

Елена Павлова
Белязани лебеди

Лебедът тук е ретро-разделът с разкази, писани в трепетното ми юношество: в рухваща, гладна държава, в която интернет беше чиста фантастика и се сблъскахме челно с първите книги на Стивън Кинг и Дийн Кунц, а моя милост – глупаво варненско тийнче – губеше девствеността си, невинността си, вярата си във възрастните и много други неща. Точно тези разкази са причината „Белязани лебеди“ да е самиздат: публикувам ги, защото искам да ти ги подаря. В известен смисъл, те са въпросът на отговора 42.

Раздумка от автора

Кръв на корицата? Абсурд!

В книжния свят си има правила, но правилата не са каквито бяха и тази книга разчупва голяма част от тях – затова е и самиздат и няма да я намериш по книжарниците.

През 2016 г., след близо две години родилни мъки, бял свят видя сборникът ми „Две луни“, дело на изд. „Изток-Запад“ и в брилянтната редакция на Калин Ненов. Там са събрани The best of the best от последните двайсетина години мои писателски умотворения и натам очаквам да те напътя, драги читателю, ако имаш желанието да прочетеш качествено епично ърбън фентъзи, много софт хорър, малко фантастика и да ти дръпна мелодично струните на душата. Хубав сборник се получи, да си го самопохваля, нищо че появата му беше игра на случайността. Затова пък го има в добрите книжарници.

Но ако „Две луни“ е специалната подборка от творчеството ми, ангелът на моето перо, то „Белязани лебеди“ е злият му близък. Един либезен (по)читател определи „Луните“ като хубави разкази, които обаче накуп не правят книга. Е, разказите в „Лебедите“ със сигурност не правят книга, а са си чист сбирток от шашави хорърии с няколко от най-старите ми неща в притурка, поне две от които никога не съм смятала за годни за публикуване. Но... човек невинаги става на 42 – а това е възраст, в която си стигнал най-сетне до отговора и очакваш да научиш и въпроса; и трябва да се отпразнува някак си жълтият булдозер на това адамскаанско число, паркиран под прозорците на очите ти. Признавам, силен тласък към печатната преса бе и едно възгигищително мнение в ShadowDance, изказано по повод ревю на сборника „Писъци“. За авторите от клуб Lazarus то предсказа, че „от тези момченца и момиченца нищо няма да излезе“ и аз се запалих да докажа, че авторът му, чума да го тръшне, е ужасно прав.

„Лебедите“ е сглобен по изпитана рецепта: нещо ново (една камара къси хорърии), нещо старо – някои от най-значимите ми умотворения от периода, необхванат от „Две луни“ (сиреч 1989–1994) и нещо назаем: главозамайващата художническа четка на Живко Петров, автор на корицата, и талантливото перо на Ганка Филиповска в ролята на редактор. Какво й е било, само тя си знае :)

И в заключение... Както казах – в книжния свят си има правила и тази книга разчупва повечето. Надявам се все пак да не те разочарова, понеже ти – да, тъкмо ти! – си човекът, заради когото все още сме тук всички ние, графоманите от съседния вход. Благодаря, че те има. И приятно четене!

Искрено твоя: HELLEna Елайджа Въргалия Дриймънд Афала Отрядната Парцалка*

[* Т.е. „отрядна председателка“ едно време в доброто старо училище „Хаджи Димитър“ във Варна. Ако не ти звучи съвсем като Пипилота Виктуалия Транспаранта Ментолка Ефраимова Дългата Чорапка, проблемът не е в моя телевизор. – Бел.авт.]

(Нови) хорърийки и щуротийки

Повечето от тази шепа разкази са писани за „Истории от някога“ – един

изключително интересен формат за четене пред жива публика, който се провежда ежемесечно от 2015 г. и където имам голямото удоволствие доста често да попадам в селекцията. Тук са представени и по-дълги версии, които не намериха място там поради ограничението в обема. Представени са и разкази, спечелили достойно място в конкурсните сборници на изд. „Гаяна“ („451 градуса по Бредбъри“ и „По крилете на гарвана“), както и един, написан за първия сборник на клуб „Лазаръс“. Особено изключение са „Тринайсет черни котки“, които специално отказах да пусна в едноименния конкурс на „Буквите“ – и с право, предвид голямата веселба с участници и спечелили.

Слънчево с мечове

На стъпалата пред църквата момичето в бяло позираше до момчето с костюма. Щракаше фотоапарат, снимаше камера. Зачервили бузите, татковците се потупваха по раменете, а едната мама пръхаше около сватбената рокля.

– Ей, ма, запис правят! – сгълча я щерката.

Майка ѝ оправи за последно гънка на воала и се озърна за занимание, което да не се запечата на диск за смях на поколенията.

На пейката недалече от входа седеше някаква скица, съвършено неподходяща за декор на сватбата. На може би шейсет години, слабишка, с къса прошарена коса. Нямаше опърпан вид, макар че носеше черни кубинки, дънки и кожено яке. В категория „луди бабички“ я записваше преди всичко липсата на чанта, баничка с боза или поне внуче. И черното... зловещото черно. Съвършено неподходящо в сватбения ден.

Майката на булката войнствено се запъти към пейката. Лудата се изправи и тихичко взе да мърмори под нос. След още няколко крачки майката чу какво точно:

– Венчани пред лицето на Бога и пред лицата на хората, и до живот... а през меча не прескачат и меч на сватбата не носят, и в желязото не се кълнат...

„Кълнат“ беше позната дума. „Меч“ също. Майчето изфуча отдалеч:

– Я да се махаш оттука, дърта пръчка такава! На зетя мечлето ще му кълнеш, така ли ще правиш, гарга гаргава!

Бабето рязко въртна глава към нея и я закова с леденостуден поглед. Минаха секунда-две, преди да отбележи присъствието ѝ и да откъсне очи от двойката, която още се снимаше. Облиза усти и отрони с жал:

– Така не се прави сватба, не е редно.

– Как ша да не е редно! – избухна майката на булката. – К’ви глупости плещиш?

– И миг по-късно писна: – Ша викна полиция, ааа! – а очите ѝ подскачаха като топчета за пинг-понг между синия лед на лицето на гаргата и лъскавата стомана в ръката ѝ. Мечът беше дълъг към метър и се бе появил на бял свят с движение толкова бързо, че приличаше на магия.

Сега вече цялата групичка пред църквата гледаше насам. Бабето обаче не мушна майката на булката с острието, а кротко ѝ подаде насочения към земята меч:

– Ето, нека младите непременно го прескокнат, иначе бракът им няма да се закрепи.

В настъпилото втрещено мълчание булката изквича възторжено:

– Снимай бе, говедо! – и се втурна надолу по стъпалата, влачейки съпруга си като мокър парцал.

За втори път идваха да снимат и дворот на църквата вече ѝ беше познат, нетърпеливо си помисли Ваня, докато Боян извади камерата и я подготви за работа. В понеделник обаче липсата на сватбари придаваше на църквата нереален вид. В неделята заедно с Танчето от „Предаването на Карбовски“ щракаха до скапване побеснелите тълпи. Прескачането на меча предната седмица за няма ден стана вирално във фейса и за този уикенд отчетата бяха посрещнали нечуван наплив. Пред камерите сватбарите даже успяха да се сбият коя двойка първа да ползва услугите на бабичката с острието. Страхотни кадри бяха, каза си Ваня: в едър план обърканото крехко лице на стари`чката и тъничката ѝ спаружена ръка, стиснала хилката... дръжката... абе, както там му се вика на тъпия край на меча. Болката и неразбирането в очите ѝ, докато

младоженците се пердашат за страх. На Карбовски предаването обаче, беше за лудостта на масите („И столовете“, изкикоти се Танчето в неделя), а шефът на Ваня си имаше друга заставка, която вече се въртеше по битивито. Втрещена в цъфналите буйно люляци между пейките, репортерката чуваше уверения, школуван глас на началството, все едно ѝ говори в ухото: „Защо в нашата държава луди се разхождат необезпокоявани с хладно оръжие и кой е позволил Годеницата на варварина да е въоръжена и на свобода? Кога властите най-накрая ще вземат мерки? Вижте в полунощ по «Часът на Милен Цветков»“. Почти се надяваше бабичката да я няма в понеделник следобед, но я видя да седи кротко с черните си кубинки и коженото яке. Хладна длан се разходи по гръбнака на Ваня.

– Айде бе, Бояне! – подкани нацупено точно когато колегата ѝ подаваше микрофона. – Как изглеждам?

– Като картинка! – увери я Боян и нарами камерата.

– И на вещица да съм, пак това ще кажеш! – плесна го по бицепса Ваня, оправи си полата и тръгна към бабичката. Приглади си настръхналата перушина с мисълта, че някой ден те двамата ще си имат собствено предаване и няма да снимат помиярски поръчки за оня гнус, шефа. Те двамата имаха бъдеще!

– Бъдеще! – изсъска в микрофона и си лепна любезна усмивчица. – Здравейте! Аз съм Ваня Топалова от „Часът на Милен Цветков“...

Бабето рязко въртна глава към нея и я закова с леденостуден поглед. Минаха секунда-две, преди да отбележи присъствието ѝ и да вземе да кима, все едно вратът ѝ е на пружина.

– Да вземем едно интервю? – продължи Ваня решително. – Това, което правите за младоженците тук, е уникално и невероятно... – тя се поизвърна и вдигна вежда по посока на Боян с неизказано „Туй да го резнеш“ – и зрителите искат да научат повече за вас.

Почти се надяваше бабето – Мария, напомни си, Мария! – да откаже да говори пред камера. Тя обаче отвърна кротичко:

– Ако сватбата не бъде изпълнена както трябва, Съдбата ще разчекне пръстите на младите, дето са се хванали за ръце...

– Процентът разводи в съвременния свят го доказва, така ли?

– Желязото е елементът на земята, на устоите, на стабилността – нареждаше бабичката. – Затова оръжието пробива, реже, сече.

– Ако беше пластмасово, нямаше да може, така ли?

– Мечът е гръмоотвод на боговете.

Ваня се сдържа да не цъкне с език – идеално се получаваше. И-де-ал-но! Но се стресна и си забрави мисълта. Мечът цъфна в ръката на старицата отведнъж, сякаш без междинно движение.

– Оръжието може да разцепва действителността... или да я съшива. Прескочи го... – бабето имитира подскоци с два пръста – и любовта ще се заземи здраво. Разрежи реалността... – тя замахна умело и Боян на заден фон си пое възхитено дъх – и ще пропаднеш в чужд свят, вместо да се ожениш за любимия.

– Чужд свят?

– За тъмничните измерения ли говорим? – не устиска Боян.

Това можеше да не го режат, реши Ваня, сарказмът направо капеше от езика му.

– Ами чужд си е! – бабичката ръгна върха на острието в една цепнатина между плочките и се облегна небрежно на... абе, на предпазителя откъм тъпия му край. – Виж сега, моме, ето тук на точно туй място преди... да има трийсетина лета... щяхме да се женим. Но аз нали съм глупава, рекох да предизвикам боговете. Ей тъй направих – тя очерта с другата си ръка кръг във въздуха – и край.

– Какво „край“? – изуми се Боян.

Това вече щяха да го отрежат.

– Всичко изчезна – обясни бабичката. – И годеникът ми, и жреците, и храмът на...

– Офлър... – измърмори операторът.

– И целият град, моме, цял-целеничък! Пък аз, както си бях по бижута, с меч в ръка и готова за сватба, тук дойдох... в Софията.

– Лежала си в затвора... – подкани я Ваня, щом забеляза, че жертвата ѝ тръгва да плещи пълни небивалици.

– Ми че естествено – разхили се бабето. – Ти как си представяш, чистак гола по бижуа на двора на църквата през осемдесет и пета? Прибраха ме на Четвърти километър, и в Карлуково бях... После дойде демокрацията, дотогава вече говорех прилично български...

Ваня се произвърна и вдигна вежда към Боян.

– Всяка година по туй време, като наближи да цъфтят люляците, идвам тука – обясняваше лудата – и се надявам моичкият да ме намери...

– Ако не се е споминал... – измърмори Боян.

– А, магьосник ще наеме, само трябва да спаси някое съкровище... – сви рамене бабата.

И-де-ал-но! – повтори си Ваня и в този момент синя светкавица изпука във въздуха и се заземи в меча. Последваха я още няколко, а точно до оръжието във въздуха взе да се разгаря съскащ вихър от синкавобяло сияние, все по-ярък и по-ярък и с по-ясна и по-ясна форма...

– ... на шибан портал! – възкликна Боян, пресегна се и сграбчи Ваня за рамото. Придърпа я към себе си и я прегърна с една ръка, а с другата крепеше камерата. Нямаше нужда да му викат „Снимай бе, говедо!“, понеже си знаеше работата.

Право пред окото на камерата порталът заприлича първо на ярка дъга, а после на... На врата, заключи Ваня. Оттатък се виждаха жълтеникав плочник и буйно цъфтящи люляци, досущ като тук. После през портала надникна лице, кичнато над черна роба със сребърни шевици и увенчано с островърха шапка. Изблъска го масивна ръка с няколко нанизани до бицепса сребристи гривни и през отвора прекрачи грамаден варварин със сплетени с кожени върви и мъниста плитки, мустаци и брада.

– О, скъпи! – възкликна бабичката и направи крачка напред... после отстъпи и втренчи очи в спаружените си пръсти, склучени върху дръжката на меча.

Варваринът се намръщи за момент, после се ухили широко и се втурна към бабетката, награби я и я вдигна високо във въздуха, и с щастлив смях я завърта шеметно, докато обсипваше лицето ѝ с целувки. Изтървеният меч издрънча на плочките.

– Мамка му и прасе... – промърмори Боян.

– И прасе... – повтори след него Ваня, за първи път в живота си изгубила ума и дума.

Варваринът внимателно остави сбръчканата си годеница на земята и повелително махна с ръка към портала. Типчето с островърхата шапка се подаде навън до кръста и му подхвърли кесия. Избърбори нещо като „Луменум-гуменум-буменум!“ и пак се скри отвъд.

Варваринът отвори кесията, загреба отвътре шепа асфалтовочерен прах и го хвърли върху бабичката. Смърдеше така, че чак Ваня се закашля, но едната шепа бе последвана от втора и трета, а когато облакът пепеляк взе да уляга...

Стройното, красиво като картинка момиче с дълга до пояса черна коса плавно разкопча коженото яке и го захвърли. Беше като пеперуда, измъкваша се от сивата си, спаружена какавида. Отметна глава и се разсмя звънко и чисто, а варваринът падна на колене пред нея и умолително вдигна ръце.

Ваня нямаше нужда от превод да разбере какво казва на възлюбената си, нито защо тя се хвърля на врата му или защо той я вдига в обятията си и ловко прескача изтървания ѝ меч – веднъж, втори път, трети път...

– Венчани пред лицето на Бога и пред лицата на хората, и до живот... – извика булката на варварина, докато той триумфално я пренасяше през портала.

С пукот отворът към чуждия свят се затвори отведнъж. Вихър разлюля люляците и отмина. След миг синя светкавица се заземи в меча, последва я още една, от нищото се подаде изящна длан, сграбчи дръжката и изчезна с все оръжието.

Ваня примигна да прогони плувналите в очите си сълзи и подсмъркна:

– Леле, колко беше красиво!

– Егати на к'ва мацка стана! – съгласи се Боян и дръпна ципа на чантата да прибере камерата.

– И романтично! – натърти Ваня. – Оня не ѝ тикна сплескана китка в муцуната, ами я подмлади...

– Ти за шефа мисли, не за китки! Все ще я изкараме луда, ако изрежем до...

– Голямо си магаре! – плесна го по бицепса репортерката. – Слушай, защо не си намерим някой меч и да го... – тя многозначително имитира подскоци с два пръста.

Поне веднъж разчел правилно подтекста, Боян я грабна и я завъртя високо във въздуха, и изкрещя:

– Да, бе, да, приемам, ша се оженя за тебе!

Панайот Йотов

Да ти изям сърцето

Със специално кимване към С. Майналовски от Панайот, който е голям фен; и също толкова специално извинение от Елена, която наистина не знаеше.

Хорбин Нунк влезе през портите на Трюш на гърба на черен кон в Часа на трошача на третия ден от месец авкиш.

Е, коня го водеше за юздата смутеният въглищар, на когото принадлежеше... Но това бяха дребни подробности, важното бе, че е догонил Морена Велар – и то в точния час.

Тлъстият чиновник на лавката на митницата със съмнение се втренчи в разрешителното му на некромант.

– К'во дириш в Трюш?

– По сърдечни дела съм дошъл – Хорбин се смъкна от седлото и плати на въглищаря три медни монети. – Благодаря ти, човече, сърцето да ти изям, ако не ми беше помогнал!

– Сърдечни дела, а? – разсмя се чиновникът и петте му брадички заподскачаха.

– Да знайш, нямаме епидемия в Трюш!

– Още не – сви рамене Хорбин.

– И никоя важна клечка не се е гътнала.

– Още не е.

Двамата с дебелака се спогледаха.

– Я ела насам да поговорим, а? Ей, Тиквин, доди тука да ме смениш!

– Тиквин ли?

– Не питай – поклати глава дебелакът и го упъти към кръчмата на ъгъла.

„Зелена котана“ – гласеше табелата над вратата.

– И за котката не питай! Какво ще пиеш?

Хорбин се наведе над тезгяха и изръмжа:

– Смокиньовицата вади, да ти изям сърцето, ако не черпиш!

Съдържателят закима трескаво и замаха с ръка към масата в дъното.

Бирникът замислено подуши тежката, сладка смрад на смокини, избълвана от металното юзче пред некроманта.

– Не питай! – ухили се Хорбин. – Наздравичката!

Пиха.

– Кажи сега какво те води в Трюш... или какво ще те последва...

– Наистина съм дошъл по сърдечни дела – увери го некромантът. – Клетва следвам: да отмъстя на рода Велар до девето коляно, сърцето да им изям дано.

– Не съм ги и чувал.

– Не са оттук. Седем месеца вървя по студената им следа... Но ако ти се намират парици, ще ти гадая бъдещето за една марка злато или сребро.

– Е, хм, дано изпълниш клетвата си.

– Ще се изпълни. Наздраве!

Пиха.

– По какво ще ми гадаеш за сребърна марка? – попита дебелакът.

– Какво ще речеш за плъх? – Хорбин извади от колана си дълъг кинжал и без да изчака за отговор, го заби в тъмния ъгъл под пейките.

– Цврък! – рече плъхът.

Некромантът тръсна острието над масата и изхлузи трупчето от него. С опитно движение го разпори, повдигна с върха на кинжала няколко намотки черва, боцна тук-там из карантията и промърмори:

– Лоша работа, лоша работа... – обърна се към съдържателя. – Слушай, друже,

събират ли някъде залози колко ще изкара на трона крал Сармат? Иди заложил тая марка, че до края на седмицата ще си търсите нов крал, бива ли?

– Кръ... кръ... – задави се бирникът.

– Наздраве, та да ти прокара!

Пиха.

– От какво ще умре кралят? – изграчи дебелакът.

– Това, друже, по червата на плъх не мога да ти кажа.

– А ако ми гадаеш за златна марка?

– Почакай! – некромантът се надигна и излезе през задната врата.

Върна се, преди чиновникът да е пресушил бокала си. Тупна на масата тигрова котка с щръкнал от гърдите ѝ кинжал.

– Не е зелена, не бой се! – ухили се и я разпори с ловко движение. Повдигна с върха на кинжала няколко намотки черва, порови из карантията и зацъка с език: – Лоша работа, лоша работа... Ей, кръчмарю, я ми върни среброто, чу ли? Коремна чума ще пламне. Тя ще отнесе добрия ви крал Сармат и още мнозина...

– Чу-чу-чу... – затрака със зъби съдържателят.

– Накъде да бягаме, кажи ми! – изхъхри бирникът.

– Това, друже, по червата на котка не мога да ти кажа.

– Кон? Магаре?

– Истинското изкуство се практикува по човешки труп... и струва скъпо – присви очи Хорбин.

– За цената не бери грижа. И разрешителното ще ти подпиша за пред стражата.

– Добре тогава... – некромантът погледна към малкото, паяжинясало прозорче и се убеди, че още не е паднал здрач. – Нека прием за сделката.

Точно в Часа на Средната луна Хорбин Нунк влезе през задната врата на „Зелена котана“

Вярно, наложи му се да изчака на съседния ъгъл – толкова дълго, че чак си купи мръвка от скарата на уличния търговец („Какво е месото?“ – „Не питай!“). По-важното беше обаче, че спазил точно знамението и скоро щеше да отмъсти на Морена Велар.

Съдържателят побърза да хлопне вратата зад некроманта. Пребледнели и ококорени, двамата с чиновника зяпнаха увитото в зебло... голямо нещо, праметнато през рамото му.

– Накъде? – поинтересува се Хорбин. – Тежи пущината, да знаете!

– Насам, в избата!

Когато слязоха долу и той разгърна зеблото, двамата му съучастници възкликнаха:

– Аххх!

Момичето лежеше на зеблото с отметната глава и леко присвити крака, все едно спеше. Като се изключи щръкналият изпод лявата ѝ гърда кинжал, изглеждаше съвсем като жива.

– Да ми платиш, че сърцето ще ти изиям иначе? – натърти Хорбин и прекъсна съвършения миг на съзерцание.

– А, да... – бирникът се затутка с тежката, здраво натъпкана със злато кесия.

– Настанете се удобно, господа, представлението започва! – обяви некромантът.

Вярно си е, че имаше какво да се види. С нежни, почти ласкави движения той разпори момичето от долу нагоре и добре наточеният му кинжал кажи-речи не срещна съпротива при гръдния кош. Хорбин разтвори ребрата като загадъчна кутия с бижута, отстъпи, взе фенера от съдържателя и обиколи отвсякъде тялото, надничайки тук и там из вътрешността му.

По стените танцуваха луди сенки. Добиваха свой живот, нокти и зъби, и бирникът няколко пъти едва сдържа писъците си. Тежката медна миризма на кръв се смесваше с изисканите – и не толкова – ухания на вината в бъчвите. Над тази смес се стелеше сладникавата, наситена смрад на смокиновицата и съдържателят скоро усети как стомахът му се преобръща.

– Лоша работа, лоша работа... – промърмори Хорбин, окачи фенера на куката на тавана и взе да вади разните органи и да ги подрежда отстрани до тялото. Вдигна

пръст: – На запад трябва да потеглите още с пукването на зората. Инак чумата няма да надбягате...

– На запад ли? – спогледаха се бирникът и съдържателят.

– На Запад, я. До Набрут трябва да стигнете... – Хорбин размота малко черва и ги размачка в окървавените си ръце. – Да, Набрут.

– Какво виждаш още?

– Много неща виждам, но това е, което те интересува. До четири дни кралят ще бъде мъртъв, Трюш ще се гърчи в обятията на чумата и катафалките няма да смогват да изкарат труповете... а вие двамата ще сте в Набрут. Не влезете ли там до смрачаване на осмия ден на авкиш... – той поклати глава. – Горко ви!

– Набрут... та там за глътка вино ти режат главата! – простена съдържателят.

Хорбин положи окървавена длан на челото на момичето и се изправи:

– Това е, което имам да ви казвам. Сега да прием по едно! – и тръгна нагоре по стълбите.

Хорбин Нунк излезе през портите на Трюш в Часа на третата звезда на четвъртия ден от месец авкиш на гърба на сив кон, купен с марките на бирника.

Междувременно двамата му клиенти натъпкаха карантите обратно в момичето, увиха го в зеблото, натикаха го зад бъчвите и побързаха да напуснат града. Така и не намериха сърцето – сигурно се беше търколило някъде в бързането – и това тормозеше съдържателя чак до Набрут, но после го сполетяха други грижи.

Хорбин яздеше, без да бърза, и спря за обедна почивка край езерото Сепалар. От дисагите извади кесийка от сушен рибешки мехур и от нея изтърси на дланта си прясното сърце.

– Радвам се да те видя пак, Морена Велар – каза му и го погали с показалец. – Обещах, че ще те намеря, нали? Защо ти беше да ми разбиваш сърцето, че и да ми го изплюеш в лицето след това, а? – той поклати глава. – Казах ли ти, че за отмъщение ще изтръгна твоето сърце и ще го изям, че и ще забогатяя от това? – потупа се по кесията със златото. – Излъгал ли съм те за едничко нещо, а?

На седмия ден на месец авкиш коремната чума помете Трюш и провинциите. Тръгна от един труп, скрит в кръчма. Както плъхът бе предсказал, до вечерта на осмия ден крал Сармат беше мъртъв.

Заранта същия ден съдържателят и бирникът влязоха в Набрут. Спазиха срока и добре сториха, защото единият се разболя още по обед, а и дебелакът не надживя краля си. Така чумата пристигна в Набрут и попиля града, и не пожали рода Велар... до девето коляно, че и отгоре. Капка от кръвта им не остана.

Междувременно Хорбин си отрязва парченце от сърцето на Морена Велар и го задъвка с усмивка. Беше студено и жилаво, както и очакваше, но не му преседна.

„Станете“ ООД: Приковани към гроба

Зад гърба ми пречките на гробищната порта са леденостудени.

Потръпвам въпреки вълненото палто и термобельото.

Скоро ще са тук, а арсеналът ми е повече от скромен: кесийка с шепи морска сол, ловджийската ми чекийка и буркан с мазилото на баба.

И ако това не свърши работа – имам чук и предостатъчно трепетликови колци.

А всичко започна така невинно...

Хали Хаяско с дългите изкуствени нокти и още по-дългите изкуствени мигли ужасно ми фалшивее. Винаги съм си мислела, че изкуството на елегантния грим се предава от майки на дъщери, а аз единствена съм обречена да изглеждам като нацапотена порцеланова кукла. Срещата с окаяна нещастница като мен трябва да е

балсам за душата, нали? Намразих клиентката още с влизането ѝ в новичкия ми кабинет. Носеше същия строг делови костюм с права пола като моя. Също масленозелен. Със същата изумрудена копринена риза отдолу.

– Сигурно имате много такива случаи, мис. – Хаяско изпърхва с фалшивите си мигли срещу мен.

Побутвам с показалец месинговата табелка, която артистично съм накривила на една страна, за да се чете по-добре. За разлика от гнойно розовия лак на клиентката, моят е яркочервен, все едно съм бръкнала в кацата с кръвта. По случай Все светии на средния пръст имам прилепче, а на безименния – призраче. Върна, дневната секретарка, вече ги обяви за „смайващо безвкусни“. Не ѝ казах, че обмислях нокти, набучени с рибарски кукички, или антивампирско колче.

Табелката на бюрото я заварих в кабинета тази сутрин. Мил жест, но надали от Върна. И кабинета го заварих сутринта: днес ми е първи работен ден в „Станете“ ООД.

– Мис Дже... джене... – срича по табелката Хали.

Не е лесно да си дете на луди по научната фантастика. По-лошо е от Ривър Финикс и Чайна Миевил. Въздъхвам:

– Дженетика Севън. Можете да ми викате „госпожица Севън“.

Хали Хаяско засиява като току-що изгряло слънчице.

– О, страхотно име си имате!

– И – връщам я на темата аз – какво ѝ е толкова обичайното на поръчката Ви, та смятате, че съм засипана с подобни?

– Ами... искам да вдигнем едно зомби от гроба му? – клиентката пърха насреща ми с тия една педя дълги мигли, та се къса.

Изчаквам търпеливо.

– Десета годишнина ни е. Искам да я отбележа по специален начин. Увериха ме, че можете да го вдигнете като жив.

– Тоест да не помни какво му се е случило?

– Точно така! – насреща ми се белват зъби като костени игли. – Нима ще успеете?

Кензат ли мечките в гората? На Хелоуин при това? Още предпоследната година в университета само за една нощ вдигнахме дванайсет пъти едно и също зомби и то нито веднъж не си спомни, че го е сгазил първият в Прово автомобил...

Нищо такова не казвам, разбира се. Съвсем делово озъбвам насреща собствените си костени игли и заявявам:

– Просто като две и две. Но ще се наложи да прибегна до жертвоприношение по време на церемонията, така че ако насилието над животни ви притеснява...

– Насилие?

– Ще заколя пиле – обяснявам снизходително. – Кръвта и есенцията на живота са важна съставка.

Клиентката примигва, облизва долната си устна с безсрамно дълъг език с пиърсинг, преглъща и кима:

– Правете каквото е необходимо!

– А какво е сполетяло горкия ви любим, та не искате да го помни? – сецам се да попитам най-сетне.

– Ами... – Усърдно пърхане с миглите. – Самоуби се с моторна резачка и си отрязва главата. Нали ще вдигнете милия Едгар, моля ви? – Още пърхане, сетне тя ми подава гнойно розовия си лак да се ръкуваме. – Много Ви благодаря, госпожице Севън! Представа нямате колко ви благодаря!

Хели Хаяско с дългите изкуствени нокти и още по-дългите изкуствени мигли има студена като на умряла риба длан.

Още преди да излезе от кабинета ми, вече съм се разбързала да избърша гадния ѝ допир. Е, десет бона хонорар за едното съживяване ще ми платят мехлема, пилето и щипката сол, че и за пакетче салфетки ще ми остане.

На 29 октомври, ранен следобед, вкарвам колата в централната алея на гробищния парк. Не е разрешено за простосмъртни, но аз имам пропуск и не се страхувам да го използвам. Освен това си нося китайско и обичам да обядвам на чист въздух. Пък и ще съчетаая две в едно и съвсем професионално ще огледам терена за

утрешното съживяване, а после съм на тренировка – за другата, по-малко доходна, но по-често използвана част от служебната ми характеристика: гробополагателската.

Паркирам пред църквата, измъквам се от колата и тръгвам да заобикалям покрай буйните сливи и към полусрутената ограда отзад. Като изключим нея, гробището е голямо и добре поддържано. Туристическа забележителност обаче го прави друго – то ненапразно се нарича „Свети Себастиан, благотворител и покровител на грешниците“. Минавам между два циментови кола и излизам в непропорционално просторната неосветена част.

Дори по дневно време тук духовете са по-силни и краката ми се смръзват в елегантните ботушки. И на слънце виждам сини светлинки да танцуват по надгробните плочи. Вещици, самоубийци, еретици, чудовища и нестандартно ориентирани – тук са събрани всички грешници от целия град. Доста от гробовете са обрасли или поне лишени от украса, но има и направени с много любов надгробни плочи. На пейката до една такава се спирам да си изям и обема – „Хуберт Амалфи, Мон амур, пуркуа тужур?“ (1879 – 1974)“, простичък правоъгълник от черен гранит с елегантна редичка бели следи от лапи. Трябва внимателно да се вгледаш, за да откриеш, че са по-сърцевидни и с обърнати навътре нокти – любимият Хуберт е бил нестандартен звяр: мечколак.

[* Mon amour, pourquoi toujours (фр.) Моя любов, защо (точно) днес. Бел.авт.]

Мисля си за Хуберт, докато си боцкам от сладко-киселото пиле и се наслаждавам на тишината и покоя. По-точно мисля си за професор Бенингс, чиито лекции в трети курс разглеждаха тъкмо нестандартно гробополагане. Какво ли е да отрежат ръцете и краката на любимия ти и да ги закопаят отделно да не би да се преобрази по пълнолуние (пълно суеверие, разбира се)... или с три педи дълъг дървен кол да го заковат през сърцето за ковчега и да му положат отрязаната глава на гърдите. Макар че за разлика от превръщачите при вампирите това е разумна предпазна мярка. Имаше даже някаква скандална случка, свързана с това гробище – цяло гнездо вампири, чието, хм, гробополагане е било една от първите скъпоплатени задачи на „Станете“ ООД през 95-а? Поне двайсет бяха. Забавно е, като си помислиш – при професор Бенингс учих как великият ловец на вампири Барат Самду спасявал света, а след два часа съм на тренировка точно при него... И някой ден, ако доживея, студентите по „Съживителство и ритуално усмъртяване“ ще учат и за великата Джен Севън, която...

Добре де, клиширано е да си мечтая, че ще спасявам света. Пък и възхищението от великите доста се нарибва по краищата, ако те карат да правиш по една камара лицеви опори, и ти крещят: „Нивга да'н дигаш вампири, чу ли ма, бяла пуйко, че мазало ще е, момеее!“, така де.

На този фон някакъв си пациент, дето си е отрязал главата с моторна резачка, е просто... патетична работа. Нищо, че ще ми е първата платена задача във фирмата. Как изобщо се самоубиваш с моторна резачка, да му се не види? Бррр...

И тъкмо съм изпразнила кутийката с китайското, когато ме светва по-съществен въпрос – нямам идея откъде да намеря живо пиле за утре. Не ги продават по зоомагазините.

А без да принеса в жертва пиле, пациентът ми като нищо ще остане да си стиска отрязаната глава в гроба.

Залезът на 30 октомври се пада в 17:04 ч.

В 17:05 моя милост, кокошле в клетка и спортен сак прекрачват портата на гробищния парк при „Свети Себастиан“. Още е съвсем светло, но докато извървя гробището, ще има време да се възцари мрак, а и важното в този занаят е наличието – или липсата – на слънце над хоризонта, не реалната светлина. Много хора не го знаят и се изненадват, когато ги нападне вампир „посред бял ден“ например.

И като казахме „вампир“, не спирам да проклетисвам движението и неудобните часове за тренировки – за полеви задачи съм си купила вълнен костюм с клош панталони и черни кубинки на ток, стои ми страхотно. Само дето костюмът е на закачалката вкъщи, защото трябваше да избирам, за да не закъснея: или да мина да купя билето и да се появя на първото си служебно съживяване по анцуг, или да се преоблека, но да се изложа като кифладжийка. А закъснението дойде от тренировката с великия Санду („Я метни ена трийсминутна медитация, моме, капиш? Иначе нема ти кажа отде да земеш пилъока!“), щото... нали искам да вървя по стъпките му...

Така де...

— В „Станете!“ ООД ние вдигаме от гроба всички Ваши мечти и полагаме в него кошмарите Ви. —

Излишно е да казвам, че тоя слоган не съм го писала аз.

И така, в 17:05 влизам през портата на гробището. Металната решетка е боядисана в отровносиньо. Пилето в клетката тихо си приказва под клюн, под подметките на маратонките ми хрущат есенни листа, вятърът ми продухва краката през трикотажната долница, а сакът с оборудването направо ми къса ръката. Чак след като стигам до църквата, се сещам, че както си навлякох термобельото в колата, така можеше да оставя там поне чука и заострените колци. Ама... станалото — станало.

След залез гробището потъва в синкаво сияние и с падането на здрача се разкрива все по-ясно пред зора ми. Пред _другия_. Мънички огньове на Свети Елм озаряват пълните гробове, разпростират сини нишки като вени едни към други и се сплитат в същинска невронна мрежа, по възлите на която като перлички блестят вихри сила.

Вечерта е хладна, но от гробището около мен се надига един по-друг вид студ, който термогащите не могат да спрат да не вкочани краката ми и да се увие на ленива, неосезаема спирача по бедрата.

Вратата към отвъдното е отворена и на прага ѝ се тълпят призраци.

С всяко поемане на дъх вдишвам в нашия свят и смъртта оттатък.

Защото аз съм вратата...

Врата, врата, колко да съм врата?

Заставам ужасно неадекватна до Хали Хаяско и мигам на парцали. Аз съм по проклет трикотажен анцуг и глупаво палто. Тя е по бална рокля в яркочервено, да се неначудиш как не си е оцапала фустите, полите, шлейфовете... и не са ѝ изпаднали циците от деколтето.

Стои под кичесто дърво сред последните есенни листа и красивее.

Хубаво де, десетгодишнина от сватбата има. За друго съм неадекватна обаче — тъкмо съм минала между двата циментови кола. Щом пристъпвам през оградата, синкавата мъгла на смъртта изведнъж кипва и се надига, и се завихря, и за кратко не успявам да си поема дъх.

На неосветена земя съм вече и духовете са гневни.

— Добре ли си? — пита Хали Хаяско и ме вади от вцепенението ми.

— Добре съм — тросвам се аз. — Хайде, да започваме. Къде е пациентът?

Тя ми посочва мраморна плоча с красив надпис: „Едгар Логън Хаяско, И под трепетликата почивай; 1/9 — 1995“.

Оставям клетката, отварям сака, вадя касапския нож, вадя пилето, оставям ножа, вадя солта, а сега с коя ръка да взема пак ножа, като треперят и двете?

Спирам се, поемам си дълбоко дъх, затварям очи и броя до сто, а пред мисления ми взор гробището свети, озарено като градче по Коледа. Духовете са силни по Все свети, виждам ги да танцуват в пламъчетата, да протягат ръце изпод земята, почти чувам шепота им...

Студени пръсти се плъзват по глезена ми. Аз си знам как така не изпищявам.

Пилето ко-ко-ко-котка и се бори, но го пъхам под мишница и му отрязвам главата. Още в първи курс учихме как се контролира натискът на шията, за да не пръска артериалната струя. Топвам показалец в кръвта и рисувам: една черта на лявата си буза за мъртвите, една черта на дясната буза за живите, една черта на челото да ги събере всички... и тръгвам бавно, със затворени очи, ръся капка по капка в кръг и след мен се надига припукваща стена от бели искрици.

Студена сянка имитира движенията ми откъм гроба и ме разсейва.

Студени сенки повтарят движенията ми от всеки гроб, някои даже са се отдалечили от плочите си и танцуват в кръг, все в кръг.

Пук-фрас-бам! Затварям защитното заклинание и нажежената бяла стена изведнъж изключва цялото гробище.

Стоим: Хели Хаяско все тъй под дървото; аз — до колене в мъглата на смъртта и с подритващо още пиле в ръка. Обръщам се бавно и вдишвам мъглата, изтеглям я и я изпридам, а духът му се издига пред мен с отметната глава и долепени до гърдите

длани...

– Едгар Логан Хаяско! – призовавам го аз. – Стани! В името на всички лоа, стани!

Пръстта около гроба се размърдва, сякаш някой рови изпод нея. Но мъртвецът ми се опъва. Влагам повече сила в призоваването и опръсквам надгробната плоча с кръвта на пилето.

– Едгар Логан Хаяско! В името на лоа и на живота, и на смъртта ела при мен!

Гробът мърда и шава, синкави ръце се подават изотдолу и се вкопчват в тревата. Дърпат трескаво. Не мъртвецът ми се опъва – нещо го спира. „Приковава“ го в гроба.

– Едгар Логан Хаяско! – ръгвам цялата си мощ, ядосана, че се излагам като кифладжийка пред клиентката. – Стани!

„Пук-фрас-бам!“ Падам по задник сред фонтан от искри и вратата към смъртта изведнъж зейва широко отворена. Зомбито не просто се изравя от гроба, то изскача от него с все глава на раменете, с триумфален замах изтръгва кола от сърцето си и надава бесен рев.

Вдигнах вампир. Да му се не види.

– Едгар! – възкликва Хали Хаяско.

„И под трепетликата почивай, така значи.“

„Мазало, моме...“

– О, ела при мен, Едгар! – писка възторжено клиентката.

Зомбито вампир прави крачка, прави втора, стига до защитния ми кръг...

За момент си мисля, че ще издържи.

Трябва да издържи – нарочно го направих двойно подсилен.

Да, ама не.

„Ма-за-ло, моме.“

– Едгар... – прошепва Хали Хаяско.

Има си причини да приковаваш вампирите с кол в гърдите към отвъдното. Има си причини и съживяването им да бъде смятано за лошо моджо. Например защото от кръвожадни кръвопийци стават на още по-кръвожадни откачалки. Много силни, магически откачалки...

– Едгар.

Кръгът е неадекватен. Също като мен. Едгар просто опира длан в него й.

„Пук-фрас-бам!“

„Мазалоооо!“

Как разбирам, че съм много загазила ли? Две събития ми го набиват в очите.

Едно: Едгар докопва Хали Хаяско, откъсва й ръцете от тялото и й прехапва шията, всичкото това с едно движение. Вложила съм много сила в него, за да го освободя.

Две: зомбита вампири бълват от всички околни гробове, първите вече се олюляват в тревата и гладно мучат. Вложила съм много сила и съм ги освободила.

Ами – „мазало“.

Те напредват.

Зад гърба ми пречките на гробищната порта са леденостудени.

Скоро ще са тук, а арсеналът ми е повече от скромнен. Аз вдигнах зомби вампирите и само аз мога да ги върна в гроба.

Клиширано било да си мечтая да спасявам света, а?

Поне имам чук и достатъчно трепетликови колци в сака.

Тринайсет черни котки

Чета си книжка на тревясалата детска площадка на ъгъла.

Както всяка вечер последните година и нещо, бай Дечо полечка се тътри по маршрута си за разходка. Преди не беше толкова предвидим, но след инсулта е точен като часовник.

– О, котенце! – мазно изхъхря с непровисналото ъгълче на устата си.

– Ходи се шибай, дърт пръч изперколясал! – не му оставам длъжна аз.

„Харк-харк-харк!“ – изкикотва се той и отминава.

Обичайната размяна на любезности. Почти сигурна съм, че не ме е познал, когато преди две години се преместих да живея в съседния блок. Въпреки „котенцето“ – той така вика на всичко женско и бездруго. А дори и да ме е познал, какво?

Изчаквам го да изкрета улицата до края и да изчезне от поглед. След това махвам на Тонката и той вкарва баничарката в тясната пряка. Имаме време. Но ми предстоят и други задачи, нали така?

– Петък тринайсети е... – мърмори Тонката, докато закача каишката на Талибан, който се вози отзад. – За първи април разбирам...

– ... или за Все светии – усмихвам му се сладко. Гледам да не мърдам – пред Талибан не е добре да се шава много. Особено когато е на разходка. – Не се притеснявай, идеална шега е за петък тринайсети! Насам, покрай стълбите...

Тонката прокарва несигурно длан по черния хълбок на питомеца си, но не възразява повече и просто го повежда към антрето на къщата. Въобще Тонката е много несигурен тип, да се чудиш как си върши работата с такава самоотверженост и страст... и смелост също.

Е, не мога да съм му мамичка и все да го водя за ръчичка – завеждам го само дотук, докъдето ми трябва.

Изкачваме се по вмирисаното на котешка пикня стълбище – пръчът Дечо живее на втория етаж, някогашното жилище долу, на първия, е изтърбушено и сега е котешко свърталище – и Тонката отвежда деликатно Талибан настрани, за да им отключи тежката желязна врата, а после и другата, полуостъклената в задния край на антрето. Отбивам се в кухнята и му показвам спалнята в края на коридора:

– Ето там го заведи!

Тонката кима.

След малко се връща с каишката в ръка.

– Да вървим! – примолва ми се. – Ако онзи се върне...

– Какво, като се върне? – вдигам вежди. – Ще ни завари да се натискаме в кухнята му?

Очите на Тонката стават на чинийки.

– Не се притеснявай! – млясвам го по устните аз, но само мимолетно. – Хайде, да се махаме оттук!

Докато изтичаме по стълбището и стигнем до баничарката, вече и двамата се кикотим неудържимо. Мятаме се в колата и изчезваме.

– Никой не ни е видял, нали? – тревожи се Тонката.

Няма кой да ни види – уличката е бодната между задните стени на няколко мизерни къщурки и новопостроените блокчета от двете им страни не гледат насам.

Но дори и да ни видят... какво?

С Тонката имаме достатъчно време да се подържим малко за ръце и да си погукаме в кварталното кафене. Това не го прави по-малко нервен, но все пак сяда зад волана с усмивка, а аз се захващам да примъкна клетките и Мъро... и да си поиграя малко с феромони. Чудо е какво може да се постигне с някое фъщение на феромончета, хич и не ти трябва валериан.

Смрачава се. На тревясалата детска площадка в ъгъла съм точно навреме – бай Дечо тъкмо успява да се довлече и ме вижда все така потънала в книжката си.

– О, котенцеее... – изхриптява той.

– Ходи се... – промърморвам, без да вдигна очи от страницата.

– Мееекото ти котенце... – мърмори той.

Дали все пак не ме е познал? Едновременно ми се гади и ми причернява, но успявам да избълвам злостно:

– Заври си маркуча в някой контакт, изрод!

„Харк-харк-харк!“, изкикотва се той и отминава.

Мустаците му между бедърцата ми... ръката му, която дръпва ластика от опашката ми и гали русата ми косица...

Другата му ръка, с която ми е вдигнал рокличката... и мустаците му и наболата брада ме боцкат... и лигавият му език...

Аххххх!

Скачам на крака, превивам се надве зад едно храстче и повръщам събралата се в

гърлото ми жлъчка.

Бях на осем, по дяволите! Не може да ме е познал!

Трескаво ровя в чантата си за салфетка и за бутилката с вода. Избърсвам се. Отпивам.

Добре.

Чак когато почти съм стигнала до къщата на Дечо, се сещам за книгата, захвърлена на тревата.

Е, майната й.

– Пссст! – изсъсква от площадката над първия етаж Дечо.

Срещнал е първата котка.

– Яау! – възразява Мъро.

– Пссст, бе!

– Ааау? Хххх!

Туп: обувка се удря в нещо меко.

– Ох, мамка ти гнусна котка! Ооооооо!

Използвам врещенето на стареца да щракна с кликера в джоба си. Мъро е готин и е единствената ми истинска черна котка. Шест месеца съм се гърбила да го уча какво се прави с крака в обувки...

Дечо продължава да ругае, а Мъро се изнизва по стълбите с гордо вирната опашка. Черпя го мръвчица, той увива опашка около краката ми и се оттегля към сложената зад вратата пластмасова клетка.

Стърж-стърж, шляп-шляп – качва Дечо няколко стъпала, без да спира да ругае под нос.

– Пссст! – изсъсква.

Котка номер две. Викам й Маца. Не е моя, навърта се около съседния вход. Не е черна, но за тая работа си има черна сладкарска боя... ще се измие след известно време.

Старецът не посмява да ритне Маца. Един окървавен крак му стига. Предполагам, че ако носеше бастун, би я ръгнал с него, но...

– Пссст дее! – нервници.

– Уяаааау!

А, ритнал я е все пак.

– Мамка ти гнусна коткааааа!

След малко Маца изскача от входа и изчезва в тревата, без да дочака да я почерпя.

Промъквам се към тъмните стълби. Вътре вече почти нищо не се вижда. За момент се притеснявам, че Дечо ще подмине котка номер три, но Скъсаното ухо от кварталната кофа не дочаква да бъде открит: едва чутото фссст на флакона подсказва, че старецът е прекъснал конеца, спреят е блъвнал феромон и...

– Аааааааааааааа!

И Скъсаното ухо се е изстрелял от мястото си като войник с команда „Атака!“, и този път борбата е безмилостна.

Три стъпала по-нагоре има още един котарак, който се отлепя от мястото си и влиза в боя.

Туп! – излита по стълбите Скъсаното ухо, Дечо явно е успял да го махне от себе си. Котаракът остава да лежи замаян в краката ми, но дори в тъмното виждам гръдния му кош да помръдва. И Скъсаното ухо е временно черен.

Туп! – отеква ритник и нещо със сила се фрасва в стена. Тигровия Стойчо сигурно няма да го видя повече, решавам.

Стърж-шляп – пак тръгва нагоре Дечо, макар че на негово място досега да съм драснала надолу. Тежкото му дишане отеква по стълбището, изпълва го цялото и пак започва да ми се гади, понеже имам чувството, че идва изпод мен, между краката ми, където мустациите му...

Фссст! – сработва следващият капан.

Котки номер пет и шест атакуват едновременно, писъкът на стареца направо ме вцепенява до мозъка на костите.

Този спрей е насочен по-нагоре. Доста по-нагоре. Примерно на нивото на

кръста.

Старецът квичи, по някое време чувам тежко тупване, което не е от котка. Шляпат длани, ритат обувки, но феромонът изветрява бързо и Пет и Шест зарязват схватката и оставят повалената си жертва да се изправи.

Седем и Осем дебнат пред вратата на втория етаж. Вече е достатъчно тъмно да не се вижда абсолютно нищо. Дечо тъкмо превърта ключа и отново се озовава затрупан от котки...

Фрас! – удря се вратата в стената.

Грешка, старче, грешка: Девет и Десет са позиционирани от другата страна.

Изкачвам се към втория етаж, вслушана в отгласите от схватката: блъскане в стените, охкане през стиснати зъби, несекващо мяукане... Шурти вода: мръсникът се е добрал до банята.

Тряс! – затваря се вътре.

Минават няколко минути, преди котките да се успокоят и на свой ред да се изнижат по стълбите към тавана.

На площадката блиска светлина – Дечо е запалил лампата и е отворил вратата на банята. Внимателно се отлепвам от стената, за да надникна към огледалото в коридора му: ето го, _целия_ окъпан в кръв. Залита насам-натам навътре по коридора...

И се натъква на Кресчендо, седнал пред вратата на кухнята.

И той не е черен поначало.

– Мамка му! – изругава Дечо и много внимателно го заобикаля.

Кресчендо кротко си мие лапичката и не му обръща внимание.

Номер Дванадесет е Гандалф, който се е разплул на прага на хола в обичайната си поза и мърка като камион. Той е черен. С бели лапички. Не съм му ги боядисвала. Хвърля един поглед изпод вежди и посяга към натрапника, което стига старецът със завидна пъргавина да се метне към вратата на спалнята.

Едва съм дочакала да се затвори вътре, и вече съм се втурнала с ключа в ръка по коридора.

Щрак! – превъртам го в бравата в момента, в който пръстите на Дечо започват да дращят от вътрешната страна.

Зърнал е значи моя номер Тринайсет. Чувам го да хъхри:

– Оо, котенцееее...

Работата е там, че Тонката е гледач в Софийския зоопарк. Много се обичат с Талибан, черната пантера.

Гризни ме тук и тук, и тук...

Ха, здрасти!

Взех си, значи, твойта готварска книга.

Интересна идея е да включиш и стратегията на лова при рецептите. Признавам, малко ме учуди, но аз не съм човек, който се отказва лесно.

Особено ми допадна „модерната“ ловна тактика. Направих си профили в няколко сайта, че да не чакам много.

В книгата не се казва, но не е ли по-добре плячката да е по-голяма? Да е с повечко мръвка за готвене, така де. Изрично написах в профилите, че търся да има за какво да се хванеш.

Първата, с която стигнахме до среща, нямаше. Беше си рагу и зъби. Записах си я за по-нататък.

На третата извадих късмет. Не можех да откъсна очи от нея. Честно, бях като на селскостопанско изложение. На всичкото отгоре се оказа, че е с татуировка точно на предната плешка... така де, над сърцето. Розичка със зъби. „Гризни ме тук и тук, и тук...“

А леле!

Тук му е мястото да кажа, че в готварската ми книга не е обърнато достатъчно внимание на подготовката на месото. Но аз наистина не се отказвам лесно.

Ясно е, че търсим най-доброто качество, така де – не иде реч за серийно

клане.

При изплашена жертва ли ще е по-вкусно месото, или след спокойна смърт? А има ли значение преди колко време е било последното хранене? Напила ли се е като свиня? Каква музика да ѝ пускам?

На първата среща за малко да прибързам. Добре че се усъмних в книгата.

Така де, не може да отделиш над сто страници за стратегията на лова и после – уам-бам, чао, мадам!

За третата среща вече се бях подготвил. Слушахме Франк Синатра. Рискувах да я Мариновам с плодово вино и да ти кажа, страхотно стана. Идеше ми да я изям на място! Накрая я вкарах в банята и я плаших точно половин минута, за да балансирам прилива на естрогени и адреналин.

О, тази татуировка на предната плешка! Розичка със зъби. „Гризни ме тук и тук, и тук...”

А леле!

Сега, другият сериозен проблем в тая книга е съхранението.

Разбирам що беше отделено толкова място на разфасоването, и благодаря за диаграмите, както и за някои от идеите за филетиране. Наречи ме тъп, но нямаше да се сетя да си сложа щипка на носа, когато почна да промивам червата.

Обаче думица няма написана за методите на съхранение. Всичката тая мръвка не може просто да си я натъпчеш в хладилника и да я забравиш, така де.

Кое е по-добро – ударното замразяване или постепенното охлаждане? Кое части на каква температура да се съхраняват? Найлонови торбички или кутии за фризер?

В крайна сметка извадих машината за вакуумиране и опаковах всички порции. По-обикновените парчета направо набутах във фризера, бонфилето и рибиците първо охладих преди замразяване, а карантията може да си постои и вакуумирана горе в хладилника, доста време ще изтрае. Вимето, така де, гърдите, опаковах отделно. Също и кожата. Особено внимавах при отделянето на татуировката от плешката. О, тази розичка със зъби! Гризни ме, мmmm!

А леле!

От там нататък нещата са ясни – направих кървавица по рецептата. Начупих големите кости и сварих бульон, ще го замразя на кубчета, като се желира. Като цяло разпределил съм кое по каква рецепта ще се готви. Сърдечно благодаря за многото и разнообразни предложения, за някои абсолютно нямаше да се сетя, така де.

Обаче проблемът е, че в тая готварска книга не пише как се готви сърцето.

Никакви предложения няма. Аз не че се отказвам лесно. Интернет голям, рецепти много. Обаче да ме светнеш какво сърце напомня по консистенция и плътност?

Разправят, че свинете най-много приличали на хората, но с тая розичка над вимето дали пък да не подхожда като към телешко сърце?

Та затова съм взел да ти пиша, така де.

А, мерси за отговора.

Що така да не е готварска книга?

Как ще да било хорър? Измислица ли е?

Абе ей, я стига ме баламосва: снасяй рецептата, няма само ти да ядеш сърца!

Полиция щял да ми вика!

По-полека, че ще взема да ти дойда на гости да видя в твоя хладилник каква карантия има!

Я виж колко бързо се разбрахме!

Да, разбира се, че пазя вимето с татуса. Розичката със зъбите, точно така...

Ще я готвим с все сърцето, така ли?

А леле!

Старчето от първия етаж

Докато Тони свиваше, Бухала и Симо наблюдаваха от прозореца как старецът крета с кофичката към контейнерите. Много се беше спихнал от лятото насам – вече и за да стигне до боклука, ползваше бастуна, а и се мъknеше полека.

Кухнята на петия етаж беше хубава наблюдателница – достатъчно високо никой от улицата да не забелязва как момчетата кибичат на стъклото, но и достатъчно ниско да се различават и дребните подробности. Пък родителите на Симо си седяха долу на четвъртия и не смееха да се качват. Оправдаваха се, че искали да дадат на сина си пространство, но истината беше, че не държат да се бутат между шамарите. Страхуваха се.

– И какво, ако вика за помощ? – продължи размишленията си Бухала. – Съседите не го харесват, никой няма да се отзове. И полиция даже няма да му пратят!

– Не бива да сереш там, където ядеш – изсумтя Симо. – Първо правило, 'начи.

– Първо правило, ху-ху! – подигра го Бухала. – Първи етаж е това, и да дойдат ченгетата, все през едната тераса ще сме драснали. Виж само колко много боклук изхвърля – хич не я кара бедно професорчето.

– Почти всеки ден е на контейнера – съгласи се Симо. – И все има кокали в боклука, ние вкъщи не ядем толкоз месо, дето дъртите и двамата бачкат. Обаче да си го виждал да пазарува? Не си, нали?

– Доста приказки като за Симо_, каза си Бухала. Двамата позяпаха как старецът празни кофата над контейнера. Наистина имаше кокали поне от две пилета. Уличните псета на блока взеха да изникват между колите, наострили възбудено уши. Никога не лаеха по професора, но определено ги вълнуваше. Много.

– Глей ги как хем искат да идат към него, хем се дърпат. От миризмата ще да е – обобщи Симо. – Скоро го засякох на входа – смърди, все едно е вече умрял!

Позяпаха псетата още малко. Глутницата следваше стареца по петите, докато крета към блока дървено като зомбясал.

– Все едно събират смелост да го нападнат – изхили се Бухала. – Съвсем като нас!

– Да паля, ако сте свършили? – обади се Тони с гробовния си глас.

Минаваше десет и половина, когато алармата на Тони ги разбута. Симо домъкна тенджерата супа, дето майка му я беше приготвила. Долу гледаха „Бандата на Оушън 2“ и баща му открито си дремеше.

– Бира си вземи и да не тръгнете да излизате, че навънка вали, ей! – поръча майка му, преди да хлопне вратата.

– Топчета! – възмути се Бухала, докато разсипваше супата по паниците, но я въртна в микровълновата и си омете порцията и допълнителното, топейки едри залци хляб. Едното му око беше по-кръвясало от другото, забеляза Симо на светлината на мъждивата кухненска крушка. Даже два часа и нещо спане не го беше оправило.

Трилитровата куча марка бира от „Денито“ я оставиха в хладилника за после, като се върнат.

Навън наистина прикапваше и беше свил кучи студ. Въпреки това нощните грабители се изтътриха на полянката пред блока, Бухала по стар обичай замери самотната улична лампа с камък и с придърпани над ушите качулки на суитшърите тримата се наредиха в тъмното на бордюра срещу апартамента на стареца.

В хола светеше, а професорът се беше чучнал на терасата.

– Е, майка му, единайсе и кусур е, к'во студува отвънка! – избуча Тони.

– Пуши? – предположи Симо и солидарно взе да рови по джобовете си за „Джумаята“

Остъклението беше доста запотено, но имаше открехнат прозорец.

– Това е яке бе, идиоти! – изсумтя Бухала.

– Че кой си държи якето на терасата, копеле? – изблеци се Симо и щракна запалката.

– Фрас!_ – и Тони му изби от ръцете и цигара, и запалка, и кутия.

– Ей!

– Шшшт!

– Хайде! – Бухала пресече и се приближи до терасите.

Отблизо си личеше, че онова наистина е провиснало на закачалка старо кожено яке. Също и че яката решетка се държи на ебаси смешното резенце, което Бухала компетентно пръсна от двете страни със спрейче за ръжда, надигна се на пръсти и безшумно издърпа. Симо почти очакваше още едно такова да има и в горния край, но решетката скръпващият и за малко да го фрасне, понеже рязко се набра навън.

Бухала измъкна от другия си джоб смачканата консервена кутия, изприпка в тъмното наред улицата, светна с телефона си и щастливо заподритва дрънчащото щастие към съседния вход.

— Да се махаш оттука, мама ти ша еба! — осмели се да се обади някаква свадлива патка от горните етажи. — Хората спят по това време бе, боклук ниеден!

— Ей ся звънкам на полицията! — викна мъжки глас, този му беше познат: чичо Томето.

— Добре де, добре де! — Бухала светна неопределено с телефона нагоре и церемониално си прибра кутията. — Айде, мир, ша 'звинявате, лека нощ и тъй нататък си!

След малко, когато щателна проверка на балкони и прозорци подсказа, че вече никой не е луд да виси под мокрото и студеното и да жапа, Бухала се върна при клекналите под терасата Тони и Симо, фъсна пантата на решетката със спрейчето, посочи на спътниците си да му направят стъпенка, набра се на терасата и се погрижи и за горната панта. Нацвъка и ръждясалите винкели на открехнатото остъкляване, бутна го церемониално с пръст и крилото на прозореца безшумно се отвори навътре.

Бухал стъпи странично на ръба на циментовия перваз извън решетката и прекрачи на вътрешния ръб.

„Хръц!“ — изпука някаква дъска, но нищо не го убодe и нищо не поддаде, и най-важното: нищо не се срина.

Той размахва ръка навън да покаже, че пътят е свободен. С другата ръка се попипа по колана, където успокоително твърдееше ловната чекия на баща му, тежка и солидна като нищо друго в живота. Миналата седмица „забрави“ да я върне, след като ходиха да колят прасе на фермата.

Тони се издърпа над ръба на балкона и Бухала му подаде ръка. Обърна се да се озъби през замъгления прозорец към неясните сенки в стаята вътре. Момчетата не знаеха за чекията, но наум си каза, че ако не намереха нищо смислено у стареца, щеше да го заколи с нея. Като прасето.

Посочи натрупаните зад килнатото шкафче саксии. Тони кимна и внимателно се намести между двете купчини. С другия си крак стъпи върху тях.

Бухала пак размаха ръка навън. Симо се улови за ръба и се набра, двамата с Тони го хванаха. За пет-шест секунди балансираха като ошашавени балетковци по торбести дънки, после все пак двамата успяха да изтеглят товара си нагоре.

— Шибана Лара Крофт! — изпръхтя много тихичко Бухала и в следващата секунда Симо се изправи на перваза, и докато да му посочи, вече беше скочил долу, право върху тенджерите.

Отскочил сепнато, Тони скрита саксиите и те добавиха тътена си към симфонията. В последвалата настръхнала тишина някъде от горните етажи се обади самотно и недоволно, но не особено уверено чичо Томето:

– Е ся ша съ обадя на баща ти, Бухал, честно!

И това беше.

Зад пердето в апартамента нищо не помръдна.

Бухала беше сигурен, че не е помръднало – поне докато на следващата сутрин не изми кръвта от ръцете си и не направи грешката да си разкопчае ципа, че да пусне една вода.

Тони се надигна от купчината потрошени грънци, прихлупил устата си с две ръце. Кискаше се като ненормален.

Симо също се изправи, безцелно размаха юмрук и вече по-внимателно пристъпи към балконската врата. Под маратонката му нещо издрънка, но явно недостатъчно силно да наизвади съседите.

Зад пердето _съвсем нищо_ не помръдваше.

Бухала беше, ама абсолютно сигурен в това, само дето по гръбнака му пробяга ледена тръпка и внезапно му се отщя да привеждат в действие собствения му брилянтен план.

Ху-ху, първи етаж е! – подигра се сам на себе си и попипа пак чекията.

Симо бръсна встрани торбестото кожено яке и натисна с цяла длан рамката на вратата малко над средата – там, където в жълтосаната, вехта дограма трябваше да се намира езичето на бравата.

Пук, обади се дървенията.

Бухала продължаваше да е сигурен, че зад пердето няма нищо, а мижавата светлина просто е премигнала, както се случва със старите крушки, като шавне напрежението.

Внезапно балконската врата зейна, Симо залитна напред и влетя вътре в хола.

Хлоп, фрасна се вратата.

– Не си играй де! – промърмори Бухала и пристъпи напред, за малко да се спъне в една от проклетите тенджери.

– Много смешно! – изсъска зад гърба му и Тони.

На първи опит балконът се оказа здраво затворен, даже учудващо за гнилата древна дограма да си пасва толкова, ако ще и да е надута от влагата. Бухала натисна няколко пъти – никакво „пук“ не отвърна на усилията му – и тъкмо се канеше да тегли един шут по-ниско долу с надежда да счупи бравата, когато вратата се смили и отлепи с влажно „джвак“ и сълзливо скърцане.

Холчето се оказа много по-малко, отколкото Бухала очакваше, и съвсем спартански обзаведено – срещу балконската врата имаше разтегаем диван, под прозореца – шкаф с черно-бял телевизор от едно време, по протежение на стената – суперстара секция с почти празни полици, а в дъното – акумулираща печка, от ония с тухлите. Нищо общо със загадъчния професор по археология, галеник на властта от Тошово време, дето му била пълна къщата с всякакви щуротии от могили и гробници. И дето го били изгонили от БАН заради _оная_ пещера при Мадарския конник, ама кой знае какво бил вече изнесъл оттам.

В холчето липсваше нещо доста съществено, а именно Симо, но той сигурно тършуваше в кухничката или в килера. За сметка на това присъстваше нещо твърде гадничко: загадъчният професор, проснат на дивана под родопско одеяло с ресни. Смърдеше до бога.

Пак на сутринта, докато измие кръвта от ръцете си и вдигне седалката на тоалетната чиния, Бухала бе останал относително сигурен, че професорът се е цъклил в стената и не е мърдал нито до, нито след. После... направи грешката да си разкопчае ципа.

– Мамка му, гътнал се е! – коментира на малко по-висок глас Бухала.

– Хъхъхъ! – изпъхтя Тони зад гърба му. – Ъ-ххъхъхъ...

– На тебе пък какво ти ста.

Грамаден тип беше яхнал Тони и го душеше с две ръце – това му ставаше, видя Бухала, когато се обърна. Приятелят му се олюля на прага на балконската врата, блъсна се с рамо в стената, удари с колене дървения подлакътник на разтегаемия диван и през цялото време не спираше да хъхри и да дере с нокти противника си, вече съвсем наслуки, и даже на светлината на крушката си личеше, че е почервенял като домат.

Тони втори път се тресна в дървения подлакътник – някак странешком – и се

катурна през него право върху оцъкления професор, а нападателят на гърба му се надигна като каубоец и се изду, и Бухала най-сетне осъзна, че това е якето от закачалката, само дето всъщност не беше дреха, нищо че на вид беше мазничко и леко сбръчканко отвън като добре поддържана естествена кожа. Тони се гърчеше и се мятеше, а коженото нещо вдигна черна, мъхната муцуна от врата му и оголи дълги поне колкото пръст, окървавени зъби.

– Шибан прилеп! – изрева Бухала и измъкна чекията от канията на колана си. Чувстваше я като продължение на ръката си – тежка, солидна и много заземяваща на фона на сърцето, което щеше да му изхвъркне през ушите.

Не беше сигурен дали всъщност е видял муцуната, или не – истината беше, че движението просто внезапно замря и якето се спихна плавно върху Тони. Остър мирис на пикня удари Бухала в носа и го принуди да отстъпи.

Хлоп, фрасна се балконската врата, но той почти не я забеляза, втрещен в уголемяващото се бързо тъмно петно на родопското одеяло под главата на приятеля си. Изпод гънките се чуваше „мняп-мняп-мняп“, все едно котенце ближе чинийка с грапав език.

Старецът седна дървено, отметна одеялото, Тони и якето, сгъна крака като дърводелски метър и ги смъкна на пода. Беше в същите безлични, но не и баш домашни дрехи, с които бе изнесъл боклука днес следобед, и Бухала го напуши смях: кой спи въщи по панталон с ръб и сив плетен вълнен елек, моля ви се? Кръвта беше успяла вече да се просмуче през елека и да го изплеска отпред като гигантско петно лютеница.

– Ъъ... – Бухала инстинктивно скри чекията зад гърба си и изпелтечи: – Ша звинявате, ние за е'ната веселба, лека нощ и тъй нататък си!

И пак, на сутринта, докато се миеше и се канеше да пикае, си мислеше, че нищо такова не се е случило и старецът изобщо не се е надигал от смъртния си одър, все едно не му тежат сто кила Тони отгоре. Нито пък е отварял уста да оголи невъзможно огромни и остри зъби и да изплезе свръхдълъг език, не го лепва върху кървавото петно и не го увърта хуубавичко по него, преди да го прибере и да измляска.

Понякога тревата и хапчетата му правеха такива работи. Бухала може да пропускаше да го каже на паляците, които му се пишеха приятели, но си го знаеше и гледаше да не се вкарва в големи циркове. Не трябваше да взима ножа – това беше истината, каза си хладнокръвно сутринта, надвесен над мивката; не трябваше да си вярва дотам, че да бара ножа на баща си.

Старецът пак близна кръвта от елека си и се изправи, и протегна напред ръце с разперени пръсти, опънати и твърди като на труп.

– ... и тъй нататък си... – промърмори Бухала и задърпа бравата на холската врата.

Успя да я отвори точно когато студени пръсти се вкопчиха в суитшъра му. Метна се в коридорчето и усети как се изплъзва от несръчната хватка.

Антрето също се оказа клаустрофобично тясно, с външната врата отляво, а напред и надясно – кухнята, която тънеше в мрак. Там имаше някого... нещо... и Бухала направи отчаян опит да се измъкне от апартамента. Или поне щеше да направи, ако можеше да напипа брава, ключалка, райбер, резе – нещо си. Зашари с длан в сумрака, блъсна един-два пъти с другата си ръка по стената – ножът издрънча идиотски... и след това кокалестите пръсти на стареца се вкопчиха в рамото му.

– Пусни ме! – наддаде вой Бухала.

Не, пръстите бяха вкопчени в бицепса му, даде си сметка още докато пишеше, а огнената болка го вцепеняваше и го парализираше. Онова на рамото му бяха зъбите. Шибаните невъзможно огромни зъби!

Протегнал ръце с разперени пръсти, от тъмното в кухнята срещу него скована крачка направи Симо.

Минаваше девет сутринта, когато Бухала се изблеци срещу яркото есенно слънце отвъд прозореца. В хола на петия етаж напичаше безмилостно и още преди да види, че е целият в кръв, той вече си знаеше, че много се е оплескал.

Нямаше спомен как се е добрал до апартамента на Симо, но сигурно целият вход беше в кървища, каза си, мрачно втрещен в огледалото в банята, докато се сапунисваше за трети път и се ядосваше на пипкавите си и студени като смъртта пръсти. Канията на колана беше празна и Бухала пръв беше готов да се обзаложи, че

няма да намери приятелите си нито в спалнята, нито в кухнята. Трябва да ги беше оставил долу.

Едва мърдаше, все едно е прекарал три камиона дърва снощи, че и ги е нарязал. Надяваше се да не е – да не ги е нарязал поне.

Затутка се с ципа, опитвайки се да раздели случилото се на първия етаж от... ами, действителността.

На пода се изхлузиха и взеха да се размотават намотките на собствените му черва, набързо напъхани снощи под слипа. Отдавна бяха изстинали и спрели да кървят.

Хаджиконстантиновата къща

В малките градчета хората не си звънят по телефоните – освен в крайни случаи. Още докато шареше опипом по нощното шкафче, Мария вече знаеше, че е станало нещо лошо.

Замаяна от горещия следобед, тя успя да събори будилника, пластмасовата чаша с вода и тампоните за грим, преди най-сетне да докопа мидата на мобилния и да надвика бръмченето на мухите:

– Ало?

– Арестуваха Галето! – изплака истерично Нинка отсреща. – Полицията е тука и долу, долу, долу... мъртва...

Мария подгъна крака и седна, без дори да се усети да придърпа нагоре влажния от пот чаршаф. В отсрещния двор под асмата се беше чучнал бай Генчо и очите му се окръглиха на палачинки.

– Нино, ма! Я пак повтори!

– П-п-полицията издирва изчезнала туристка – изхлипа Нинка. – Приятелите й са ги дали за издирване с още едно момиче. Последно са били в Хаджиконстантиновата къща, викат. И... и... арестуваха Галин. И... и... и... трябва да дойдеш! Веднага!

Мария най-сетне вдигна глава и забеляза бай Генчо. Показа му среден пръст.

Хаджиконстантиновата къща се намираше на върха на втория по височина хълм в Медник и докато качи криволичещата павирана уличка от изгорялата църква, Мария вече плуваше в пот. На миниатюрния паркинг завари две полицейски коли – едната от областното. Пред избата пушеха три нервни ченгета – Дечо, кварталният на Медник, и двама от управлението в Симитли. Едното от окръжните извади фасата от устата си, за да попита:

– Управителката си, нали? Що се забави толкоз?

– През деня не съм на работа – сви рамене Мария. – Просто отварям и затварям музея и след работно време го чистя заедно с Нели и Шенгюл.

– Чистиш го.

– Да не мислиш, че следите от стъпки и пръсти сами се махат? – вдигна вежди тя.

– И тук долу ли чистиш всяка вечер?

– Това си е царството на Галето – махна тя към избата. – Ние се занимаваме само с Хаджиконстантиновата къща.

– А колегата му, и той ли си вее гащите?

Мария присви очи срещу ченгето, преброи бавно до пет и мило отбеляза:

– Не държа да си говорим на „вие“, господин полицай, но няма нужда и да се обиждаме, цивилизовани хора сме.

Той изпръхтя подигравателно:

– Цивилизовани хора, а? Ами добре, госпожо Минчева...

– Госпожица.

– Имаме тука проблемче с две жени, госпожице Минчева... – той поклати глава. – Надяваме се да намерим поне втората още жива, но знаете как е.

– Не знам как е! – тросна се тя. – Дори не знам какво става тук!

– Имаш ли някаква карта на подземията? – поинтересува се Дечо, който тихо се беше приближил към тях.

– Да, разбира се. В стаята на Галето... така, де, в стаята за персонала. Ела!

Беше освежително да се махне от палещото слънце. Поне до момента, в който Дечо меко попита:

– А някакви координати на колегата на Галин? Нели заяви, че...
– Ама какъв колега? Няма никакъв колега! – викна Мария и се обърна с ръце на кръста. – Това някаква шега ли е? Скрита камера? Бъзик?
– Името Васил нищо ли не ти говори? Васил Делваджийски?
Ако беше на токчета, Мария със сигурност щеше да се препъне. Сега просто меко се смъкна на колене на прохладния варовиков под.

Дечо ѝ подаде ръка да се изправи:

– Добре ли си?

Другите ченгета бяха останали отвън. Мария преценяващо огледа спътника си и облиза устни.

– Васил е... всъщност беше... мъжът ми. Отиде си през 96-а. Гладната купонна зима, ти не я помниш.

– Ама... – сбърчи вежди полицаят.

Мария се разсмя.

– На колко години мислиш, че съм? Навърших 49 тази пролет, Дечка!

Той я изгледа съкрушен.

– Не съм ли хубава за бабичка? – тя подръпна многозначително презрамката на потника си. – Какво ще кажеш, а?

– А Галето? Той...

Тя се замисли за момент, преди да отговори:

– Не съм спала с него. Не ме искаше.

Не го лъжеше: Галето беше ордъовър. С Галето правеха много други работи, но сексът в стриктния смисъл не беше между тях.

Дечо изсумтя невярващо:

– Как би могъл някой да не те иска?

Мария пак се разсмя:

– Ти... наистина ли не си се питал защо ти прави кафе всеки път, като се навърташ около музея? Защо те черпи по чаша вино, ако ме чакаш след работа?

– Агх! – отърси се полицаят.

– Агх, я – тя не можа да спре смеха си, макар че ехото отекваше изчанчено по тунелите отвъд решетката и ѝ се стори, че долавя в далечината кикот, който не е... ехо.

Да. Галето беше ордъовър. Когато цъфна преди две години, пресен-пресен от университета, направо не ѝ се вярваше, че му е хрумнало да дойде насам... но Галето се научи на много работи, а и се оказа, че не страда от липса на почитатели в туристическа дупка като тази. Пък и... интернет е за тая работа, нали? Но това... това, което се беше случило. Мария неволно потрепери.

Обърнаха стаята на персонала с краката нагоре, но не намериха нито картата, нито дневниците за температурата в избените помещения.

– Добре, де, колко голяма може да е избата? – махна с ръка Дечо. – Ще влезем без карта, какво ще кажеш?

„Колко голяма“ беше хубав въпрос без отговор, каза си Мария, но сви рамене и свали две фенерчета от рафта до вратата. Така или иначе използваемата част от избата беше преградена. Пък отвъд в тунелите на Христоско Хаджиконстантинов не им беше работа да се завират.

Или поне тя така си мислеше. Обиколиха избите за няма и половин час и ето че светна боязливо с фенерчето към решетката – стара, солидна и малко ръждясала въпреки сухия въздух тук долу, в тунелите под избата.

– Аз... Нямам ключ за по-нататък. _Никой_ няма.

Дечо раздрънка връзката с ключовете на Галето и приближи към вратата.

Мария за малко да му извика да се пази, да се дръпне оттам, че да не го докопа Васко. Между зъбите ѝ се изплъзна даже тихо „Аааз...“, но Васко с разкривеното лице и вдигната като ореол около него коса не изтърча от мрака да докопа Дечо с побелели пръсти.

Миризмата на кръв я биеше в носа. Не ѝ позволиха да види първата жертва, преди да влязат в избата – мерна я само прилично закопчана в черен найлонов чувал, съвсем като по филмите, но Дечо сигурно беше стъпил в кръв, защото миризмата... сладка и медена... свиваше стомаха ѝ на спазми.

– Нямаме ключ за тук – повтори по-твърдо Мария. Точно когато след поредния

опит на ченгето се чу _ЩРАК!_ и решетъчната врата се отвори.

– Даже не е ръждясала – полицаят поклати глава. – Талин каза, че колегата му я поддържал, но...

– Какъв ти колега? Мъжът ми изчезна през 96-а. Казах ти вече!

Тя потрепери неволно и Дечо, който се беше върнал до нея, плъзна длан по рамото ѝ. Пръстите му бяха почти трескаво жежки в контраст с нейната студена, лепкава от потта кожа.

– Трябва... да се върнем – промърмори Мария. – Закъде сме без колегите ти.

– Не бой се, пръв бях по стрелба в класа! – заяви Дечо гордо.

– Не мисля, че ще има по какво да стреляш тук – излъга го тя.

Той я потупа приятелски по рамото и прекрачи навътре.

Никакъв Васко с разкривено лице не ги нападна от тъмното. И определено не крещеше „Мамицата ти, курво мръсна, главата ще ти откъсна!“, вкопчен в решетката, която дрънчеше бясно при опитите му да я изкърти.

– Благодаря на Бога за малките милости! – промърмори Мария и последва Дечо в тунела.

Миризмата я блъсна в носа още преди да ги види – няколко издайнически капчици кръв на варосаната стена.

Малко по-нататък забеляза още, а после и размазан отпечатък от ръка. _Мъжка_ ръка.

Дечо я посочи. Мария кимна.

Глукаво беше да си мисли, че ако държи решетката заключена, всичко ще изчезне. Не беше първата, която го е правила.

– Само колко е чисто тук! – промърмори полицаят. – А казваш, че никой не влизал...

– Под хълма сме, какво очакваш да има – паяжини?

Но си беше истина: дори ако човек приеме, че грижливо измислените и поддържани тунели на избата със сухия им въздух и постоянна температура пречат да се развива мухъл и да влиза прах, то коридорите пак изглеждаха като преметени сутринта. Всъщност, като се загледа човек, можеше да забележи нещо като коловоз по пода, все едно редовно минава почистваща машина с четка и гумена престилка и бзззззз е измела и измила, а с времето точно на ръбчето между стената и пода се образува фин пласт ситна пепел – дребни частици, избутани от гумата и пресовани до твърдо ръбче.

– Накъде води всичкото това? – попита по едно време Дечо, след като бяха минали поредното разклонение на тунелите – за водач им послужи деликатна мазка кръв на стената на единия.

– Ами... не знам точно – призна Мария. – Нали знаеш историята за Христоско Хаджиконстантинов?

– Известен винар, имал пазари чак по Европата – Дечо сви рамене. – Пише го горе на музейната табела.

– Ами... Като натрупал пари, Христоско се оженил за Иванка Берентинис, дъщеря на богат гръцки търговец, и ѝ вдигнал тази къща – разсеяно обясни Мария. – Имал... пет или шест живи деца и поне още толкова се родили мъртви. После в Медник дошли да живеят и две от сестрите на Иванка. Обаче легендите твърдят, че Христоско всяка година наемал строители отдалеч и разширявал избата, и тия строители разправяли странни приказки – за тунели и подземни стаи... и за морите и нравите*... – тя се намръщи. – И повече не се връщали на другата година.

[* Мори нечисти, лоши духове на мъртъвци; нравите – зли духове кръвопийци. – Бел.авт.]

– А тръгвали ли са си въобще? – подсмихна се Дечо.

– Кой знае. Аз всъщност дойдох да работя тук точно заради легендата за нравите на Хаджихристовата къща. – Мария измери спътника си с поглед и облиза устни. – Морите са мъртвите деца на Иванка, за тях долу са вдигнати няколко богато обзаведени стаи.

– Еха!

– Всеки луд с номера си. Да речем, че Христоско и Иванка не са единствените –

по онова време е било цяла мода. – Тя наостри ухо и замълча за момент, преди да добави: – Малко преди изчезването на Иванка обаче строителите взели да разправят за мравите долу в тунелите, неколцина били отвлечени от тях, работата спряла.

– Мрави?

– Духове кръвопийци – поясни Мария и се спря пред по-тясно разклонение. – Легендата разправя, че след като изчезнали и Иванка, и една от сестрите ѝ, Христоско наредил да сложат решетката и повече никой да не слиза долу. Струва ми се, че...

Не, не ѝ се струваше. Някой – или нещо – хлипаше съвсем реално в мрака.

Дечо въртна фенерчето си и на десетина метра навътре в тунела освети свито до стената момиче. Миризмата на кръв направо задавяше и Мария остави полицая сам да се приближи до находката – толкова беше на нокти, че не си вярваше.

Дечо пристъпи по-близо. Наведе се. Протегна ръка и повтори за поне трети път:

– Всичко е наред. Сред приятели си.

Почти беше пипнал момичето, когато то със зашеметяваща скорост се претърколи странешком, скочи на крака и хукна в коридора с писък.

– Какво, по дяволите, ѝ става!? – сащиса се Дечо.

Мария изскърца със зъби и се приближи. На светлината на фенерчето кръвта приличаше на разлят лак за нокти с глитер. Миришеше... миришеше особено.

– Вече не е бременна – заключи.

– Какво? – зяпна Дечо.

Не беше трудно човек да си представи какво е направил Васко след отвлечането. А може и да _беше_ трудно. Мария потисна тръпката си.

В далечината писъкът секна. Завърши го сухо изплющаване, все едно момичето е рухнало в опънат чаршаф.

– Насам! – викна Дечо и се втурна по тунела, отчаяно шарещ с лъча на фенерчето. Стъпките му кънтяха. Приближаваше някакво по-голямо помещение, предположи Мария.

– Какво, по дя...

Тя забърза крачка, за да го догони. От кръвта стомахът ѝ направо се обръщаше.

Дечо стоеше на прага на просторна _одая_ с ниски миндери покрай стените.

Фенерчето му измъкваше от мрака скрин, свещник, масичка, сребърен сервиз. Близнакът му, помисли си ни в клин, ни в ръкав Мария, се намираше в гостната горе в същинската къща. Лъчът пролази по голямо огнище, облицовано с бял варовик – ни следа от пепел и нагар – и се спря върху гротескно голяма купчина вар наред пода. Фенерчето в ръката на Дечо трепереше неудържимо, но на Мария ѝ трябваша няколко секунди да осъзнае, че изпод буцата се разтича деликатна, малка струйка кръв и с аромата ѝ се смесват смрад на пикоч и лайна. Варта... шаваше. Варта... беше като нацепена тук-там. Варта...

Дечо се наведе и повърна, а лъчът се заби в краката му като джедайски меч.

Мария побърза да светне отново към купчината.

Варта беше _жива_ и се смляваше право пред очите ѝ. Буцести, дебели, белезникави криле обгръщаха момичето и го спаружваха като прахосмукачка – найлонов плик.

Мария отстъпи неволно крачка назад.

Нещо белезникаво и безформено шльопа право в краката на Дечо и на косъм се размина със сведената му глава. Покри точно локвата със закуската му.

Мария сграбчи полицая за яката и го дръпна след себе си, а той продължаваше безпомощно да се напъва и да се бори да си поеме въздух през спазмите си.

Още нещо плъосна върху повръщаното. По-голямо и по-дебело.

Мария беше сигурна, че нечий пръсти я докоснаха изотзад по косата, но в същия момент Дечо взе да се мята, препъна я и я блъсна в стената. Тя трескаво зашари с фенерчето си.

– Как ти се харесват любимчетата ми? – попита хрипков, стържещ глас от тъмното.

Миг по-късно насреща ѝ се ухили Васко. Не можеше да го сбърка.

– Знаеш ли... колко чаках този миг! – изхъхри той.

– Двайсет години – изтърси Мария, пусна яката на Дечо и подвиг крака под себе си.

Двайсетакът тук долу не се беше отразил никак добре на Васко. Оредялата му коса висеше на няколко изсветлели, мазни кичура. Беше бръснат по някое време и върху някогашните следи от шарка се наслаждаваха ръбци и белези, все едно си е пъхал физиономията в месомелачка. Все едно _целият_ се е пъхал в месомелачка, поправи се Мария, понеже белезите изпъстряха и ръцете му. На фона им памучната му синя риза – относително чиста – изглеждаше нелепо. Както и дънките. И сандалите на босо.

– Хубаво го беше изучила Галенцето, кучко! – сподели Васко и се облиза. Изпърхналата му устна беше пукната, но в ъгълчето издайнически чернееше коричка чужда кръв. – Даже не се замисли какъв съм и що съм.

Дечо подсмърчаше като ранено кученце, но поне беше спрял да се дави.

– Не се надявах да си жив – призна Мария плачливо и се сгуши в стената. Фенерчето ѝ трепереше и подскачаше.

– Не и благодарение на теб, мръснице! Тъпите ти мрави на няколко пъти щяха да ме довършат, преди... да стигнем до споразумение.

На несигурната светлина стената зад Васко изглеждаше, сякаш мърда и се издува, и хлътва тук-там. Дечо пак взе да хъхри – стомахът му се обръщаше. Въпреки това шаваше нещо в тъмното.

– Сега какво, ще ме убиеш ли? – присви се Мария. – Въпреки хубавото време, което имахме заедно?

Васко отметна глава и се разсмя, а на светлината на фенерчето в устата му блеснаха неестествено огромни зъби.

– Хубаво... време... – реवेशе той през пристъпите на смеха си.

Мария се напрегна да скочи.

БАААААМ! – тресна гръмотевицата на изстрел. На гърдите на Васко зейна дупка колкото юмрук, а парченца плът и кръв опръскаха Мария. Ризата му незабавно се оцвети в тъмноалено: като магическите чаши, в които наливаш гореща вода. Той залитна назад и в същия миг стената се _разгърна_ напред и огромно, бяло и буцесто крило го обви като драматично падаща театрална завеса.

– Хъ... – изпъшка Дечо.

Мария го сграбчи и го помъкна след себе си по коридора, но той се противеше:

– Аз... пистолетът.

Беше си изтървал оръжието, даде си сметка тя – откатът бе смазал пръстите му в стената. Но нямаше значение – нравите вече се бяха побъркали от шума. Откъм одаята се чуваха такива звуци, които Мария нямаше да забрави скоро... ако изобщо излезеше жива оттук. А Дечо се дърпаше и се опитваше да се върне за пистолета! Тя стисна зъби, награби го под мишница и хукна. Пришпори я зловещо _разпаряне_ зад гърба ѝ, съпроводено със съскане и рев:

– Ааааах! Курво мръсна.

Заглуши го лаком плясък.

Мария пробяга сигурно стотина метра, преди Дечо да почне да се съпротивлява – толкова го беше шашнала. Пусна го да стъпи и се спря, наведена с ръце на бедрата. Поне миризмата на кръв бе останала зад гърба ѝ.

– Какво... какво беше това? – гласът на Дечо пресекваше.

– Васко ми е устроил капан – сви рамене Мария. – Ако не беше ти. Благодаря! Страхотен беше!

Прегърна го за момент и завря лице в свивката на врата му. Беше толкова горещ, разтреперан, миришеше на пот. След секунда-две той осезаемо се отпусна и се зарадва на притиснатите ѝ в него цици. Промърмори:

– Ъъъ... няма защо? – и понечи да целуне Мария.

Тя го пусна и го потупа по рамото.

– Напротив, има. Да вървим, по-бързо. Васко няма да ги задържи до безкрайност.

Дечо се огледа. Беше си загубил и фенерчето. Още трепереше.

– Решетката трябва да е... – понечи да го успокои Мария, но млъкна и наостри уши. Беше ли ѝ се причуло тихото постъргване? – Насам!

Тя стисна полицая за ръката и хукна.

Деликатната мазка кръв на стената на едно от разклоненията на тунелите я

нямаше.

Мария забави крачка за момент, колкото да подуши и да се увери, че наистина са минали ето _оттук_, но не долавяше мазен намек за пот, само суха, пергаментова миризма на пудра. Bois Farine* беше извънредно не на място в избата на Хаджиконстантиновата къща.

[* Bois Farine (фр. „дървесно брашно“, стружки) парфюм на L'Artisan Parfumeur. Бел.авт.]

Ръбчето на пода, оставено от гумената престилка на почистващата машина, също го нямаше.

От стената изведнъж се отлепи огромно бяло крило и я прегърна; ако се намираше крачка по-напред, щеше да я обвие в пашкул, а така се лепна за нея с плясък, но не успя да я стегне цялата.

Беше жилаво и шуплесто като тесто за мекици. Някакви твърди частици в него стържеха по голите ѝ рамене. Смътно чу Дечо да вика „Мария!“ и пръстите му се изплъзнаха от хватката ѝ, след това право в лицето ѝ плисна огън, все едно са нагрили тестото с горелка, и тя изкрещя, вкопчи нокти в белия изрод, задържа го озверяла, захапа го и откъсна парчето, което запушваше устата ѝ, вкусът беше ужасен, тестото се разтягаше под ноктите ѝ, тя се търколи на земята и продължи да дращи и да къса.

Най-накрая напипа по-слабо място и заби пръсти в него, дръпна с все сили и _хааааааарц!_ тестото се разпра като мокър чаршаф, краищата му пляскаха трескаво, а Мария ги разхвърля, метален вкус на кръв се стичаше в устата ѝ и се смесваше с отвратителния сок на нападателя ѝ. Друго бяло чаршафище се опита да се залепи за нея изотзад, но тя го пресрещна в движение, нахъса го – раз-раз-раз – и се извърна навреме да види, че Дечо спира да мърда под трети бял парцал, впи се в парцала и го отскубна, а лицето на полицаия отдолу беше червено и осеяно с резки, белези и капчици кръв, той зина да си поеме мъчително дъх...

Мария буквално отпра Дечо от пода и го повлече напред, но коленете му поддаваха и той се сурна по лице. Озъбена зверски, тя се наведе да го сграбчи отново под мишница. Само с края на окото си мерна иззад ъгъла да се изстрелват във въздуха разпрани на лентички дънки, тласнати от боси стъпала. Васко се стовари върху гърба ѝ.

Зъбите му застъргаха върху лявата ѝ лопатка. Мария докопа единия му крак, заби нокти в прасеца и дръпна с все сили към гърдите си, вече приклепнала да падне по гръб. Коленната капачка в хватката ѝ изпраща с влажно изпукване и в следващия миг главата на Васко изкълъта в пода, а краката му излетяха във въздуха и се стовариха долу с такава сила, че повлякоха Мария. Тя се претърколи, извърна се и се метна да впи зъби в гърлото на мъжа си, но той успя да я сграбчи за раменете.

За момент се взираха един в друг. Той беше целият в кръв, едното му око липсваше, лицето му беше буквално разядено, а през половината откъсната устна стърчаха невъзможно остри зъби.

– Мамка... ти... – изсъска той, преди Мария внезапно да се превърти на пода и да вдигне Васко като щит над себе си, а върху им от тавана се стовари буцест, жилав, бял чаршаф.

Васко се загърчи в прегръдката му, а изпод тестената маса се разнасяше жвакане и цвъркане.

– Хайде, бързо! – извика Мария и се обърна към Дечо.

Завари го свит до стената да я зяпа със стъклен поглед, дръпна се от нея и се опита да изпълзи нанякъде заднешком. Напълно изгубила търпение, тя го сграбчи за врата и го изправи на крака. Оголи зъби срещу него:

– Мърдай, бе!

Пулсът на шията му подскачаше като птиче на пружинка. Мария буквално повлече полицаия след себе си, а плътта му поддаваше под ноктите ѝ. Трябваша му няколко крачки да затича сам и да вдигне ръце към врата си в напразен опит да разхлаби хватката ѝ.

Зад тях сухо шушнене и цвъркане подсказваха пришествието на още от белите тестени мрави.

Силите ѝ се изчерпаха, когато Мария вече надуваше по-свежия поток въздух. Тя залитна, препъна се и успя да се облегне със свободната си ръка на стената, за да не падне по лице. Чувстваше се изцедена.

– Трябва да... да поседна – изхриптя и се свлече на пода. Все още стискаше Дечо и го смъкна на колене пред себе си.

– Боли... – прошепна той, прозрачните му очи – невъзможно близо пред нейните, лицето му – окъпано в пот, хладно и лепкаво от изтощение и шок. – Ти... ти... ти...

Мария се втренчи в пръстите на дясната си ръка, вкопчени в шията на ченгето с такава сила, че щеше да му остави белези. Страхът му и вкусната миризма на кръв изпълваха ноздрите ѝ.

– Ти.

Решетката беше току пред тях, Мария я виждаше дори през черните петна, които танцуваха пред очите ѝ. Облиза устни и щръкналите си зъби, придърпа Дечо, притисна го към себе си и го захапа за врата.

Кръвта се стече по гърлото ѝ като наелектризираща струя. Само няколко глътки, каза си Мария, докато залепяше устни за хладната кожа на вечерята си. Мислеше си също, че не беше хубаво да се случва точно тук и сега, не за това цяла година му точеше зъби на Дечо и го побутваше от леглото към трапезата си... но пък какъв смисъл имаше да си водиш основното ястие тук долу, в тунелите, и да не го изконсумираш?

Ченгето вяло се бореше в обятията ѝ и Мария се подсмихна наум. Още глътка-две само... замайването ѝ вече минаваше.

БАААМ! – разтърси я гръмотевицата на изстрел. Звукът беше странно приглушен и в първия момент, докато пръстите и челюстите ѝ се разтваряха, тялото подскачаше и главата ѝ се блъсваше в стената, тя дори не усети болка, само глупаво си помисли, че Васко е намерил пистолета на Дечо...

Но не. Дечо не го беше _губил_, нали? След отката издрънча изтървано _фенерчето_ му. А оръжието си беше прибрал. И сега... сега... я застреля?

Мария изкрещя. Болката я отнесе и погълна, по-силна от глада и по-всеобхватна от наелектризиращата сила на кръвта.

Дечо спринтира с олюляване по тунела, докопа решетката, хлопна я и превъртя ключа. Дебелите по три пръста резета щракнаха буквално в секундата, когато Мария сграбчи вратата и я разтърси.

С ключа в ръка, ченгето се сурна по задник на пода. Миг преди фенерчето на Мария да угасне, той видя сивкава сянка да се спуска върху нея и да я _прегръща_ в тестените си обятия.

До края на живота си нямаше да забрави как вампирката пици:

– Мамицата ти, мръсник проклет, главата ще ти откъсна!

Старо, но златно

По време на саморедакцията и после при редакцията на тези разкази (и повест) с прекрасната Ганка Филиповска сме се постарали да запазим максимално детското невинно звучене: всички те са писани в трепетното юношество между 15 и 20-тата ми година*, в рухваща гладна държава, в която информацията по вълнуващите ме теми беше тъкмо и точно нула (а интернет беше чиста фантастика). „Плеяда“ пускаше първите книги на Стивън Кинг и Дийн Кунц, а моя милост – глупаво варненско тийнче – губеше девствеността си, невинността си, вярата си във възрастните и много други неща. Да, „ретро“ раздел е – има дори един ретро-ретро разказ, писан през 94 г. и описващ времена, в които телевизията беше по няколко часа дневно дори в западните държави. Но са ми свидни разкази.

[* С изключение на два, родени скоро след 2001 г. – „Дъвката“ и „Те се спускат...“ – Бел.авт.]

Тук е мястото да благодаря на Иван Атанасов, без чиято грижа единият изобщо нямаше да види бял свят.

Точно тези разкази са причината „Белязани лебеди“ да е самиздат: публикувам ги, защото мога :) и защото искам да ти ги подаря. В известен смисъл, те са въпросът на отговор 42.

Дъвката

Вижте сега, докторе, аз дори не обичам дъвка. Не знам от колко години не бях поглеждал. Да, като малък, о, умирах си за дъвки. Сещате се, комунистически времена бяха. Дъвка „Идеал“ – кубична, с неравни ръбове, бяла, с гадния вкус на пръст, твърда като вкаменено изкопаемо... докато я сдъвчеш, те заболяваха челюстите. Дъвчеш, дъвчеш, дъвчеш – и вкусът не се променя. Вечер си я вадиш, лепиш я на някое удобно място и сутрин хайде пак. Сещате ли се? Беше с бяла, много никаква хартийка, понякога не успяваш да я разопаковаш докрай, защото е залепнала, и тогава дъвчеш хартия и плюеш като камила. После пуснаха същите, само че розовички, за балончета, и трябваше да са с ягодов вкус, но си бяха като пръст, овкусена с прогнили ягоди. „Идеал за балончета“, така й викаха. Имаше лъскава, станиолена отвън опаковка, обаче отвътре пак беше хартиена. На картинката имаше момченце и момиченце, които надуват балончета.

Знаех си, че ще се сетите. Ей, много трудно се намираха тия дъвки! Понякога отиваш в сладкарницата и с лопата да ги ринеш. Обаче имаше случаи със седмици в ни един магазин да не намериш. После съвсем изчезнаха.

По същото време татко ми носеше „Патокът Доналд“. Баща ми беше машинен инженер, нали разбирате, по корабите. Носеше ми шоколади, шоколадови яйца, дъвки.

После, като поотраснах, открих, че всъщност не ги е носил тези работи, ами ги е купувал тук, от „Кореком“. Щото на Запад такива ги има всякакви, а в нашия „Кореком“ се намираха само „Патокът Доналд“. Тези бяха шарени отвън, с промаслена опаковка, с картинка вътре, с две вълнообразни резки на горната страна, бледобежови, с неопределен сладък вкус и много меки. Правеха балончета, обаче те се лепяха по устните. „Патоците“ ги раздавах с шепа в училище...

После се появиха дъвки за гърло в аптеките. Бяха плоски – първите плоски дъвки в станиолче, които виждах. Отгоре бяха посипани с някакъв бял прах, сигурно ще е бил лекарството. Много гадни на вкус, а мен все ме тъпчеха с тях, защото били полезни, нали много боледувах от гърло.

И дъвките по стрелбищата. Като бях малък, все исках да натискам копчето. Имаше, значи, един голям диск с електрически бутон и стрелка, която се въртеше вътре. Натискаш бутона и стрелката спира – я на пластмасова фигурка, я на дъвка... и други работи съм улучвал, обаче нашите все за дъвка ги заменяха. Или за пластмасова камила, ако нямах късмет. После се научих и да стрелям с пушката – и пак за дъвка се целех. Имаше едно стрелбище с мечок с гърненце, дето можеш да улучиш три различни кръга – при първия, външния, си клати главата, при втория движи гърненцето, а при третия го сваля и тогава взимаш дъвка. Направо му виждах сметката! Ей, тия дъвки бяха съвсем различни – турски, големи, пак с вълнообразни черти, „Турбо“, с картинка с кола и на вкус кайсиеви, много бяха готини! После пък почнаха да ги дават и с пари, без да се мъчиш за тях. Петдесет стотинки парчето – не бяха евтинки, обаче си струваха.

Въобще голяма работа бях с тия дъвки. Само ментови тъй и не се научих да хапвам, може би защото пораснах междувременно и баба все ме поучаваше, че не е културно да жвакаш дъвка я в час, я на улицата, я с отворена уста, за балончета да не говорим. Пък и не обичам мента!

Тъй де, деветдесета някъде баща ми ме заведе на рейс до Гърция, заринах се в дъвки – със захар, без захар, с такъв вкус, с онакъв вкус, имаше една в тубичка, едни други двойни, тях после и у нас ги пуснаха по едно време, други едни в кутийки, на дражета, за пръв път виждах... Май тогава някъде ми дойде байгън от дъвки. После, доста след десети вече, и след гладната зима с купони, когато излязоха първите „Ригли“, меракът ми беше минал и хич и не ги поглеждах. Взех си веднъж... не, два пъти от онези „Джуйсифрут“, обаче на, не бяха като „Идеал“-а. Първо – малки. И после ни джуйси, ни особено фрут. Пък и подъвчеш половин час и край, все едно си налапал жабешки тестис. Тъй де, лигаво и няма вкус, какво друго може да е? После дойдоха и „Орбит без захар“, и „Орбит такива“, и „Орбит онакива“, и за деца, но вече не беше интересно. Ами „Хуба-буба“? Кой кретен би си купил дъвка с такова име, пък ако ще да е с неизпробвания шашав вкус на диня или крейзи

черешова. Най ме изкуши „Орбит уайт“, дето го пушнаха наскоро, што аз съм си вмениачен на тема бели зъби, докторе, пък и не бяха съвсем ментови на вкус, обаче на опаковката има едно такова страховито предупреждение, че чак ми преседна дъвката. На българския текст нищо специално, долу на английски обаче с удебелени букви ме предупреждават, че __ексцесивното консумиране щяло да доведе до лаксативни ефекти__, та и на тези спрях да им обръщам внимание.

Тъй че не че не съм дъвкал дъвка наскоро, но от години вече не съм дъвкоман, нали разбирате. Обаче, беше преди месец и нещо, сънувам една нощ, че съм още в пети клас и междучасието сме изтичали до сладкарницата, а там – „Идеал за балончета“! Бъркам в джоба, вадя десет стотинки, купувам дъвка и хоп, обелвам я... Направо се просълзих, като я сдъвках: с вкус на подправена с прогнили ягоди пръст, с неравни ръбове, твърда като вкаменено изкопаемо... Тъй де, докторе, знам аз, че сънувам и че такава дъвка, истинска, няма вече не само в България, ами и по цял свят. Знам, значи, че от години и за последно кусвам тоя проклет „Идеал за балончета“, и дъвча ли, дъвча, и сълзите ми текат.

Е, събудих се, а в устата ми – вкус на подправена с прогнили ягоди пръст. И нещо ми опира в бузата. Дъвка!

Много ясно, ще кажете – сомнамбулизъм. Имал съм си скрита дъвка вкъщи и съм я взел насън, а вкусът, то това вкусовите рецептори подсъзнанието лесно ги лъже. И аз така си помислих и забравих случая. Обаче следващата нощ пак сънувам сладкарницата и дъвките и пак се събуждам с дъвка в уста. Него ден имах тежка сутрин, събота беше, та реших да си полегна на обед, и хоп, пак сладкарница, пак дъвка.

Мама му стара, взех да се ядосвам, што и в неделя същата работа, пък и на лягане пия си аз биричката и за малко да се задавя с дъвката. И като се почна: през три часа, през два часа, през час, та и през минути. Човек не може зъбите да си измие! Плюнеш едната и друга ти засяда между зъбите...

Е, научих се да си мия зъбите с дъвка в устата. Научих се и да ям. Така де, натикваш си я горе на венеца, назад и с малко практика спираш и да я усещаш. Малко й е гаден вкусът после, особено ако си ял нещо мазно, но не е фатално. Човек с всичко свиква.

Чакай сега, докторе. Ти си ми семеен лекар, знам, че не си психиатър! Имай малко търпение, нали на това му се вика да си кажеш анамнезата! Та значи, реших, че като не мога да се отърва от тоя глупав „Идеал за балончета“, ще си го дъвча и ще му се наслаждавам колкото мога, поне вкусът му не мръдва и със седмици да го жвакаш. Обаче не, след ден-два пак взе да се появява дъвка. Втора. Два „Идеал“-а – става. На третия плюеш и пак се почва. Обаче много взеха да се застигат тия дни. Един след друг, да се чуди човек какво ще стане, като съвсем зачестят, не можеш ги разжвака достатъчно бързо, пък не иде като оная, дето вместо думи жаби плюела, да плюеш дъвки, нали?

Гаджето взе да се сърди. „Що не земеш да я глътнеш тая дъвка бе, дърво с дърво такова!“ – вика. Помъчих се да й обясня, че с новите дъвки не знам, обаче баба ми е казвала, че ако глътнеш един такъв „Идеал“, ти залепва в червата и край, после операция. Ама онзиден, в тролея, на Полиграфията, шофьорът като лашна здраво спирачките, чак си глътнах дъвката. Момчето вика: „Извинявайте, дръжте се, електрониката нещо се прецака!“ След дъжд качулка, за малко да се задавя!

И край. Никакви дъвки повече. Направо нов човек, докторе! Звъннах на гаджето, поляхме събитието, както му е редът, и си легнах да спя като праведник.

Отървал съм се, казваш? Де да беше, докторе! Обаче вчера усетих тежест в стомаха и ми беше лошо, и до вечерта качих към кило и нещо... Днес ли? Нали за това съм тук. Много ми е зле, пък днеска ги и напипвам. Едни такива кубични, ръбести, с неравни страни. Ей ги, виж. С операция дали ще стане, а? Много боли, докторе!

Градинарят

Беше тиха къща, една от последните в Шевал, почти на хълмовете. Високата ограда беше обрасла с бръшлян и пълзящи рози. Две върби размахваха дългите си клони над портата. Покрита с неравни плочи пътека водеше навътре сред разцъфналите цветя, покрай чимширен лабиринт и към малката, кокетна вила със стени, облицовани с червен

пясъчник. Пътеката я заобикаляше и продължаваше покрай езерце с рибки, просторна, равно окосена морава и зад нея – овощна градина с няколко праскови, ябълки и дребни криви смокини. В дъното на двора люляци разнасяха нежния си аромат, а зад тях, сякаш скрити от човешкия поглед, по протежение на оградата бяха подредени грозни и криви бодливи трънаци.

– Трийсет години вече съм тук – каза, след като ме разведе из двора. – Всичко поддържам сам и се надявам поне още двадесетина да съм жив и здрав да поддържам градината...

Погледнах го. Сух, изпит, с малко сурово лице и очилца с телени рамки. Издокаран в сивия си костюм и с вратовръзка, изглеждаше като делови бизнесмен – гладко избръснат, с интелигентен поглед и артистични пръсти на ръцете... Трудно ми беше да си го представя как окопава розовите храсти и коси моравата, но самият начин, по който докосваше и галеше листенцата, подсказваше, че ако изобщо има някакви дечица, точно това са те.

– Тук имаше беседка – той посочи една акация до езерцето. – Когато мама почина, посадих дървото. Не беше лесно да го оформя, но вече дванадесет години се радвам на... как да кажа, плодовете на усилията си.

Беше голяма, жълта акация с причудливо изкривено и усукано стебло, цялото на възли и криволици.

– Мама се отличаваше с доста остър език – подсказа ми той. – Особено зиме, когато вятърът се усили, дървото свири и приказва.

– Истинско изкуство! – похвалих го, тъй като очевидно имаше нужда да кажа нещо.

– А тази роза – той се насочи към първия розов храст в редицата – ми е поръчка от, е, да речем, един клиент. Подходящ надгробен паметник за съпругата му, как смятате?

Приличаше по-скоро на екстравагантна статуя – сплетени една в друга дебели издънки, бодлите на всяка се впиват в стеблото на друга, а около тях сияят снежнобели цветове, големи кажи-речи колкото чаени чинийки.

– А Вашият съпруг – попита ме той – отличава ли се с някое особено неприятно или пък интересно качество?

– О, хм! – Свих рамене. – Преди всичко е досаден. Нали разбирате, един от онези нещастници, които сутрин не те забелязват, четейки вестника, вечер не те забелязват заради телевизора... Много скучна личност наистина.

– Значи не заслужава някакво по-особено растение? – Той изглеждаше почти разочарован. – Бих могъл да го увековеча... о, може би с дърво гинко?

– Не мисля. Той е, хм, по-нисък от тревата...

Мъжът спря, сложи ръце на хълбоците си и се разсмя:

– Добре казано, даже много добре казано! Знаете ли, имал съм и такива клиенти! Ето тук, този парцел – посочи ми част от моравата, обрасла с детелина и дребни цветчета – е на един точно подобен на вашия съпруг господин. Но все пак клиентите винаги имат някакви предпочитания. Ето този се е увличал по разни млади момиченца и по хазарт, не особено, но все пак достойно за увековечаване...

– Тогава може би край езерото? – предположих. – Една-две тръстики биха подсказали например за малкото му постижения в живота.

– Прекрасно! – той направо засия. – Ето това се казва артистичен дух!

– Само че – прекъснах възторга му аз, след като се налага, бих искала да бъда напълно сигурна, че не си давам парите просто за един парцел край езерото.

– Но разбира се! – сините му очи чак се ококориха зад очилцата. – Можете да бъдете сигурна, че е веднъж и завинаги...

– Така ме увериха – съгласих се. – Но според мен завинаги е малко силно казано. Рано или късно все нещо се случва... Просто бих искала да науча повече за клиентите Ви.

– О, разбира се, питайте!

– Опази... – огледах се. – Опази смокиня например. Прекрасно гледана и е израсла в интересна форма.

– О, да. Един от шедьоврите ми. Сигурно сте чували за Йоргос Пантопулос...

– Корабният магнат?

– Същият. Съпругата му настоя за изкривено като съзнанието му, но пък типично

южно дърво и ето я смокинята. Беше доста дебел, дори се притеснявах дали няма да пречи на растението, но както виждате...

– Лично ли го убихте?

– Винаги върша работата си лично. Ако Ви интересува точният способ, нападناх шофьора на лимузината му и заех неговото място. Когато господин Пантопулос се качи в колата, му пуснах сънотворен газ, а впоследствие, вече тук, в къщата, му поставих и инжекция. Предпочитам тихите методи.

– Да, спомням си, беше преди няколко години – живо се намесих аз. – Шофьорът беше намерен в безсъзнание, полицията поддържаше версията, че Пантопулос е отвлечен за откуп, но похитителите така и не се появиха...

– Да! – той се изкиска. – А междувременно вече шеста година въпросната личност почива в мир в корените на това дърво...

Нищо повече не ми трябваше. Бръкнах в джоба си и мило му казах:

– Не мърдайте! Вие сте арестуван...

Изпратих с поглед полицейската кола. Той се беше обърнал към задното стъкло и също ме гледаше – и обвинително, и умолително. Не се беше съпротивлявал нито при ареста, нито когато го качвахме в колата. Само беше промърморил:

– Градината ми... моля Ви!

И ето, колата зави зад ъгъла...

– Добре се справи! – Бърт, партньорът ми, ме потупа по рамото. – По едно време чак се притесних, че няма да се разприказва. Доста се забавихте...

– Трябваше ми ясно признание! – въздъхнах. – Невинаги е лесно. Пък и градината...

– Прекрасна градина! – съгласи се Бърт. – Трийсет години се е грижил за нея, а сега ще дойдат булдозерите и господ да ни е на помощ само като си помисля какво ще намерим под всеки един храст...

Кимнах. Жалко за градината – и едно на нула за нас. Но мислите ми все се връщаха към жълтата акация, розовия храст, смокинята на Пантопулос, парцела с детелина и цветчета... и към мъжа ми, който сутрин не ме забелязва, зачетен във вестника, а вечер не ме забелязва, загледан в телевизора... Да расте тревичка върху някого – какво зелено облекчение!

Те се спускат нощем от хълмовете – V. 1.0

Те се спускат нощем от хълмовете и когато дойдат, можеш само да пициш...

Невинаги познавам кога ще се появят. Понякога се надига вятър или пък се чуват странни звуци. Напрежението се трупа. А понякога идват без предупреждение.

Те са страшни. Но още по-страшното е, че никой не помни да са идвали. Сутрин, след посещенията им, хората са нормални. И същите онези, които са пицели и са се щурали по главната улица, изобщо не помнят: мислят си, че са си били в леглата и са спинкали сладко. Какви наивници! Аз ги съжалявам. А те ме смятат за луд.

Тази нощ ще дойдат. Излизам на верандата и ги подушвам във въздуха – лоша миризма, от която косъмчетата по ръцете ми настръхват. Тяхната миризма. Веднага отивам да се преоблека и слизам в града. Както винаги ще се опитам да предупредя хората. Да им кажа да се скрият навреме. И както винаги те ще ми се подиграват и ще въртят пръст край слепоочията си. Не вярвам да извикат онези с белите престилки – вече са го правили. Много пъти. Съгласен съм да ме смятат за луд, но защо поне не пробват – веднъж? Да се скрият. Да видят. Да разберат.

Делничен следобед е и главната улица е почти пуста. Още щом ме забелязва в далечината, шерифът тръгва към мен с ръка на кобура. Зная какво ще ме попита:

– Ще причиняваш ли неприятности, Дъги?

– Не, сър – почтително ще му отвърна аз. И наистина не мисля да причинявам неприятности. Както стане.

Ето го, спира ме и ме пита. Отговарям му.

– Адски горещ ден, а? – продължава той.

Не е чак толкова топло, но с него на глава излиза ли се? Освен това все си

мисля, че и другите ги чувстват, само че не искат да ги приемат. И си измислят обиколни пътища: мирише им на тях, но всъщност денят бил горещ. Вее техният вятър, но всъщност щяло да има буря със светкавици...

Кимвам на шерифа и продължавам нататък.

Бръснарницата. Шутър се е изтегнал на диванчето и похърква. Няма пукнат клиент. Когато минавам край зейналата за течение врата, той отваря едно око и лениво, даже подигравателно пита:

– Какво, Дъги, пак ли ще идват?

– Пак – отвърщам му неохотно.

– И какво, трябва ли да се крия тази нощ?

– Трябва.

– Ще се скрия в кревата до жената! – Той се изкисква и замижва.

Отминавам го.

Кръчмето. Вътре са трима, почнали са да се наливат отрано. Поспирам за момент край входа, но погледът на шерифа буквално ми прогаря дупки на гърба. Добре де, после ще вляза и тук. Като не ме гледа. После сигурно ще имам синини – пак ще ме пухат, ама не ми пука. Длъжен съм да ги предупредя, пък каквото стане...

Две-три къщи.

Училището.

Дечица в двора. Дангалаци, увехнали по оградата. Поколебавам се за миг, но директорът, господин Танзър, избързва срещу мен и размахва ръце като вятърна мелница. Добре, добре, заминавам си. Той ще е виновен, когато довечера децата, малките дечица... Преглъщам смутено буцата в гърлото си и продължавам нататък.

Кафенето.

Отпред е паркирана непозната кола. Пребърквам си джобовете – достатъчно дребни за кафе и пай. Добре. Влизам.

Джени, сервитьорката, е подложила лице под струята на вентилатора. Двама непознати, мъж и жена, седят на масата до прозореца и си говорят. Поръчали са сандвичи, доколкото виждам, но не са ги побутнали.

Поръчвам и аз – кафе и пай. Джени ми хвърля съболезнователен поглед, свенливо ми се усмихва и ме обслужва. Прибавила е и една кола – от заведението, както се казва.

Настанявам се на съседната маса до двамата, с лице към жената. Бавно отпивам от колата, студена е. Приятно разтваря буцата в гърлото ми. Но миризмата им витае и тук.

– Странно градче – промърморва жената.

– Просто денят е горещ – възразява мъжът. – Но като качим планините...

– Не искам да качвам планините! Не ми е добре. Защо просто не потърсим хотел? Искам да полегна. Вие ми се свят и... мирише странно! – Жената умолително протяга ръка към него. – Нека останем!

– Не бива да оставате! – намесвам се аз. – Човекът е прав. Най-добре да се махате по-далеч. Не зная дали в планините е безопасно.

– Какви ги дрънка тоя? – обръща се да ме погледне мъжът.

Джени мълчаливо врътва пръст край слепоочието си. Не се засягам.

– Те ще дойдат – казвам им и на тримата. – Ще дойдат тази нощ и ще можете само да пицците.

– Кои ще дойдат? – Жената свива устни. Вярва ли ми, или не?

– Не зная как се наричат. Но са страшни. И са зли. – Въздъхвам. – Човек трябва да се крие от тях, иначе...

– Иначе?

– Не зная какво точно правят. Но всички тичат из града и по ливадите. Облени в кръв. С извадени черва и очи. И пицят. А сутрин нищо не си спомнят.

– Да чуваш и гласове? – пита недружелюбно мъжът.

– Не – отвърщам уморено. – Понякога се извива вятър. Понякога мирише на тях – като сега.

Жената трепва. Улучил съм болното й място, така ли?

– Имам подходящо укритие – продължавам. – Ако искате, можете да преспите в дома ми. Да видите всичко.

Джени мисли така – завъртам пръст около слепоочието си, – но не ми хлопа нито

една дъска. Просто зная какво ще стане. Няма да е за пръв път... няма да е и за последен. Моля ви.

За мое най-голямо изумление тя кимва:

– Ще дойда с удоволствие, господине.

Не съм подготвен и оставам като гръмнат. Мъжът – два пъти повече.

– Ка-акво? – зяпва той. – Ти... искаш... да... с един... staите...

– Зная, че мечтаеш за това пътуване от три години – уморено му казва жената.

– Но зная също така добре, че нещата между нас не вървят и сигурно утре или вдругиден щяхме да си кажем сбогом. По красив и елегантен начин, но...

– Ама... – Той още не може да се съвземе.

– Сбогом, Реймънд. – Тя се изправя и оставя недокоснатия сандвич, колата и всичко останало. – Ще тръгваме ли?

– Ъъъ, да. – Аз също ставам. Не съм доял пая, но не съм и гладен вече. Най-сетне някой ме е чул!

Галантно ѝ отварям вратата.

– Държа да предупредя – отбелязва тя, – че съм психиатър по професия. Тъй че, ако имаш някакви съмнения в себе си, приятел, най-добре ми кажи сега.

– Ще дойдат – казвам с малко повече увереност, отколкото чувствам.

Мирише ми на тях – миризмата е остра, усилила се е, докато съм бил в кафенето... но ако не съм прав? Ако наистина съм луд? Ако тя дойде с мен и веднъж завинаги го потвърди – тогава?

Едва когато подминаваме бръснарницата, добавям:

– Ще поема риска.

Нощта идва и те ще дойдат.

Разходих жената из полето – докато се здрачи. Времето е великолепно и не си струва да се губи, пък и в къщата ми няма какво толкова да правим. Хареса ѝ. Знаех си, че ще ѝ хареса. Щом може да ги помирише, сигурно ще ѝ допаднат и скритата полянка над реката, и гледката на върховете на планината над дърветата, и да лежи по гръб и да гледа облаците като странни животни, които бродят из синьото си пасбище горе... Прав бях. Защо тогава се притеснявам?

Нощта идва.

Седим до прозореца, загърнати в одеяла като двама стари индианци. Начертал съм пентаграмата, запалил съм черните свещи – сам съм ги отливал, със заешка кръв и пепел във восъка – и съм проверил амулетите. На сигурно място сме. Но пак ме е страх.

Винаги ме е страх, когато те идват. Първични чувства се надигат в душата ми. И ми се иска да изляза от пентаграмата и да тичам с останалите из града, а кръвта да се лее от мен. И ме е страх да го сторя. И ме е страх от самия страх. И сега ме е страх, защото и тя е до мен.

Мълчи, загърната в карираното одеяло. Потръпва лекичко.

– Не ти е студено, нали? – питам и съм готов да рискувам и да прекрача пентаграмата, и да запалю огъня в огнището само тя да кимне с глава.

Но не кимва.

Вместо това чувам тях.

И писъци.

Миг по-късно на стъклото изниква зловещо видение: мъжът. Целият в кръв. Размазва я с длани и крещи. Крещи страшни неща. За нея. И за мен. Те късат лицето му, но той продължава да вика и да удря по стъклото и...

Тя закрива лицето си с ръце и се свива на пода като малко дете.

Стъклото се чупи със звън.

Слагам най-силния си амулет, взимам си пистолета и прекрачвам линията точно в средата между двете черни свещи.

Нощта отминава и те си отиват с нея.

Амулетът ми не ги спира. На сутринта се събуждам в леглото си. Пистолетът е на нощното шкафче. Ръцете ми са целите в кръв.

Той лежи пред прозореца, в цветната леха. Застрелян.
Свещите са стъпкани. Пентаграмата – изтрита.
Тя е в убежището, свита под карираното одеяло като спящо дете. С куршум в главата съм я приспал.
Погребвам ги и двамата на тайната ливада край реката.
Изхвърлям там и амулетите.
Невинаги познавам кога ще дойдат. Затова всяка вечер сядам пред къщи и чакам.
От градчето ме мислят за луд.
Но те се спускат нощем от хълмовете и когато дойдат, можеш само да пициш...

От автора

Версия 2.0 на същия сюжетен скелет е заложена в сборника ми „Две луни“. С Иван Атанасов, добър приятел, фен и сподвижник, решихме, че тук е мястото на старата и златна първоначална версия, обрала оваците в далечното минало.

Магазинът в Белвю

Камионетката с мъка допълзя до билото на хълма. Пол отби встрани и изключи двигателя. Не знаеше какво го очаква отвъд гъстите храсталаци, които му закриваха гледката, но и нямаше чак такова значение: път, град, ниви, щеше да е все едно.

– Хайде, Шефе, да се разтърчем! – Пол отвори вратата и скочи на асфалта. Целият се беше схванал от дългото шофиране.

Шефът надникна навън и тронаво се спусна при стопанина си. Беше огромен дог, бял на черни петна, нелепо намацани като по панаирджийски фургон. Пол често му се смееше – но не и на несигурните му стъпки напоследък. Шефът остаряваше. Преди седмица навърши десет години, а за договете това е преклонна възраст. Недочуваше и недовиждаше, костите се очертаваха под кадифената кожа на посивялата му муцуна...

Скоро, помисли си Пол, Шефът щеше да си отиде. Въздъхна и потупа кучето по главата.

Проблемът не беше в остаряването на Шефа, а в Пол.

– Да скърбя за загубата на едно куче... Какъв глупак съм, а? – той се засмя. Майка му не би го разбрала. Нито старите му приятели. Заобиколи храстите и се взря надолу, към разкриващата се от хълма гледка.

Долината по есенному се кипреше в жълто и оранжево.

Пътят криволичеше между дърветата и стигаше до малко китно градче. Ниските къщи с червени покриви се гушеха в идилични морави, които още пазеха по малко зелена трева. В далечината ги обрамчваха дълга фабрика и редица сиви бараки – може би птицекомбинат. Откъм хълма беше разположена голяма лъскава бензиностанция. В центъра на градчето се виждаха и две-три по-масивни сгради – кметство, училище и болница може би – и до тях стърчеше модерен супермаркет със стъклени покриви и обширен паркинг.

Шефът изсумтя.

– Не е чак толкова лошо място – опита се да го убеди Пол. – Пък и вече привършваме парите. Ако успеем да си намерим работа, ще зимуваме тук.

Шефът потри муцуна в дланта му.

– Да, приятелче, и аз те обичам! – Пол смачка галъвно ушите му. – Е, да се вмъкваме в каруцата и напред!

Камионетката беше светлосин микробус „Ашбин Хатчет“, който Пол сам бе превърнал в кемпер. Имаше малка печка, хладилник, сгъваемо легло, шкафче за книгите му, ракла за дрехи и дори миниатюрна тоалетна с баня. Като кучето и бусчето си беше старичко, но още се държеше. Как щеше да се оправя, след като и машината го изоставеше, Пол нямаше представа. Засмя се – днес твърде много мислеше за самотата.

– Живей и се радвай, докато има на какво – смигна той на Шефа и му помогна да се качи в кабината. Запали двигателя и полека се пусна по нанадолнището.

Около триста метра по-надолу подминаха табела с надпис „БЕЛВЮ. 9000 ЖИТЕЛИ. ДОБРЕ ДОШЛИ!“. Бензинът беше понамалял, но Пол не спря да зареди – парите като нищо щяха да му трябват за стая в хотел или за нещо друго, ако решаха да се установят в

града. Така че продължи към долината.

На пръв поглед Белвю му се стори симпатичен. Пол караше бавно по главната улица и се оглеждаше. Баровете и супермаркетите често имаха нужда от работници – същото, но в по-малка степен се отнасяше до фермите и фабриките. Табло с обяви би го ориентирало най-добре. Вместо това обаче зърна орфана жълта хартийка, закачена на една от витрините. Спря и се върна да я прочете.

„КОЛОНИАЛЕН МАГАЗИН НА СИЛВЕСТЪР“ – гласеше табелата над вратата. Листчето осведомяваше, че: „Магазинът набира работници. Добре дошли са всички желаещи с широк спектър интереси. Предлагаме безплатна квартира и храна. Добра заплата“.

Пол изхърка, но паркира камионетката отпред. Шефът вдигна глава, погледна го и отново задрямна. Имаше съвсем ясна представа, че трябва да седи на седалката и да си трае. Пол го потупа утешително и влезе в магазина.

През опушените стъкла на витрината влизаше твърде малко светлина. Помещението бе потънало в полумрак и няколко мъждиви крушки във вътрешността напразно се опитваха да го разсеят. На около пет метра навътре от входа магазинът бе преграден от широк остъклен тезгях. Зад него се виждаха два стелажа с различни стоки и дълъг сигурно петдесетина метра склад с мрачни полици, загърбили всеки потенциален клиент. Въпреки сумрака и грозотата магазинът имаше неустоима атмосфера. Наредените на тезгяха тумбести буркани с бонбони смътно напомняха на Пол за детството му. Миризмата на прах, платове, бои, лакировка и нафталин се смесваше в балсам за душата. Човек се чувстваше особено уютно в този магазин!

Изад стелажите излезе момиче в семпла синя престилка, която обаче не можеше да скрие ослепителната красота на притежателката си. Равномерно затропа с токчетата и се насочи към Пол. С дълбок, алтов глас попита:

– Мога ли да ви услужа с нещо?

– Ами... – Пол се опита да се вземе в ръце. – Имате ли бонбони с черешов пълнеж?

Глупав въпрос, просто му се изплъзна от устата. Помнеше – тогава да е бил седем или осемгодишен – как в колониалния магазин в родния му град продавачът със съжаление съобщава на майка му, че фабриката „Захарни радости“ е фалирала и...

– С черешов? – момичето се усмихна. – За тези ли питате?

Тя се наведе и извади изпод тезгяха тумбест буркан, пълен до гърлото с малки червени бонбончета.

Пол ги зяпна. Спомняше си как майка му винаги му купуваше по _една лопатка_, когато отиваха в магазина, а старият мистър Слейд ги теглеше на голямата си возна...

Момичето ловко загреба една лопатка от бонбоните и ги сипа в лъскава торбичка. После ги постави на возната, извади две, запечатаната торбичката и я подаде на Пол.

– Половин нютър! А това е от заведението, безплатно! – Тя сложи едното бонбонче в ръката му и лапна другото.

Пол внимателно пъхна бонбончето под езика си. Вкусът си беше същият – напомняше за черни сочни череши, които оцветяват устата и дланите ти във виолетово... Захарната обвивка се стопи и отвътре бликна пълнежът, гъст и сладък сироп, фантастичен като домашно черешово сладко.

– Господи! – Пол отвори очи едва след като бе изсмукал всичко. – Знаете ли от колко години не бях вкусвал такива бонбони?

– Ние тук имаме всичко! – Момичето се засмя. – Ама вие май не дойдохте само за черешови бонбони, права ли съм?

– Видях обявата отвън и си помислих, че... – Пол прехапа устни. – Но мястото сигурно отдавна е заето!

– О, не, напротив! Елате, Силвестър е отзад! Впрочем аз съм Марла Дженкинс!

– Пол Джеймис! – Той на свой ред подаде ръка. – Слушайте, а дали няма да имате и от „Рекс Корн“, онези захаросани бисквитки за закуска...

– Казах ви, че имаме всичко!

– А от кучешката храна „Лейзи доги“? Старият Шеф страшно я обичаше, когато беше на три-четири години... Но от години не съм я срещал.

– Пол – Марла сложи ръка на рамото му, – тук имаме абсолютно всичко, повярвай ми! Хайде, хапни си още едно бонбонче и ела да се запознаеш със собственика!

Те минаха край дългите стелажи със стоки и стигнаха до дървената врата в

дъното на склада. Пол засмука трето бонбонче, докато Марла му отваряше и го въвеждаше в симпатична заличка с дървена маса за билиард – не от новите, дето са само желязо и пластмаса, а с дялани извити крака, зелено сукно и тежки дървени топки. Залата имаше две врати: на едната пишеше „Стоки“, а на другата – „Управител“.

– Почукай, влез и кажи на Силвестър за какво си дошъл. – Марла дружески потупа Пол. – Ще те чакам и може да изиграем един билиард, какво ще кажеш?

Вместо отговор той й подаде пликчето и тя си взе бонбон. После Пол почука, чу дрезгава покана отвътре и влезе.

Кабинетът на управителя беше задимено помещение с овехтели тапети, солидно дървено бюро и лампион на него. Беше като изровен от миналото, но уютен и симпатичен досущ като кабинета на Слейд едно време... Иззад бюрото се надигна дребен старец с бяла коса и пенсне:

– Здравсти, здравсти! Черешови бонбони, а? Чудесен избор, наистина чудесен.

Старецът беше... като повей от детството. Нямаше никаква прилика със Слейд, но косата, пенснето, походката... Пол все едно се беше върнал в онова ласкаво минало, за което толкова често си спомняше.

– Вземете си бонбонче! – предложи пликчето той.

– Лекарят ми забранява! – въздъхна старецът, но се ухили: – Е, да вървят по дяволите всички конски доктори! – Бръкна в торбичката, лапна бонбончето си и по лицето му се разля изражение на пълно блаженство.

– Видях обявата отвън и си помислих, че... – окашля се Пол.

– Търсиш къде да презимуваш, а? – присви очи старецът.

– Всъщност да! – призна си Пол и добави: – Дванайсет години обикалям страната с бусчето на татко и десет – със стария Шеф...

– Шефът трябва да е кучето ти?

– Да, дог. Но той остарява и...

– Ще трябва да се разделиш с него? – Старецът тъжно се усмихна. – Какво да се прави, такива са времената! Може би трябва да му купиш замяна? Сигурно ще е щастлив да гледа как край него расте малко кученце?

„Как тъй стигнаха от обявата за работа до покупка на куче“, изуми се Пол, но обясни:

– Мислил съм по въпроса, но... Голямото куче си е голяма отговорност, пък и аз вече не съм на трийсет.

– Нямаш пари, с други думи?

– Иначе нямаше да съм тук. – Пол се засмя криво.

– Е, дошъл си тогава на правилното място, момко. Нека ти обясня правилата – първо, докато работиш за мен, не искам да стъпваш в онзи боклук, супермаркета. Второ, ще живееш отзад – имам две свободни стаи и кухня. Кучето ти няма да ми пречи. Трето, работното ти време е от девет сутрин до пет следобед, събота е почивен ден, неделя си до два. Без изключения и по празниците. Четвърто, имаш правото да си взимаш всичко, което ти потрябва от магазина – но да е в количество, колкото ти е необходимо за теб самия и за кучето. Пипна ли те да крадеш... Дотук беше. Започваш от утре, устройва ли те?

Пол кимна с благодарност.

„Двете стаи и кухня“, за които бе говорил старецът, се оказаха всъщност малко самостоятелно апартаментче с изглед към обраслия с трева вътрешен двор. В спалнята имаше голямо легло с табла и нарисувани на нея лебедчета, две нощни шкафчета и дискретен лампион. В гостната – канапе, две кресла, скрин, празна библиотечка и малък бар под прозореца. В кухнята Пол намери хладилник и печка, пералня, та дори и комплект съвсем запазени съдове. Беше малко поостаряло, но много приятно жилище.

Пол тъкмо приключи с подреждането на багажа си, когато на вратата се почука. Шефът изляз по стар навик и посрещна Марла с дружески размахана опашка.

– Е, квартирата май ти допада, а? Веднага си личи, че някой вече живее тук.

– Да, по куфарите! – засмя се Пол.

– Силвестър ме прати да ти кажа, че май пропуснал да ти спомене, но да се чувстваш поканен да дойдеш с мен в магазина и да си вземеш каквото ти трябва за кучето – паници, дюшечета, нали се сещаш? Също и за вечерята да ти помогна. Пък и трябва да ти покажа това-онова, нали разбиращ? Ела!

Върнаха се в магазина ръка за ръка. Покрай Марла изведнъж му стана горещо и Пол се засмя, докато влизаха между стелажите, понеже проблемите с Шефа и буса, и всичко останало направо му бяха излетели от главата. В крайна сметка имаше отличен дом за през зимата, работа... Какво повече би могъл да иска?

– Ето тук, на трети ред, са стоките за домашни любимци – каза Марла. – Тръгваш и си избираш каквото ти трябва.

– Как са подредени?

– Според желанията ти – тя се засмя. – „Лейзи доги“, нали това искаше? Ето ги тук!

Пол спря пред стелаж и се усмихна още по-широко. Както в добрите стари времена – спретнати редици купи, храни, постелки, играчки, всичко, произведено от любимата му (и на Шефа) фирма. Взе едно дюшече, стойка с две паници – да не се навежда догът – два пакета суха храна и две консерви.

– Играчки? – предложи Марла.

– Не тази вечер. Шефът е достатъчно уморен от толкова преживявания... Боже мой, тук наистина има всичко! – Пол премина към стелаж с продукти. – Ето ги любимите ми „Рекс Корн“! Утре ще ги има пак, нали? Не сънувам, кажи ми!

– Ние имаме всичко винаги щом ни потрябва – Марла се засмя. – И не се презапасявай, тук винаги ще има пресни продукти!

– Да, разбира се! – Пол взе една кутия „Рекс“, прибави половинка хляб със сусам (майка му беше купувала такъв само в неделя, но после и той изчезна), взе две пържоли във вакуум, а за десерт се спря на кутия сладолед.

– Нямате хладилник обаче... – каза той след кратък размисъл.

– Гарантирам ти, че месото не е развалено и сладоледът не се е стопил! Пипни! Кутията е ледена!

Пол поклати глава и тръгна обратно към изхода:

– Не ща и да питам. О, чакай, ето нещо чудесно! – Свали от рафта една бутилка червено вино и прочете на глас етикета: – „Вино от гористите хълмове“. Отлежало и с плодов послевкус. Марла...

– Да?

– С радост бих те поканил на вечеря, но... Не знам дали ще ме разбереш, но бих искал да остана сам и да се порадвам на късмета си.

– Разбирам те чудесно! – Тя кимна. – Утре вечер може би?

– Защо не? Ще... Ще сготвя нещо вкусно, не храна от пакетче! Ще пием шампанско... Ще...

– Утре, Пол!

– Да, утре. – Той притисна по-силно пакета с покупките си и пресече двора. – До сутринта, Марла!

– Приятна вечер, Пол! И добър апетит!

Шефът се отнесе с подозрение към новото си дюшече, но бе безкрайно доволен да открие „Лейзи доги“ в купичката си. Погълна за нула време порцията и се помоли за още. Не му се беше случвало да го прави от две-три години.

Пържолите, хлябът и виното бяха превъзходни. Имаха по-различен вкус. Месото, което човек си взима от магазина, идва от изкуствено угодявани телета. То е някак сивкаво и безлично. Хлябът е от безкрайни блокове жито, което не е усетило ласката на грижлив стопанин. Дори виното се прави от механично обработвани лозя... А в магазинчето на Силвестър всичко беше по-инакво. Човек буквално можеше да усети, че телетата са расли с майка си на полето, пшеницата е сята на ръка и жъната със сърп, върху гроздето са тъпкали боси крака... Просто беше различно. Пол излапа сладоледа си със същото удоволствие – сметана и жълтък, това беше, никакви изкуствени примеси, само каймакът на мляко от грижливо гледана крава и яйце от домашна кокошка...

В жилището нямаше нито радио, нито телевизор, но на Пол не му и трябваша. След вечеря се настани на канапето до Шефа и около час чете на кучето „Врата към лятото“, любимата си книга от Хайнлайн. После оправи леглото и си легна. Дюшечето на дога беше сложено до кревата, но към полунощ Шефът се намъкна под юргана. Пол спеше и се усмихваше. Бе така щастлив за пръв път, откакто навърши осем години.

Шефът го събуди в седем.

– Време за разходката ти, а, приятелю? – Пол се протегна. – Добре, ставам!

Тревата по двора бе покрита със скреж. Шефът енергично се зае да маркира

няколкото храста по улицата.

Толкова рано сутринта Белвю беше още сънен. Не се виждаха хора, не се чуваха автомобили, а въздухът беше свеж и ухаеше на гора. В началото Пол потреперваше от студ, но след няколко минути бърз ход се стопли и се почувства съвсем добре. Шефът подтичваше наоколо и душеше дърветата. Да излязат от града, им трябваша десетина минути, но Пол не си позволи да се увлича. Преди една-две години би вървял с часове из гората, но сега Шефът лесно се уморяваше и след като пообиколиха, бързичко свърнаха назад. Докато стигнат до магазина, Шефът вече бе поизгубил първоначалния си ентусиазъм. Дори и такава половинчасова разходка бе необичайно дълга за него напоследък, ето защо Пол се радваше и на това. Само преди няколко дни Шефът би започнал да мрънка още на първия завой. Сега вместо уморено да се просне на дюшечето си, той се настани до масата в кухнята и настояваше да получи закуската си.

„Рекс Корн“ си бяха така вкусни, както Пол ги помнеше от детството си. Напълни една купа с бисквитките, заля ги с вряло мляко и се нахвърли върху тях. Шефът обвинително го гледаше.

– Няма нищо по-добро за апетита от една разходка рано сутрин, нали така? – каза му Пол. – Само че ти вече си достопочтен стар господин, драги, и ти трябва малко време за почивка преди хапването! Почакай, ей сега ще си получиш своето!

Отвори консерва за дога, направи си кафе и се настани обратно до масата за втората част от сутрешния ритуал.

През всичките години основният му проблем беше, че е различен. Осъзна го още в училище – увличаха го книгите, кучетата, музеите, природата... Съучениците му мислеха за момичета, мода, престижни професии. Пропастта помежду им беше твърде дълбока, макар че Пол отчаяно се опитваше да стане като другите, да ходи по дискотеки и да сменя приятелки като носни кърпи. В университета нещата малко се подобриха – може би защото той се беше приспособил вече. Мислеше, че е преодолял разликата, когато завърши и постъпи на работа в адвокатската кантора „Бътчър и Асасин“ Взе си Кинкейд и се чувстваше сравнително доволен от живота – преструваше се, че е като всички останали, а през уикендите ходеше на изложби или на екскурзии... Но пропастта наистина беше дълбока. С годините отношението на колегите му постепенно охладня и той отново се оказа така изолиран от тях, както когато беше в училище. И точно тогава, когато се беше отчаял окончателно, спечели от лотарията. Печалбата не беше чак толкова голяма – само петдесетина хиляди, но стигаше да закупи микробуса, да го оборудва по свой вкус и да тръгне да пътува. Просто обикаляше из Нелия. Понякога се наемаше на работа за два-три месеца и когато нещата се влошаха, напускаше. Новото положение определено го задоволяваше повече, отколкото адвокатската кантора, но... Трябваше да си признае, че липсата на приятели и постоянен дом са големи неудобства. Макар и различен, не беше самотник, а му се налагаше да живее само в компанията на двете си кучета и...

– Все трябва да има някакво място, където наистина да сме си на мястото! – каза той на Шефа и догът мъдро кимна.

Марла почука на вратата.

– Буден ли си вече? Пол?

– Влизай! Тъкмо си пия кафето!

– Добре ли спа? – Тя надникна в кухнята. Беше прекрасна – носеше прилепнали по краката ѝ джинси и приличаше на очарователна фея.

– Добре, благодаря! А ти?

– Чудесно – тя се засмя. – Вече си успял да закусиш?

– О, да, ние с Шефа се поразходихме и решихме да хапнем... Време ли е да тръгвам на работа?

– Осем и половина е – ще трябва да те инструктирам накратко и в девет отваряме.

– Добре тогава! – Пол гаврътна кафето си и остави чашката в мивката. – Готов съм! Шефе, ти ще стоиш тук и ще си добро момче, нали така?

Догът се изправи на задни лапи, сложи предните на раменете му и прочувствено го облиза.

– Е, стига, стига, мил съм се вече! – Пол със смях го потупа по муцуната. – Приятно прекарване, момчето ми!

Шефът се оттегли и се стовари на дюшечето си с тежка въздишка.

– Да вървим! – Пол хвърли последен поглед на кучето и се обърна към Марла. – Горя от нетърпение да науча повече за този магазин.

Марла го изведе на улицата и му отвори вратата от предната страна:

– Инструктажът ме задължава да ти кажа, че това е Вратата. Официален вход, един вид. Това, естествено – тя посочи празното пространство пред тезгяха, – е Магазинът. А тук отзад – тя премина от вътрешната страна – е Мястото на продавача.

– Звучи ми като приказка за слабоумни – призна си Пол.

– По-късно ще научиш какво важно значение има всичко това – обеща Марла великодушно. – Сега гледай внимателно! Тук, отдясно, са сладките неща. Тортите – тя измъкна една изпод тезгяха – стоят отляво, в края. Бонбоните са в средата. Отдясно са различните видове сладкиши. От другата страна – тя се премести на втория стелаж – са дребните инструменти и списанията. Ножици, пилички, свредла, гвоздеи, има всичко. Списанията са в дъното. Ела насам... – Тя мина към вътрешността на магазина и започна да изброява: – На първи ред са аптечните принадлежности и козметиката. На втори ред са домакински потреби. После следват: на трети ред...

– Храни и принадлежности за домашни любимци, нали така?

– Добре, на четвърти...

Пол наистина се опита да следи и да помни всичко, което Марла е изредила. Заедно отидоха да отключат магазина в девет. Последната инструкция беше:

– Госпожа Гейдж ще дойде ей сега. Тя е винаги много пунктуална дама. Купува кифлички и мляко за закуска – ще можеш да я обслужиш, нали?

– Да се надяваме! – Пол кимна. – Стига да имате от нейната марка...

– Пол, тук има абсолютно всичко, повярвай ми.

– Добре де – той примирително вдигна ръце, – ще се опитам да го запомня.

Не бяха минали и две минути след девет, когато по улицата се зададе пъргава дребна жена, която влезе в магазина и радостно поздрави:

– Добро утро, малката ми! А, имате нов продавач! Е, момко, да видим колко те бива! Дай ми един пакет кифлички „Домашна помощница“ и бутилка мляко. Искам да бъде от зелените, на „Гористи хълмове“!

Пол повтори поръчката и тръгна към трети ред. Беше сигурен, че не е видял никакви зелени бутилки. За негово учудване млякото „Гористи хълмове“ се намираше в самото начало на реда – на толкова видно място, че и слепец не би го пропуснал. Той взе една бутилка и продължи към секцията с хлебни изделия. Кифличките бяха опаковани в лъскава торбичка с нарисувана отпред престилка.

Постави продуктите на тезгяха:

– Ето, госпожо, точно каквото поръчахте.

– Да, синко, наистина си сръчен. Мисля, че този път улучихте десетката, миличка – жената смигна на Марла. – Знаеш ли, младежо, че закусвахме същите неща още преди петдесет и седем години? Майка ми ги купуваше оттук, дъщеря ми ще прави същото, като се омъжи, нейната дъщеря ще... Лек ден, гълъбчета!

Пол изпрати госпожа Гейдж с удивен поглед.

– Невероятна женица, нали? – Марла му се усмихна. – Ще видиш, сега половината град ще се извърви да пазарува за закуска и обяд.

Така и стана. Непрекъснато прииждаха хора. Повече от час двамата непрекъснато сновяха напред-назад между склада и магазина. Когато накрая суматохата свърши, Пол беше готов да рухне направо на пода. Седна омаломощен на един стол и изпъна краката си:

– Мислех си, че в магазин като този е по-лесно.

– Ами! – Марла се засмя. – Това не ти е супермаркет, където безлични граждани тикат количките си! По-младите, за съжаление, не оценяват магазина ни, но след десетина години, през които са купували оня боклук в супера, и те ще се върнат отново тук – така вървят нещата, ще си бъдат така и занапред!

Пол не устоя на оптимизма ѝ.

Денят беше дълъг и изморителен. Всякакви типове се отбиваха да пазаруват какво ли не – например една автомобилна гума „Пирели“ Пол тъкмо се канеше да каже, че нямат, но Марла заяви:

– Една секунда, господине! – Отиде във вътрешността на магазина и дотъркаля обратно поръчката. Пред смаяния поглед на колегата си натърти: – Ние имаме всичко.

Друг един пък дойде да си вземе „микстура за пилета, дето лекува всичко накуп – от глисти до задавяне“.

Пол отново се опита да обясни, че... но Марла се намеси и попита:

– Помните ли как се казваше?

– Ами – човекът се почеса, – на някъв доктор беше, ама а де... Една такава тумбеста черна бутилка от половин литър...

– Един момент! – Марла тръгна към стелажите.

– Слушайте, не е възможно едно и също лекарство да лекува толкова болести – заяви Пол. – Само ще си дадете парите, а...

– Млади момко, моят съсед ми препоръча тази микстурка преди двадесет години и оттогава тя винаги действа! Веднъж я бях дал на дъщеря ми, когато се задави с костилка – и да знаеш, че това ѝ спаси живота! Пък ти вярвай, ако искаш!

Пол можеше само да свие рамене. Кой беше той, та да казва на човека с какво да си лекува пилетата и децата?

Накрая точно преди да затворят в пет следобед, дойде една ухаеща на парфюм дама, която се осведоми:

– Ние със съпруга ми току-що купихме къща наблизко и имаме намерение да я обзаведем модерно. Чудех се дали няма да имате някакви антикварни мебели?

– Какво по-точно търсите? – Марла беше олицетворение на любезността.

– Ами, всичко – от леглото до кухненското обзавеждане. Някакъв по-префърцунен стил с дялани крака и цветни дамаски, нали разбирате...

– Елате, ще проверим отзад! – Марла ѝ помогна да мине зад тезгяха. – Ето оттук!

– Боже, каква прекрасна маса за билиард! – възторгна се дамата. – Невероятно! Колко струва?

– Тази е имитация! – Марла мило се усмихна. – Истинската е тук вътре – и тя посочи вратата с надпис „Стоки“. – Елате да погледнем! Пол, отиди в магазина, моля те!

Той отиде там, претегли си сто грама бонбони с черешов пълнеж и мълчаливо ги смука през следващите пет минути. Дамата и Марла се зададоха от вътрешността. Клиентката изглеждаше близо до припадък.

– Невероятно – повтаряше тя. – Невероятно! Утре ще пратя мъжа ми да сключи сделката и да откара мебелите. Невероятно!

Дамата излезе, Марла заключи след нея и потри ръце:

– Сто и седемдесет хиляди! Отлична сделка!

– С истински мебели? – Пол я зяпна удивен.

– Слушай, днес ме заболя устата да ти повтарям, че в магазина на Силвестър има абсолютно всичко!

– Просто не се е случило някой да поиска нещо, което нямате...

– Пол, ти имаш талант за продавач тук, но наистина ми омръзна с това инатене. Хайде, намисли си нещо, което със сигурност не бихме могли да имаме! Давай! Нека да е нещо трудно, каквото и да е! Имам само едно условие – да е използваемо, защото ще ти го дам след това!

– Марла, дойде ми до гуша от постоянните ти уверения, че имате всичко. Е, добре! – Той удари с ръка по тезгяха. – Ще бъдеш разочарована, но надявам се, няма да се откажеш от вечерята с мен, както се уговорихме снощи!

– Разбира се, че не, глупчо.

– Продай ми книгата на Селър Дейвидсън... ъъъ... – той трескаво се мъчеше да измисли очевидно невероятно заглавие. – Нека да е „Крилатите русалки“!

– Добре! – Марла триумфално му се усмихна. – Сигурен ли си, че не си я мяркал наоколо, а току-що си измислил автора и името?

– Как позна?

– Логично беше! Освен това – тя се засмя – не беше чак толкова отдавна, когато аз самата започнах работа тук! И тъй – Селър Дейвидсън, „Крилатите русалки“?

– Точно така! Ако я имаш, ще купя една бутилка „Дом Периньон“.

– Заведението черпи! – Марла се приближи до рафта с книги и списания, порови из тях и извади книга с корица в лазурносиньо. – Ето!

Пол я разглежда внимателно. Нямаше съмнение – точно това си беше поръчал. На корицата бе изобразена гола русалка. С криле.

– Ще я прочета с удоволствие – заяви той. – А ти се считай поканена на гости при мен след два часа!

– Няма да пропусна! – Марла се наведе и го целуна по бузата. – Глупчо!

И изхвърча като стрела от магазина.

– Жени! – Пол сви рамене. – Да видим сега... – и започна да избира продуктите за предстоящата вечеря.

До седем бе успял да сготви, да постави на масата изящен свещник и да сложи приборите. Бе нахранил Шефа, бе прибрал пръснатите му играчки, бе се преоблякъл – с една дума, напълно готов. Останаха му дори няколко минути, които посвети на новата книга. Започваше обещаващо – точно така, както той би го написал, ако смяташе, че може.

Градският часовник тъкмо биеше седем, когато Марла почука на вратата.

– Заповядайте, мадам! – Пол галантно й отвори. И остана втрещен на прага.

Марла бе облечена в черна вечерна рокля с изрязано деколте. Прозрачен тюл едновременно скриваше и очертаваше дългите й крака. Носеше блестящо колие и обеци със скъпоценни камъни. Разкошната й руса коса бе пусната свободно, още леко влажна. Няколко къдрици падаха изящо на разголените й рамене.

– Добре ли изглеждам? – Марла леко се завъртя.

– Приличаш на фея – заекна Пол.

– Мога да отида да се преоблека, ако...

– Господи, не! Невероятна си! Умопомрачителна! – Той отстъпи назад. – Заповядай в скромното ми жилище и се чувствай като у дома си.

– Благодаря! – Марла се насочи към кухнята. Бедрата й съблазнително се полюляваха в такт с потропването на токетата. Пол я последва, напълно замаян от гледката.

Тя спря пред масата и плесна с ръце:

– Не мислех, че имаш предвид нещо чак толкова официално!

– Е... – Пол се усмихна и запали свещта. – Сядай! Вечерята ще е достойна за роклята ти!

Той поднесе салатата – скариди с майонеза. Беше ги аранжирал във формата на малки розички в чиниите.

– Знаеш ли как се чувствам? – Марла го погледна очаквателно. – Като забогатяла златотърсачка!

– Това пък откъде ти дойде наум?

Тя лапна една хапка:

– Мисля си, че е било точно така – най-добрите готвачи за богатите... Освен това харесвам онези времена! Все ме изкарваха мъжкарана, защото в училище четях уестърни и Джек Лондон... Дори си мечтаех да имам хъски! Нали разбираш?

– О, да! – Пол кимна. – Най-великият период от историята!

– Наистина ли мислиш така?

– След вечеря може да ти покажа колекцията си. Наистина преди години продадох по-голямата част от книгите, но все още пазя петдесетина от любимите ми!

– Освен това четеш фантастика!

– Да, бъдещето е другата ми голяма любов! – Пол сви рамене. – Чета всичко от жанра, разбира се, но...

– Харесваш ли „Врата към лятото“ на Хайнлайн?

– Да не подслушваш вечер пред вратата ми?

– Тогава сигурно си любител и на Шекли?

– О, да, също и Зелазни, Муркок, Кейт Лоумър...

– И аз ги харесвам! – Марла се засмя. – Но не бих искала да живея в бъдещето, каквото и да е то.

– Боже опази! – Пол потръпна.

– Значи съжаляваш, че не си се родил преди сто години?

– Дори преди сто и петдесет. Индианци, бизони, мустанги, злато – това искам!

– Слушаш кънтри по цял ден?

– Разбира се! В колата имам цял чувал касети!

Те неусетно бяха повишили тон и почти викаха, смеейки се при всяко щастливо съвпадение.

– И яздиш коне?

– Преди наемах един всеки уикенд, сега – когато мога!

– И си промивал злато?

– Забавлявах се, докато бях студент!

– Ей богу, ти си невероятен – Марла скочи от мястото си и го прегърна. –

Слагай основното ястие, моля те, отвори виното и да пием за идентичността на мечтите ни! Какво всъщност ще ядем? Мечи лапи?

– Пъдпъдъци по францискански! – Пол донесе чиниите и ги постави на масата. – Забравяш, че това е вечеря за забогатели златотърсачи!

– Защо ли не попаднах на теб преди десет години? – Марла го погледна любопитно. – Прекосила съм надлъж и нашир Нелия и докато не дойдох тук преди три месеца, си мислех, че изобщо не съществуват точният човек и правилното място. Скоро ще му дойде времето да отворя Вратата и... Защо това трябваше да става, когато можехме да се познаваме още от самото начало, да си купим малка ферма в Салт Ленд например и да живеем щастливо?

Пол вдигна чашата си:

– Наздраве с „Гористите хълмове“ – за миналото, което си остава непоправимо, за бъдещето, което може да се измени... и за нас самите!

– Наздраве! – Марла се чукна с него. – За приятелството... и за златото, което ни предстои да намерим!

Те се разделиха като приятели тази нощ и последваха още много забавни дни и приятни вечери. Редуваха се да готвят и да си ходят на гости. Говореха си, разменяха си книги, прекарваха заедно цялото си свободно време... Дните се сипеха като пясък през пръстите. Измина повече от месец, когато Пол откри, че е време да посети ветеринаря, и помоли Силвестър за половин ден отпуска. В десет заедно с Шефа вече се качваха по стълбите към голямата бяла къща.

Отвори им симпатична сестра със зелена престилка.

– Здравейте. Имам уговорен час за... – поде Пол.

– Заповядайте, доктор Брейкър вече ви очаква!

Шефът, доловил миризмите на лекарства и дезинфектанти, сърдито изпръхтя и подви опашка, но покорно последва Пол и сестрата в кабинета.

– Макс, това е господин Джеймис – представи го тя. – Вече сме се виждали при Силвестър, но... Приятно ми е! – Докторът излезе иззад бюрото си и протегна ръка. – Максим Брейкър. Повечето от хората наоколо ме наричат просто Макс.

– Е, радвам се да се запознаем. – Пол сърдечно се ръкува с него. Докторът му харесваше. Не беше нито твърде млад, нито прекалено стар. Изглеждаше солиден и вдъхваше доверие.

– Прекрасно куче! – Брейкър се наведе и погледна Шефа в очите. – Отличен екземпляр! На колко е?

– Миналия месец навърши десет.

– Старичък е вече, но още се държи, а? Седнете и ми разкажете какво точно ви води насам.

Пол се настани на посочения му стол и започна:

– Време му е за годишен преглед, пък и за ваксината. Това е...

– Значи просто дружеска визита? – Брейкър се засмя. – Това буквално ме кара да се чувствам по-добре. Е, някакви оплаквания?

– Миналата година почина другото ми куче, Кинкейд. Оттогава Шефът стана малко апатичен. Последният лекар, при когото го водих, смяташе, че е започнал да губи вкус към живота. Така си и беше – разходките го изморяваха, нямаше апетит, вечно беше вял... Откакто дойдохме тук, направо светна. Може би е от постоянното място за живеене, кой знае, но вече се храни отлично, игрив е и дори не е имал ревматични кризи. Иначе – е, той е старо куче, малко недочува, малко недовижда, разбирате ме, нали?

– Всички остаряваме! – Брейкър взе стетоскопа си от полицата. – Е, стар кокал такъв, дай да те преслушаме! Белвю ти бил от полза, казват, а?

Шефът малко нервничеше, но с напредването на прегледа се успокои. Брейкър огледа лапите му, провери кожата, премери температурата, видя зъбите и чу сърцето, надникна с офталмоскоп в очите му и заяви:

– Здрав е като камък! Стар е, както и вие самият отбелязахте, и няма начин да не страда от обичайните старчески проблеми, но иначе е в отлично състояние.

Изглежда обаче леко се е простудил, защото, вижте, лимфните възли тук, около шията, са леко подути. Но ще ви предпиша лекарство, което за нула време ще го оправи. Дръжте го на топло, хранете го добре и той ще ви служи вярно още поне година-две.

– Благодаря ви, Макс!

– Благодарете на него, за Бога! Аз нямам пръст в доброто му състояние. С ваксината ще произчакаме да отмине настинката... Да се видим след две-три седмици, става ли? Ето Ви и рецептата. Лекарството сигурно ще го имате в магазина!

– Ние имаме всичко! – с гордост каза Пол.

– Знам! – Брейкър кимна. – Нали от вас си купувам нещица, които не могат да ми доставят дори от Бътчървил! Но няма да Ви моля да ми разкриете тайната на доставките си.

– О, въпросът е в това човек да пожелае правилното нещо – Пол се усмихна. – Е, докторе, довиждане!

Всъщност Шефът наистина се чувстваше по-добре, откакто бяха дошли в Белвю. Бяха започнали с половинчасови разходки – сега ставаха в шест и до седем и половина обикаляха градчето, а догът дори проявяваше желание да върви още. Любимо място му бяха гробищата. Пол за пръв път виждаше толкова приятно местенце. „Белвю мемориал“ беше истински парк с вековни дървета, алеи, пейки и десетки отлично поддържани поляни. Човек направо забравяше, че под земята спят мъртвите... А като си помислиш, гробовете бяха извънредно малко. За изминалия месец Пол бе наброил около сто – повечето доста стари. За градче с размерите на Белвю това си беше нищожна цифра. Най-вероятно погребваха мъртъвците някъде другаде – в околийските гробища например – но за какво тогава служеше огромният „Мемориал“?

Във всеки случай мястото беше прекрасно, каза си Пол, докато паркираше микробуса в двора. Шефът радостно се затича към вратата на апартамента им, блъсна я с тялото си и влезе вътре с гордо размахана опашка.

– Е, момчето ми, приятни сънища – пожела му Пол. – Аз отивам на работа. Силвестър ще се сърди, ако не се мярна в магазина.

Строго казано, Силвестър едва ли щеше да има нещо против, защото бе заявил, че „можеш да ползваш и цял ден отпуска, няма да ти удържа от заплата“, но Пол искаше да види Марла.

Харесваше я. Бяха близки по дух, обичаха едни и същи неща, мислеха еднакво, обичаха се... Стоп, поправи се Пол, той я обичаше. Тя го привличаше, често вечеряха заедно, говореха си с часове, дори се бяха целували няколко пъти. Но дали и Марла изпитваше същите чувства към него, беше съвсем друг въпрос. Може би трябваше да й признае и да я попита откровено, но...

– Страхуваш се! – скастри се сам. – Кажи си го направо – страх те е да й се обясниш в любов, защото си мислиш, че ще те отхвърли, а това би означавало да си тръгнеш оттук! Не! Още тази вечер ще й кажеш – и да става каквото ще!

Той влезе в магазина. Марла я нямаше и сърцето му потъна в петите от лошо предчувствие. Зад тезгяха се бе наместил Силвестър.

– А, дойде ли вече? Заемай се тогава! Път за по-младите.

Пол се засмя, взе едно от списанията и се настани на стола си. Часът беше един и половина. До два-два и нещо вероятно нямаше да има клиенти, после започваше пазаруването за вечеря.

Сепна го отварянето на вратата.

– Здравсти, млади човече! – каза му удивително енергичен и жизнен глас.

Пол стреснато вдигна глава. На прага стоеше едър кокалест старец. Беше поразяващ – очите му искряха, усмивката бе разтегната от уши до уши, а цветът на бузите говореше за неувяхващо здраве.

– Дошъл съм с жената, ама тя е в инвалидна количка, нали се сещаш, ще може ли да я вкарам?

– Разбира се! – Пол кимна. – Да ви помогна, ако...

– Няма нужда! Виждаш ли, млади човече, жената, горката, изкара удар, а в болницата й откриха и рак – старецът избута инвалидната количка в магазина, – та докторите в общинската в Монт Аксел я бяха отписали, ама аз й казах... Казах ли ти, Стефи?

Жената в количката вдигна очи и тихо отвърна:

– Разбира се, Джош!

– Та казах ѝ я да вземем да си отворим Вратата и да плюем на докторите. Време ни е вече – петима синове сме изгледали, все хубави момчета, пък и... Ех! Едвам я измъкнах от болницата, горкичката. Така ли беше?

– Разбира се, Джош! – в очите на Стефи се четеше безгранична вяра и любов. Пол чак потръпна. Само очи – това беше останало от жената – очи и скелет, но от погледа ѝ можеше да ти прималее.

– Вярна съпруга и добра жена! – Джош гальовно я потупа по рамото. – Време ни е вече! Синко, дай ми две бутилки за подмладяване.

– Моля? – зяпна Пол.

– „Микстурата на Смит“ казах, за подмладяване.

– А, микстурата на Смит – Пол тръгна към лекарствата. – Мислите ли, че ще помогне?

– Че тя мъртвите ще вдигне за живот! Ти май още не си запознат, а? Да ти кажа тогава – имаш ли някакви болетки, или пък си вече стар, пийваш от микстурката на Смит, отваряш си Вратата и хоп, вече си като младо жребче!

– ...

– Впрочем – дълбокомислено добави старецът – и да си млад и здрав, пак трябва да пиеш от микстурата, ако искаш да отвориш Вратата. Единият ми син например, Тони беше, той я отвори на двадесет и три. Не му харесвало тук и толкова!

– Такова... – Пол му подаде двете дългнести шишета, запечатани с восък. – Това прави тридесет и пет нюлъра!

Джош му плати, отпечата бутилките и поднесе първата към устата на Стефи:

– Ще можеш ли да го преглътнеш, скъпа?

Тя изпи всичко до дъно, но по лицето ѝ си личеше каква болка изпитва. Джош гаврътна на екс своята доза, обърна количката и я избута до изхода.

– Затвори здраво очи, скъпа, тръгваме!

След това отвори вратата.

Пол примигна. Джош и Стефи не преминаха край витрината. Той изчака няколко секунди и като не ги видя, отиде да провери да не им се е случило нещо отвън – но не, тях просто ги нямаше.

– Е – той философски сви рамене, – загледал съм се!

Но не си вярваше.

Започна треската за вечеря. Обикновено обслужваха клиентите заедно с Марла, но тя така и не се появи, ето защо се стигна дори до малка опашка. Пол неуморно тичаше към стелажите и обратно, пресмяташе цени, слушаше поръчки и в четири и половина се строполи мъртво уморен на стола си след последната клиентка. Докато затвори, минаха само още двама души – Брейкър, който си купи нова книга, и господин Гейдж, на когото пък му трябваха градински ножици.

– Закъде посред зима? – полюбопитства Пол.

– О, имаме едни китайски рози вкъщи, разрасли са се от стена до стена, реших да ги подрежа – Гейдж се засмя. – Само че се оказа, че някъде съм си тикнал инструмента, та... Приятна вечер, Пол!

– Много поздравя на жена ти, Хък! – Пол го изпрати до вратата и заключи след него. Беше скапан, а Марла все още я нямаше. Хвърли последен поглед към витрината и замръзна. Старото пожълтяло съобщение за „... набира работници...“ отново висеше на стъклото.

– Господи! – Пол хукна към кабинета на Силвестър. – Хей, човече...

Старецът тъкмо затваряше някаква дебела тетрадка.

– Здравсти, Пол! Тъкмо щях да те търся! Заключи ли?

– Да, но... Обявата... Къде е Марла?

– Карай по-кратко. – Силвестър му кимна да седне, взе бутилка водка от полицата до себе си и наля по малко в две чаши. – Глътни това и ме изслушай.

– Няма да слушам нищо! Не е възможно да си я изгонил...

– Почакай! – Старецът предупредително вдигна ръка. – Не казвай нещо, за което после ще съжаляваш! Хайде, пийни си и брой до десет. Или обратното беше?

– Добре де – Пол близна водката. – Спокоен съм. Обясни ми – бавно и ясно – къде, по дяволите, е Марла?

– Просто дойде време да отвори Вратата, това е! – Силвестър пийна от питието си. – Направи го, докато ти беше с Шефа на преглед. Не беше сигурна дали ще я

разбереш. А и каза, че не обича разделите. Но ти е оставила писмо.

– Отворила Вратата! – изхъмка Пол, но взе от стареца плика и го разпечата.

Пол, знам, че заминаването ми ще ти се стори странно, но просто не можех да се бавя повече. Егоистично е, но се надявам да ти липсвам и да си разочарован, че дори не ти казах довиждане. Но ако те бях изчакала, нямаше да имам сили да отворя Вратата. А ти определено не си готов за нея. С една дума, прости ми! Слушай – обичам те. Бих искала да се оженим, да имаме деца, ферма, коне, всичко по реда си... Ако и ти изпитваш същите чувства, ще знаеш къде да ме намериш, когато си готов да отвориш своята Врата. Ще те чакам.

Довиждане, както се надявам: Марла.

– И няма друго? – Пол протегна листа към Силвестър. – Нищичко?

– Само писмото. Вярвам, че няма да напуснеш, нали? – Старецът свъси вежди.

– С радост бих тръгнал да я търся, но дори не знам накъде е потеглила. – Пол въздъхна. – „Вратата“ била отворила. Пък аз се канех да ѝ предложа брак днес... Да беше казала поне, че не ме иска! А тя... избяга.

– Съжалявам, момко, честна дума – лика-прилика си бяхте двамцата. Но и недей я вини, Вратата не е каквото си мислиш.

– А какво е тогава? – озъби се Пол. – Врата, ето я на: отваряш я и излизаш навън... – той демонстративно я блъсна и разлюля ненужно силно звънчето. – И хващаш пътя.

– Може и така да е, може и така да е... а може и да не е съвсем така.

– Да бе.

– Ще ти дойде и на теб време да отвориш своята Врата. – Силвестър се загледа за момент в захвърленото на плота писмо и след малко се плесна с длани по бедрата. – Е, сега е твой ред да запознаеш новия продавач с всичко. Подготви жилището на Марла, почисти, подреди. И приятна вечер.

– О, да, наистина ще бъде великолепно! – Пол саркастично се усмихна.

Градът ли беше полудял, или той?

Вечерта беше дълга и тежка. Не я подобриха нито вкусните спагети на масата, нито пък прекрасната нова книга на Хайнлайн, която взе от магазина. Отдавна бе престанал да се интересува дали книгите, които си купува, са истински. Силвестър можеше да му предложи неизчерпаемо богатство – хиляди нови томове на любимите му автори. Какво значение имаше дали някой извън Белвю е чувал за „Звездите, Мека и Багдад“. Тя беше поетична, нежна, красива, беше чист Хайнлайн и на Пол това му стигаше.

Следващите две седмици се оказаха също така дълги, изморителни и тежки. Пол обслужваше клиентите, смееше се на шегите им, винаги точно намираще желаната от тях стока... и все пак нещо се беше променило. Прибираше се капнал вечер, ядеше каквото му попадне, четеше, сгушен до Шефа на канапето, после прекарваше изпълнена с кошмари нощ, последвана от поредното скапано утро.

Беше сряда, седемнадесети ден след напускането на Марла. Минаваше един следобед и бе настъпило затишие. Пол изпрати последния клиент, седна на стола си и въздъхна. Вратата хлопна.

– Ъъъ... – нерешително започна някой.

– Да? – Пол вдигна глава.

До тезгяха беше застанал смутен мъж около четиридесетте, дългокос и малко поръфан от обичайното за работниците от съседните ферми. Имаше симпатично лице.

– С какво мога да Ви помогна? – попита Пол любезно.

– Ами... Имате ли зелени захарни петлета?

– Ние имаме всичко! – автоматично се изтръгна от Пол. – Колко ще желаете? – Той се наведе и извади кутията със зелени захарни петлета изпод тезгяха.

– Ъъъ... едно?

– Четвърт нюлър!

Купувачът разви лакомството и замислено го близна.

Възкликна:

– Прекрасно е! Помня ги точно такива! Мама винаги ми купуваше, когато ходехме до магазина... После изчезнаха.

– Защо ли ми се струва, че не сте дошли тук само заради петлето? –
полюбопитства Пол.

– Да, прав сте! Видях обявата на витрината и... Ами...

– Аз съм Пол Джеймис. Елате, Силвестър е отзад!

– Казвам се Джордж Линдън – мъжът се здрависа с него. – Смятате ли, че могат да ме наемат?

– Не виждам защо не. Ето, оттук! След като поговорите със Силвестър, можем да изиграем един бiliarд, какво ще кажете?

– Защо не? – Джордж се усмихна щастливо. – Аз съм спец на бiliarда.

Изглеждаше подходящ. Пол не беше сигурен по какво точно съди, просто му изглеждаше като роден за мястото в магазина. Може би сродни души, предположи, докато го чакаше пред кабинета.

Навярно Силвестър бе решил същото, защото Джордж изхвърча в залата с бiliarда, ухилен до уши.

– Е, колега – каза той, – ще те разбия!

– Ти? Мен? – Пол се засмя. – Да проверим!

Играха бiliarд до два, после дойде клиент и Пол изпрати Джордж да се нанася в жилището на Марла. Вечерта довършиха играта и преминаха на карти, а Шефът одобрително ги гледаше и тупаше с опашка при всеки по-шумен възглас.

На следващата сутрин, точно в осем и половина, Пол почука на вратата на новия си колега.

– Да, влизай! – провикна се отвътре Джордж. – Време ли е вече за работа?

– Ами, май че да! Трябва да ти проведе инструктаж, нали разбираш, а и...

– Добре, ела, само да си доям закуската и съм готов!

Пол надникна в кухнята:

– Какво си си приготвил?

– О, специалитет на заведението! – Джордж се засмя. – Вчера открих, че имате „Дикси“, това са едни страхотни царевични снежинки и... Страшно ги обичам!

– Да, но ги е нямало никъде другаде, нали?

– Точно така! Не съм ги виждал от поне десет години, ако не са и двадесет!

Ето, готов съм, да вървим!

Пол го преведе и му отвори вратата за магазина.

– Това – каза той – е Вратата...

Господи, колко болеше да го каже! Някак си придобиваше съвсем друг смисъл и... Врата! Врата към _различно място_, каквото и да е то, __Врата__ с главна буква, __да отвориш Вратата__...

Пол разтърси глава и продължи:

– Това, естествено, е Магазинът! А тук, както и сам можеш да се досетиш, е Мястото на продавача...

– Звучи като пълна глупост! – отбеляза Джордж.

– По-късно ще разбереш колко е важно всъщност! – Разтреперен целият, Пол го поведе към вътрешността на магазина. Коленете му бяха омекнали. Беше важно, разбира се, беше дяволски важно, стига само човек да можеше да го разбере – и да му стигаше смелост да Отвори Вратата!

– Но аз се страхувам! – прошепна Пол. – Да, страхувам се, защото още не съм готов!

– Какво? – сепна се Джордж.

– О, нищо, просто си приказвах! Докъде бях стигнал? А, да, на четвърти ред са...

Животът отново започна да придобива вкус. Джордж бързо влезе в синхрон с магазина и прие девиза „При нас има всичко!“. Стараеше се с все сили и работата стана по-лесна, но имаше нещо много повече – Пол си беше намерил първия в живота истински приятел. С Джордж имаха горе-долу еднакви интереси, заедно пийваха по едно преди вечеря, често до късно играеха карти, с една дума – нещата се бяха оправили. Единствено нощите си оставаха тежки – достатъчно беше Пол да затвори очи и отново виждаше Марла. Вече дори си мислеше, че знае къде е тя. Нямахме начин да е някъде другаде – със сигурност промиваше злато в някой митичен Див запад. Може би дори държеше салуун, кой знае!

Измина повече от месец, без Пол да предприеме нещо. Всъщност можеше изобщо да

не се реши, ако не беше Шефът.

Отново звънеше на вратата, над която приветливо пишеше „Ветеринарен кабинет“.

– А, вие ли сте, господин Джеймис! – възкликна сестрата радушно. – Макс вече ви очаква!

Шефът неохотно се помъкна към кабинета.

– Здравсти, Пол! – Брейкър го прегърна. – Как си днес?

– Чудесно, благодаря!

– Пак ли стана време за прегледа? Колко бързо летят дните!

– Даже се позабавихме, честно казано... – Пол въздъхна. – Но ми се струва, че Шефът има някакъв проблем. Давах му лекарството, както предписахте, но... Започна да се отказва от храната, бързо се задъхва по време на разходка, станал е вял и отслабва!

– Няма повръщане или диария? – Брейкър приклекна пред кучето. – Чакай да те погледна, момчето ми... Да, лигавиците са много бледи! Някаква анемия, но... Я почакай! – Той бързо плъзна палци под муцуната на кучето и трескаво опипа тялото му.

Въздъхна, изправи се и разсеяно потупа Шефа по главата.

– Пак ли се е простудил?

Брейкър не отговори веднага.

– Докторе? – Пол го погледна с опасение. – Нещо сериозно ли е?

– Всички лимфни възли са подути – Брейкър въздъхна отново. – Не ми се иска да ти го казвам, но... Мисля, че няма смисъл от биопсия. При кучетата лимфомът е скоротечен и докато резултатите се върнат.

– О, боже! – Пол потрепери. – Значи... Той се мъчи?

– Може би още не, но скоро ще започнат отоците – съгласи се Макс. –

Съжалявам, Пол, но... Това е положението. Засега няма начин да се лекува – не и това.

– Е... – Пол сви рамене. В очите му напиреха сълзи и му костваше много усилия да ги сдържи. Значи така щеше да се раздели с Шефа? Искаше му се да крещи от ярост и болка.

– Пол, докато не е започнал да страда още... – започна Макс.

– Да го приспя? – Пол бързаше да каже фаталните думи пръв. Гласът му трепереше.

– Нямах това предвид – ветеринарят поклати глава. – Знам, че ще ти е тежко да се разделиш с него, но защо не му отвориш Вратата сега?

– Какво?

„Вратата не е каквото си мислиш“ – беше натъртил Силвестър.

– Можеш да му отвориш Вратата, Пол! – повтори ветеринарят търпеливо. – Пусни го оттатък. Аз самият съм отварял на безчет пациенти. Силвестър няма да възрази.

– Да му отворя...

„Не е каквото си мислиш.“

– Да, това е добра идея – Пол преглътна сълзите си. – Разбира се, Макс, ще го направя! Сигурен ли си, че ще помогне?

– И още как!

– Добре тогава! Благодаря ти и... Сбогом!

– Сбогом, Пол! – Макс го прегърна здраво.

Пол беше доста разсеян, докато караше към магазина. Шефът лежеше на седалката до него, положил огромната си глава на бедрото му.

– Да, момчето ми... – каза му Пол. – Мисля, че и двамата сме готови. Да се разделя с теб, как пък не!

Следобеда прекара в магазина както обикновено. Преди да заключи, се отби да поговори със Силвестър. После поиграха малко бiliarд с Джордж. Легна си към единадесет, след като почти час чете на Шефа от „Врата към лятото“.

Сутринта станаха в шест както винаги. Пол закуси, закачи каишката на кучето и го заведе в магазина. Силвестър вече го чакаше.

– Две бутилки „Микстура на Смит“ – поръча му Пол. Усмивнат, старецът му подаде двете продълговати шишета. Пол отпуши едното и накара Шефа да го изпие. Кучето се дърпаше, но той упорито наля течността в устата му. После сам глътна съдържанието на второто шише. Миксурата имаше странен вкус – леко горчив, но същевременно много приятен, с лека алкохолна нотка.

– Е, благодаря ти за всичко, Силвестър – Пол се усмихна. – Сбогом!

Старецът отвърна с усмивка и кимна.

Пол се поколеба няколко секунди пред Вратата, после притисна с длан очите на Шефа, замижа и пристъпи напред.

За секунда го обграждаше зловеща тишина, после някой се изкашля и го попита:

– Мога ли да Ви помогна с нещо?

Пол отвори очи.

Стоеше на входа на магазин. Гледката с нищо не се отличаваше от тази, която бе оставил зад гърба си. Само продавачът беше различен – младо пъпчиво хлапе с каубойска шапка.

– Да, разбира се! Само секунда – Пол му се усмихна, наведе се и опипа тялото на Шефа. Подутите лимфни възли бяха изчезнали. Нещо повече – муцуната на дога не беше вече сива. Всъщност Шефът беше наедриял видимо. Плътта му отново беше стегната и твърда. Мускулите се очертаваха под кожата като въжета. Доволен от вниманието към него, той излая гръмотевично, размаха опашка и скочи с предни лапи върху Пол.

– Стига, момчето ми, стига – сгълча го той. – Държиш се като бебе! Голямо куче си вече!

Шефът просто беше станал млад.

Пол опипа набързо лицето си. Торбичките под очите му бяха изчезнали, кожата бе еластична и мека, а скулите се очертаваха по отдавна забравен начин.

– Та аз самият съм на двадесет и една-две! – възкликна той.

– Разбира се, господине! – продавачът се засмя. – Нали микстурата на Смит е направена точно с тази цел! Ако сте готов, ще ми кажете ли какво ще обичате?

– Готов ли съм? Кажете ми, продавате ли коне?

– Ние тук имаме всичко! – заяви младежът със самоувереност и лека нотка на самохвалство в гласа.

– Добре тогава! Ще ми трябват два коня – но искам истински хубави и издръжливи коне, не някои кранти! Освен това ми дайте един... – Пол се поколеба, но измисли името и завърши гладко: – Един „Пълен златотърсачески“!

– Да, господине, веднага.

– Освен това ми претеглете сто грама бонбони с черешов пълнеж!

Докато продавачът приготвяше поръчката му, Пол се обърна и надзърна през витрината. Отвъд пътя, току пред магазина, начеваше безкрайна прерия. Високата зелена трева се люлееше като море под напорите на вятъра. В далечината се виждаше стадо бизони, които изчезваха към хоризонта. Преследваха ги ездачи. От такова разстояние не можеше да се прецени дали са бели, или индианци.

– Ето, господине – сепна го продавачът. – Ще Ви помогна да изнесете покупката и да я натоварите. Елате!

Конете бяха прекрасни. На гърба на единия имаше седло, на другия – дисаги. Продавачът започна да подрежда в тях „Пълен златотърсачески“ Имаше и пушка, и муниции, и палатка, и капани, и корито за промиване на злато, и всичко останало, за което Пол би могъл да се сети, когато описва подобен комплект.

– Готово, господине! – младежът потупа коня... – Всичко прави тридесет и осем нюлъра.

– Ето! – Пол му отброи парите. – Вземете и това, тук на нас двамата с него няма да ни трябва – той свали каишката от врата на Шефа и я подаде на продавача. – А Вие може и да решите да отворите Вратата с кучето си, кой знае.

– Кой знае наистина! – младежът се засмя. – Приятно пътуване!

– Благодаря, момко! Приятен ден и на теб!

Пол яхна коня си, подръпна юздите и се засмя. Въздухът беше невероятно свеж. Още поне петдесетина години нямаше да има коли, които да го тровят, развита индустрия, която да съсипва озона...

Шефът не изглеждаше изумен от промяната, която бе станала с него. Подуши делово конете, изсумтя одобрително и изтича няколко крачки напред. Изви глава, докато оглеждаше хоризонта. Пол блажено въздъхна...

Шефът се обърна и залая призивно. Гласът му отекваше като звън на камбана в чистия въздух.

– Посоката няма значение! – каза му Пол. Имаха цял нов свят за опознаване. Сигурен беше, че който и път да хванат, там ще ги чака и Марла.

Усмихна се и пришпори здраво коня.

Варна, Владиславо
Декември 1994 г.

Зайчета и хвърчила

Кратко предисловие от 1994 г., с благодарности и извинение

Тази идея ми дойде насън – сънувах, че чета книга на Стивън Кинг. За съжаление се събудих внезапно и така и не успях да разбера как завършва романът, не помня и заглавието му, а реалната история май няма почти нищо общо със съня, но все пак искам да благодаря на Стивън Кинг за тази несъществуваща книга, която той лично ми подари.

Идеята дойде от една друга, съвсем истинска книга – става въпрос за „Вещиците“ на Роалд Дал. Доколкото съществуват десетки автори, които свободно интерпретират теми като „Стар трек“, „Конан“ или „Междוזвездни войни“, смятам, че в идеята ми да разкажа за една даловска вещица няма нищо плагиатско. Позволила съм си, разбира се, да внеса множество поправки в образа на тази чистокръвна даловска вещица, но те са от съществено значение за повествованието, а и все пак книгата на Дал е детска. Така или иначе, искам да поднеса благодарностите си на господин Дал за прекрасната книга, която все още препрочитам десетина пъти годишно и която ме държи на нокти, макар отдавна вече да не се смятам за дете.

* * *

5 март 1993 г.

Табелата беше крива, ръждива и почти нечетлива, макар че някой грижливо бе възстановил надписа преди време:

САФАРИ ХЪТ – 3 КМ.

Тя се намираше досама отбивката – настлан с бетонени плочи път – и бе окачена на едно дърво. Норман Макгайвър се бе облегал на дървото. Определено се чувстваше неудобно и страстно искаше да си бе останал вкъщи, вместо да тръгва на обичайната следобедна разходка, но му бе пределно ясно, че така само щеше да е отложил нещата с час-два. Причината за душевния му смут бе застанала на шосето пред него. Представляваше средно висока русокоса жена около тридесетте. Лицето ѝ можеше да послужи като повод за любовна поема. В тъмните ѝ очи играеха слънчеви лъчи и Норм виждаше в зениците ѝ огън и лед. Леката ѝ бархетна блуза щедро разкриваше формите, към краката ѝ бяха прилепнали тесни джинси, а маратонките бяха снежнобели, все едно току-що излезли от магазина.

– И така – търпеливо повтори непознатата, – това ли е пътят за Сафари Хът?
– Да! – Норм си пое дълбоко дъх и зададе контравъпрос: – От „Хюмън“ ли сте?
– Моля?

– Очаквам тези дни репортер от списание „Хюмън“.

– А, вие трябва да сте мистър Макгайвър – зарадва се събеседничката му. –

Така се радвам, че ви открих!

– Не ми казаха, че жена ще ми взима интервюто...

– Е, надявам се да не ви притесня...

И бездруго си беше достатъчна тръпка да е от другата страна на диктофона. Като репортер от „Нелия Таймс“ обикновено той интервюираше хората, а дори и като популярен детски писател в повечето случаи отговаряше на писма, а не се срещаше с журналистите лично.

– Винаги се притеснявам пред жени! – отвърна Норм с усмивка. – Но повече се безпокоя, че условията в хижата... не са като за дама.

– Кой казва, че Марина Хелман е дама? – журналистката се засмя.

От там насетне тя се зае да му напълни ушите с възторга си от гората наоколо. Норм я слушаше, кимаше от време на време и се чудеше дали се е изчервил като домат,

или само като репичка. Ръцете му определено трепереха. Пролетес се оттегляше в хижата тъкмо за да забрави за хората и да пише на спокойствие. Марина твърде рязко му бе напомнила колко недодялан и непохватен е всъщност.

Същинският път с плочи свърши и се наложи да повървят по криволичеща просека сред гората. Зад последния драматичен завой се показа и хижата: кичозно чудовище с алпийски наклонен покрив.

– Домът на великана сред гората... – отбеляза весело Марина. – По-късно ще я снимаме на фона на изгряващото слънце, става ли?

Норм болезнено усещаше колко дървена е къщата му и колко грозен е самият той спрямо нежната Марина, и това го накара наистина да се изчерви.

– Не великан, а дивак – промърмори той, – понеже животът тук е съвсем примитивен...

– Не искам да звуча предубедено, защото съм чела книгите ви и ми се сториха прекрасни – Марина влезе в антрето, – но не съм и очаквала друго от мъжкар като вас! Колко точно примитивен обаче?

– Много. Спя на походно легло, ям консерви, не съм носил тук телевизор или радио, нито пък съм прекарал телефон...

– Ще се справя! – Марина се огледа. – Сега накъде?

– Там в дъното е холът. Предполагам, че сте изморена. Банята е до хола, но има само цистерна със слънчева вода и надали е особено топла. – Норм се изчерви още повече и изломоти неубедително: – Пък аз ще сготвя вечерята.

Когато стигна до кухнята, навън бе излязъл вятър. Погледна удивен през прозореца – клоните на дърветата осезаемо помръдваха. Времето бе обещавало да остане спокойно тези дни, но... Сви рамене и се зае с консервите.

Вятърът се усилваше. Само за минути достигна силата на истински ураган – гората се гнеше като развълнувано море, шумеше и виеше, сякаш протестираше, а стъклата на прозорците дрънчаха. Норм надзърна отново навън. Очакваше ей сега да заплиска дъжд, но времето бе ясно и можеше да види чистото небе над короните на леса. Както гледаше вятъра, изведнъж го сполетя божествено прояснение – Марина беше най-хубавата жена в живота му.

Никога нямаше да срещне по-добра от нея. Сърцето му се сви, защото знаеше твърдо, че господарят му е влюбен до уши. Любовта кипеше в гърдите му, изригваше като гейзер, всеобхватна и сладка... Разбира се, че не можеше да поднесе на Марина някакви си наденички със зеле или каквото там беше подхванал. Трябваше да приготви нещо специално, достойно за нея, нещо... Сети се, че бе донесъл от Чейнсвил парче бут, който смяташе да опече някой път. Извади го от хладилника и се замисли за миг. Нямаше фурна или нещо подобно, само малка микровълнова печка, но от къде на къде ще се оставя тази подробност да го спира? След миг вече унесено майстореше истинско печено със сос.

Един час по-късно Норм настани Марина пред високата маса в хола и започна да подрежда вечерята. Сложи свещник, чиния със ситно нарязани консервирани зеленчуци, прибори, чаши и бутилка вино.

– О! – Журналистката с благоговение протегна ръка. Зелената бутилка беше тумбеста, леко източена в гърлото и прохладна на допир.

– Почти десетгодишно е! – Норм с гордост взе бутилката и наля вино в чашите. – Купих го от една изба и оттогава държа тук няколко бутилки – празнувам с тях, когато завърша поредната си книга.

– Заслужава си!

– Кое, виното ли?

– И то, и всяка поредна книга!

Марина се нахрани с апетит, но Норм почти не докосна вечерята. Можеше само да гледа възлюбената си и да ѝ се усмихва...

– Кажи ми – попита го накрая Марина – обичаш ли ме?

Той усърдно закима с глава с безнадеждно вързан на възел език.

– Направо чудесно – гостенката му се усмихна щастливо. – Още утре ще трябва да отскочим до най-близкия град, Чейнсвил или както беше там, и да понапазаруваме.

– Както кажеш! – кимна предано той.

– Каквото и да пиша за теб, ще продължи поне две седмици, а аз не съм свикнала на чак толкова примитивен живот!

– Както кажеш! – повтори Норм с блажена усмивка.

На следващия ден отидоха в града и се върнаха така натоварени, че после, когато погледна колата, той не можа да повярва, че изобщо се е движила и е преодоляла всички бабуни до хижата.

Статията в „Хюмън“ излезе и беше прекрасна. Що се отнася до Марина, след като тя си замина, Норман се чувстваше толкова зле, така съсипан и самотен, че още на втората вечер ѝ се обади и я помоли да се премести при него в града. Тя се съгласи и няколко месеца по-късно се ожениха.

През това време той бе успял да завърши новата си книга – „Зайчета и хвърчила“ – която щеше да излезе през септември. Беше щастлив. Дори и без соунтърбъргско.

16 септември 1994 г.

Норман се опитваше да работи. Откакто жена му бе заминала преди два дни, не бе написал и един ред. Пепелникът от лявата му страна беше препълнен с угарки и малко след единадесет сутринта вече зееше отворена втора за деня кутия цигари. Това означаваше, че бе седял и се бе взира в екрана на компютъра повече от три часа, без да натисне и един клавиш, даде си сметка той. Преди да успее да се стресне от извода си, телефонът иззвъня още веднъж.

– Хей, добро утро, човече! – приветства го от другата страна Джими Хейнс, главният редактор на „Нелия Таймс“. – Не те прекъсвам, нали?

– Даже се радвам, че позвъни – Норм се усмихна криво. – Без Марина нещата ужасно куцат!

– Е, тъкмо ще се поразсееш! Имам една гореща работа за теб!

– Убийство ли?

– Просто се размърдай и ела тук, слагам водата за френската преса!

„Френската преса“ ли? Джими черпеше с кафе от античната си чудесия само репортерите с „големите“ случаи. Уха. Най-сетне. Ако имаше нещо, заради което да не харесва етикета „писател“, това беше, че в редакцията вечно го натирваха да се занимава с досадните дреболии и не го пускаха да припари до сериозните истории.

– Краката ми вече са на път, само трябва да ги догоня – ухили се Норм.

– Е, здрасти, Норм! – посрещна го Джими. – Кафето с колко захар да бъде?

– Без нищо, шефе – Норман се намести в едно от обемистите и удобни кресла в кабинета.

Джими закима одобрително и се упъти към масивната френска преса на масичката под прозореца. Затрака с порцелан и заговори, както си беше гърбом към репортера:

– Кафето е най-хубаво без нищо, от мен да знаеш. Та слушай сега! За тая новина ни светнаха днес и натиснах момчетата за малко разследване, колкото да вмъкнем сензацийата на първа страница утре, но ще имаме нужда от сериозен криминален репортер да следи развоя на нещата...

– Какво толкова голямо се е случило?

– Масова смърт, човече! Казвам ти го направо, щото знам, че си виждал трупове на камари и няма да се стреснеш.

– Убиец снайперист, който...

– Не, не, не. Деца, човече! През последните два дни повече от тридесет деца загадъчно са умрели в леглата си!

Норман автоматично взе от ръката на Джими чашката и чинийката от костен порцелан. Напитката ухаеше невероятно. След това „деца“ направи късо съединение с „умрели“.

– Какво?! – той успя да разплиска кафе в чинийката.

– Абсолютно. Без видими увреждания. Без болест. Без сърдечни пороци, астматични пристъпи и прочее. Просто мъртви! И като прочетох тая работа, веднага си рекох, че ти си моят човек.

– Но защо точно аз? Ники Килмън няма ли да се обиди?

– Човече, ти вече си влязъл в домовете на тези хора. Те те четат! Познават те и знаят историите ти – ето защо трябва да си ти. На теб всяка майка ще довери много

повече, отколкото на когото и да е от екипа. Така че захващай се! Заръчал съм да ти оставят на бюрото всичко събрано досега по случая, адресите на жертвите и Нинка даже ти е спретнала няколко срещи за днес!

Норман се изправи. Беше редови репортер от криминалната хроника и наистина не се притесняваше от труповете. Но... „Деца! – помисли си той. – Боже мой, деца!“

Работеше във вестника от завършването на университета насам, а първата си детска книга публикува година по-късно. Днес го смятаха за един от най-четените детски автори, но не мислеше да напуска работата си. Хонорарите си даваше за различни детски болници, приюти и интернати. След сватбата и покрай издаването на „Зайчета и хвърчила“ повдигна въпроса пред Марина, но тя твърдо настоя традицията да продължи: „Заплатата ти е достатъчна, Норм! Когато решим да си осиновим деца, ще се наложи да преосмислим нещата, но засега... Моля те!“, така че парите от „Зайчетата“ отидоха за болницата „Свети Мартин“. На фона на това... мъртви дечица. Сърцето му се беше свило на камък.

Първият адрес, който посети, беше в Шевал. Неголяма, но приятна къща с добре поддържан двор и люлка, монтирана под едно дърво. Следите, оставени от дете, което вече няма да играе в двора, разстроиша Норман. Може би, зачуди се той, би си струвало да напише книжка и за смъртта...

Дорис Симпсън се оказа слабичка и дребна – все още по-скоро момиче, отколкото зряла жена. Лицето ѝ бе подпухнало от плач, но тя се усмихна, когато видя Норм на вратата.

– Здравейте... – понечи да се представи той, но Дорис го изпревари.

– Влезте! Вие сте Норман Макгайвър, нали?

Той кимна.

– Ние с Люси много харесваме... О, боже! Люси _харесваше_ книгите Ви и... – Дорис притвори за миг очи и си пое дълбоко дъх.

– Моите съболезнования! – каза ѝ Норман тихо. – Знам, че много боли и...

– Аз обаче още не знам. Умът ми... умът ми не го побира! Ето, оттук, заповядайте. Съпругът ми е в командировка, обадох му се по телефона и просто не зная какво да му кажа, когато се прибере... Впрочем защо „Таймс“ толкова се интересува от смъртта на дъщеря ми? Тя... просто...

– Госпожо, случаят ви не е единствен – Норм потърка устата си с пръсти. – Ние... ще стигнем до дъното, обещавам.

– Не е... – Дорис се хвана за касата на вратата на гостната, в която тъкмо го въвеждаше. Не залитна, но опря чело в дървената рамка. Прошепна: – Дори не съм чела днешните вестници.

Докато Норман посегне да я подкрепи, тя вече се бе изправила отново, пристъпи с омекнали колене към дивана и седна.

– Но... докторът... естествена смърт.

– Люси е дванайсети случай за няма и седемдесет и два часа. – Норман въздъхна. – Нищо „естествено“ няма тук. Шефът ми вече уведоми полицията за откритието ни.

– Дванайсети... – Дорис закри устата си с ръце. – Но това е същинска епидемия!

– Нещо убива децата ни, госпожо Симпсън. Може и да е нов вирус... или пък човек.

– Сериен убиец? На деца?

– До утре вестниците ще са пълни с всевъзможни догадки. Но ако има очевидна причина и тя лежи на повърхността...

– Ами... – Дорис сплете пръсти с такава сила, че кокалчетата ѝ побеляха. – Не знам какво би могло да се брои за причина. Не съм забелязала нищо необичайно, нали това имате предвид? Докторите вече ме питаха и аз им казах, че не съм купувала нови храни, не съм променяла диетата на Люси и не съм я водила на пикници или дълги разходки. Всичко си беше както обикновено. Онзи ден съпругът ми купи „Зайчета и хвърчила“ и вечер четях от нея на Люси, както тя обича. Снощи хапнахме рано и я сложих да си легне. Свършихме десета глава на книжката, после я целунах и... – Сълзите начертах сребърни пътечки по лицето на Дорис, но тя упорито не сведе очи. – Нямам представа... как се почувствах... когато сутринта влязох в спалнята и я намерих студена като мраморна статуя.

Норман я прегърна и я залюля лекичко, макар че от това нямаше да ѝ олекне.

Отчаяно се опитваше да задържи собствените си сълзи и мрачно си каза, че това разследване, колкото и важно да е за него, ще му разкъса сърцето – и то неведнъж. Но ако имаше виновник...

– Ако някой по някакъв начин... е отговорен за смъртта на децата... – изсъска Норм през стиснати зъби. – Ще го намеря... и ще го сравня със земята.

Детинско обещание, разбира се. Ако имаше виновник, длъжен беше да го предаде на полицията.

Следобедът вече преваляше, когато Норман посети седмия си адрес за деня. Този път ставаше дума за дванадесетгодишно момиче, сираче, внезапно изпаднало в кома в болницата „Свети Мартин“.

– Това е стаята – насочи го сестрата. – Не сме пипали нищо, откакто преместиха Силвия в интензивното. Ще искате ли кафе или чай?

– Чай, ако нямате против.

– Ей сегичка, мистър Макгайвър!

Стаята беше единична, малка и бяла – както всяка една болнична стая. До леглото имаше шкафче, а на него лежаха две книги. Отдолу, разтворена, беше „Зайчета и хвърчила“. Отгоре Норм с интерес забеляза томче, наречено „Вещиците“. Смътено си спомняше, че бе чувал за автора, Роалд Дал. На корицата с молив бе надраскано „Хванаха ме!“. Като се огледа, той видя и молива – беше паднал до леглото. Вдигна внимателно „Вещиците“ и погледна към своя роман. Имаше смътно подозрение, че ще бъде разтворен на десета глава – оказа се прав. Поне в три семейства му бяха споменали за десетата глава и това му се струваше малко странно.

Сестрата се върна с малка количка и чая. Закима:

– Виждам, че гледате книгите... Силвия много обича да чете. Откакто дойде тук и не можеше да ходи, ние ѝ носехме доста...

– Да ходи ли?

– Тежко счупване на таз. Но от такива неща не се изпада в кома.

– Разкажете ми, моля.

– Ами, тя е много приятно момиченце. В шкафчето има пълна колекция от вашите книги и постоянно ги препрочиташе. Когато онзи ден ѝ донесоха „Зайчетата“, просто беше на седмото небе. Но колкото по-нататък четеше, толкова по... по-странно се държеше, разбирате ли? Снощи бях дежурна до осем и влязох няколко пъти да я видя. Сиси изглеждаше заинтригувана и разтревожена едновременно. Когато я попитах какво не е наред, тя само сви рамене и ме помоли да извадя това – сестрата посочи книгата на Дал, – не каза нищо. После, към седем и половина, наминах за последен път и я намерих в безсъзнание. Мисля, че ако се бях забавила и десет минути, щяхме да я изтървем. Сега е в интензивното, но... – сестрата безпомощно погледна Норман. – Просто не разбирам какво се е случило.

– Значи децата тук не изпадат често в кома?

– Не и по този начин. Тя не беше болна от нещо, сърцето ѝ е здраво, няма признаци за аневризма... Докторите ще си кажат мнението, но аз не виждам никаква причина за внезапна кома.

Норм потри устните си с пръсти. Попита:

– Може ли да взема „Вещиците“?

– Разбира се. Само да я върнете, че ако Сиси дойде в съзнание... Чакайте, сетих се! – сестрата отвори със замах чекмеджето на нощното шкафче до леглото. – Тя си водеше дневник! Ето.

Не беше _редно_ да чете чужди дневници, но ако попаднеше вътре на нещо, което да придаде по-личен акцент на статията му за разследването... или да ѝ вдъхне емоционалност...

– Благодаря! – Норман взе книгата и тетрадката, които сестрата му подаде. – Боже, главата ми се цепи! От тук се прибирам направо вкъщи. Сестра Хокинс?

– Да?

– Ето визитната ми картичка. Моля Ви, обадете ми се, щом има някакво развитие със Сиси.

Прибра се вкъщи толкова уморен, че едва налучка дупката на ключалката. Забърка си по-силничко питие и седна на любимия си стол под прозореца. Беше не само

изморен, но и ужасно разстроен след всичките тези разговори и скръбта, която му се стовари в чудовищни дози. Просто му бе дошло в повече. Взе дневника на Силвия и отгърна на произволна страница. Зачете се, след малко се върна в началото и започна по ред.

Не _беше_ дневник, а по-скоро пространно есе, изградено върху основата на „Вещиците“.

– Какъв ум! Какво въображение! – промърмори по някое време Норман. Тетрадката започваше така:

ВЪВЕДЕНИЕ:

Ако случайно ви се е случило да не сте прочели „Вещиците“ на Роалд Дал, било защото не четете детски книжки или просто защото не ви е попадала в ръцете, ще се нуждаете от кратко въведение да ви обясни положението.

И така:

Вещици съществуват. Вярвате или не, това е така. Но истинските вещици изобщо не изглеждат като сбръчкани бабета, които яздят метли и имат черни котки на рамото. Напротив – те са свежи и сладки като прасковки и в никой случай не изглеждат опасни. Можете да ги разпознаете по няколко признака; на пръв поглед обаче следващият списък ще ви се стори налудничав:

1. Истинската вещица има остри нокти вместо пръсти.
2. Тя е плешива.
3. Ноздрите ѝ са по-големи от тези на обикновените хора и ръбчетата им са розови и нагънати като мидена черупка.
4. Очите на вещицата са различни от тези на хората. В средата на зениците им има по една точица, която постоянно мени цвета си от огън в лед и обратното.
5. На краката си вещиците нямат пръсти.
6. Слюнката на вещиците е синя.

Е, ще си кажете, такава гадория не би посмяла дори да излезе на улицата. Не сте прави обаче! Както Дал мъдро е забелязал, да се скрие едно подобно изчадие, е дори прекалено лесно – вещиците носят ръкавици и перуки, а едва ли някой би седнал да събува всяка срещната жена, за да погледне краката ѝ! Едни черни очила, бих казала, а също и освежител за уста довършват работата. Така че не се съмнявайте – всяка една срещната жена може да се окаже вещица!

Възрастните обикновено са защитени от вещици именно защото са възрастни. Вещиците мразят деца, те им миришат на най-отвратителното нещо, което можете да си представите. Вещиците преследват и убиват деца – но не и възрастни.

Поне така го е написал господин Дал, но все пак книгата му е била за деца и е трябвало да изглежда не толкова плашеща и страховита, а по-скоро поучителна и забавна. Всъщност мисля си, вещиците ОБИКНОВЕНО не преследват възрастни. Те мразят само децата, но няма реална причина възрастните да не се поддават на магиите им. Преди малко казах ОБИКНОВЕНО, защото има два вида възрастни, които също с лекота могат да станат жертви. Първите са тези, които се пречат на вещиците. Вторият вид са детските писатели. Можете да ми вярвате, защото съм чувала за мнозина от тях, които, каквото и да си мислят те, аз смятам, че са били нападани от вещици и някои са оцелели. Не знам как е починал господин Дал, но съм сигурна, че по един или друг начин вещиците са го спипали. Казал е твърде много.

Мисля, че вещиците изобщо не изглеждат като невероятни чудовища. Дал просто е разкрасил историята като за деца. Всъщност те навярно имат съвсем нормални крака, ръце, глави и всичко останало. Освен може би блясъка в очите.

Познавах три деца, отвлечени от вещица. Казваше се Мерлина, Мартина или нещо такова. Много свежа и приятна на вид женица, която последователно осинови три от нас, и трите умряха една след друга. Не съм чула нищо повече за нея, но очите ѝ имаха странен блясък, сякаш човек вижда в тях огън и лед. Освен това се чешеше. Косата ѝ беше естествена – аз помолих един от приятелите ми да я дръпне за къдрите – но тя се почесваше непрекъснато по много особен начин... Точно както го е описал Дал.

Есето продължаваше в същия занимателен стил и Норман го изчете с огромно удоволствие. Момичето беше побъркано на тема вещици, но разсъжденията му изглеждаха

толкова зрели и разумни! Последният абзац обаче хем го стресна, хем го разсмя.

Започнах да чета „Зайчета и хвърчила“ на Макгайвър и те предизвикаха смут у мен. Стилът му си е същият – забавен и приятен както винаги. Но има нещо друго, което витае над страниците. То ме притеснява. Не бива да забравям, че детските писатели са сред най-омразните хора за вещиците. Мисля си, че го е спипала някоя особено зла вещица и... Боя се да го призная, но май тя е омагьосала книгата! Когато я дочета, ще мога да го твърдя със сигурност.

– Вещица, а? – Норман остави тетрадката и се смя до сълзи. – Боже мой, представям си как някоя дама стои над печатарската машина и прави ли, прави заклинания... Какво си мисли това дете, че хиляди екземпляри могат да бъдат омагьосани за нула време?

Вече в по-добро настроение и със свеж мозък, той си приготви ново питие и се зае да прочете и това, което бе вдъхновило Силвия да пише дневника си – „Вещиците“.

17 септември

Събуди го телефонът.

– Ало? – немошно каза Норман в слушалката.

Енергичен както винаги, Джими го поздрави ентусиазирано:

– Радвам се, че си още там, човече, имам за теб опреснена версия на онзи списък...

– Още жертви? – Норман разтри слепоочията си. Вчерашното главоболие още се обаждаше, макар и по-слабо.

– Цяла епидемия. Даже полицията вече се притесни. Слушай сега, направи следното – слез и си купи нещо солидно за закуска, вземи си вестника, свари си кафе, прочети статията на първа страница и ела.

– Откъде знаеш, че току-що ставам от леглото?

– Интуиция, човече! Не бе, помайтапих се. Седем часът е, ако не си го забелязал още. Като знам какъв напрегнат ден си имал вчера, бях сигурен, че ще спиш до десет, ако те оставя. А сега на работа! Изпълни препоръките ми и се довлечи насам.

Докато закусваше, Норман прегледа вестника. Освен че съдържаше интервю с лекар, статията на първа страница не му казваше нещо ново в сравнение с наученото от предишния ден. Запали първата си цигара, отпи от кафето и се опита да си спомни какво бе сънувал, преди Джими да го събуди.

Беше сигурен, че е стоял в болнична стая, надвесен над леглото на дете. Момиченцето – десетина-дванадесет годишно – беше много бледо. Имаше късо подстригана светла коса. Очите му бяха затворени, в едната си ръка държеше маската на кислородния апарат. Другата бе завързана за леглото и в нея бе включена система.

– Трябва да повярваш! – каза детето с тих настойчив глас. – Трябва да откриеш вещицата и да я унищожиш!

– Как да се бия с нея? – попита Норм.

– Знаеш как.

Точно тогава телефонът бе звъннал.

Норман замислено отпи от кафето. Сънят определено бе странен, но нямаше нищо чудно, че е сънувал такива глупости – напрегнатият ден си казваше думата. Затвори вестника и едва тогава видя, че заедно с него е прибрал от пощенската кутия и едно писмо. Позна почерка веднага – Марина бе намерила две минутки да му прати вест! Бързо разпечата плика.

„МИЛИ, СТРАШНО МИ ЛИПСВАШ! МНОГО МИ СЕ ИСКА ДА БЕШЕ ТУК ПРИ МЕН, НО ЗНАМ КОЛКО ЩЕШЕ ДА ТИ Е СКУЧНО. КДЗДЖ ЗАСЕДАВА ОТ ОСЕМ СУТРИНТА ДО ДЕВЕТ ВЕЧЕРТА И ЛЕКЦИИТЕ СА ИНТЕРЕСНИ, А АЗ ПОЛУЧИХ СПЕЦИАЛНА ПОХВАЛА ОТ ГЛАВНАТА. НАИСТИНА МИ ЛИПСВАШ ОСОБЕНО ВЕЧЕР. ОБИЧАМ ТЕ, ЦЕЛУВАМ ТЕ, ПРЕГРЪЩАМ ТЕ... ТВОЯТА НАЙ-СКЪПА.“

Изведнъж пръстите на Норман изстинаха и той усети неприятни тръпки да пролазват по гърба му.

КДЗДЖ беше Кралско дружество за защита на децата от жестокости, знаеше добре това от множеството възторжени изказвания на Марина. За КДЗДЖ пишеше обаче и Дал.

– Май наистина си се впечатлил от книжката – каза си Норман, но това не го успокои. Сети се за още нещо – Марина не можеше да има деца. Не обичаше да говори за това, но му го беше споменавала. В очите ѝ имаше блясък на огън и лед. Освен това имаше и навика често да се почесва по главата. Страдаше от някаква специфична екзема – „съвсем като сенна хрема, това е алергия и се причинява от прах“, както бе казала. Силвия бе описала една такава жена в есето си и...

– Глупости! – изсумтя Норман и смачка фасата си в пепелника. След малко сам се скастри за подозренията: – Ама стига де!

Ако Марина беше до него, нямаше и да му хрумне да се усъмни в невинността ѝ, нали?

Посегна за нова цигара, запали я и нервно дръпна няколко пъти. Добре де, нямаше нищо по-лесно от това да провери. Нали така правят добрите репортери? Блъвна облак дим и вдигна телефона. Първо се обади в болницата, установи откъде точно идва Силвия, и си уговори час за посещение. После се обади в дома, откъдето беше момичето.

– Добро утро, сестра Клементин е на телефона! – каза топъл мелодичен глас.

– Съжалявам, че ви звъня толкова рано, но...

– О, не се притеснявайте, това ми е работата – да помагам на хората! С какво мога да ви бъда полезна?

– Вижте, журналист съм от „Нелия Таймс“ Провеждаме едно разследване и ме интересува дали жена на име Марина Хелман е осиновявала деца от вас.

– Нямам право да ви дам такава информация, господине...

– Ще ви продиктувам телефона на редакцията на вестника. Или, още по-добре, вземете го от указателя, за да сте уверена, че... Както и да е, попитайте там за случая с децата и кой се занимава с него. Името ми е Норман Макгайвър, домашният ми телефон ще ви го...

– Макгайвър ли казахте? По онзи случай? Имате среща днес с нас и ни дадохте телефона ви. Ей сега ще ви позвъня. Изчакайте!

Сестра Клементин се обади след по-малко от минута.

– Мисля, че всичко е наред! – съобщи му тя. – Бях длъжна да проверя, нали разбирате... Случаят е... деликатен.

– Няма нищо! Сега ще ми кажете ли дали...

– Както казах, случаят е деликатен. Постарахме се да държим медиите настрана и да не превърнем трагедията на една достойна жена в цирк.

– Да разбирам, че е имало осиновявания?

– И трите деца са жертва на нещастни случаи. Сам разбирате, че мъката на осиновителката им.

В настъпилата тишина Норм с трепереща ръка си взе нова цигара. Осъзна, че ненужно силно натиска колелцето на запалката, едва когато възглавничката на палеца го заболя след няколко опита да изкара огънче.

– Там ли сте още? – окашля се накрая сестра Клементин.

Норман пъхна палец в устата си – Марина щеше да целуне ожуленото и да му изгука какво голямо бебе е – и смотолев:

– Нещо такова, да.

– Не позволихме четвърто осиновяване – увери го сестрата. – Въпреки че госпожа Хелман ни заплаши с последици от страна на... – тя зашумоля с документи – на КДЗДЖ каквото и да е това.

Кух и в безтегловност, при поредния опит Норман успя да запали цигарата си и се чу да казва:

– Благодаря Ви, сестра, няма нужда да задълбаваме, тази информация ми беше достатъчна.

– Ако нямате други въпроси, трябва да вървя – сестра Клементин си пое остро дъх. – Трябва да... да приготвя двете малки ангелчета от вчера.

– Имате още смъртни случаи ли? Моите съболезнования.

– Благодаря – тросна се сестра Клементин. – Вижте, наистина трябва да вървя.

Норм се ухапа по бузата, но почти не усети болка. Струваше му се, че може да си залепи цигарата на ръката и пак нищо няма да почувства.

Проверяваше измислици за „вещици“. Не, по-лошо: _вярваше_ им. А междувременно умираха деца...

– Бихте ли ми казали дали жертвите не са чели случайно „Зайчета и хвърчила“?

– Това пък какво общо има?

– Не е заради личната ми слава, уверявам Ви! Даже ще попитам конкретно: дали книгата е била прочетена до десета глава?

– Да. Аз самата я четох вчера на горките гълъбчета.

– Благодаря, сестра. Още веднъж – моите съболезнования за загубата на децата.

След като привърши разговора, Норман постоя известно време със слушалката в ръка. После извади списъка от предишния ден и методично се обади на всички, които беше посещавал. Като се започне от Дорис и се стигне до сестрата в болницата, хората единодушно твърдяха, че „Зайчета и хвърчила“ е била прочетена до десета глава малко преди нещастieto.

Последното му обаждане беше до Джим:

– Слушай, човече, няма да мога да дойда! Мисля, че попаднах на следа. Струва ми се, че... Виж, хвани някого да прозвъни всички по днешния списък и да пита дали „Зайчета и хвърчила“ е била четена на децата. Ако е така, направо звъни в полицията да изземат незабавно целия тираж на книгата. Трябва да се пусне предупреждение и по радиото и...

Пет секунди звънтяща тишина отсреща в слушалката, преди Джим да избухне:

– Какво?! Ти да не откачи?!

– Аз... – Норман замълча за миг. Беше лесно да се каже „изземете“, но не можеше да говори за вещици с Джими. Нали?

– Норм, там ли си?

– Да!

– Подозираш ли нещо във връзка с книгата? – попита Джим уморено.

– Мисля, че страниците около десета глава са отровени.

– Глупости, правени са анализи на децата за...

– Има и неоткриваеми отрови, човече, извършителят не е глупак! Аз тръгвам по следата, ще се чуем скоро.

Половин час по-късно Норм вече беше в болницата. Слава богу, натъкна се на вчерашната сестра и тя без проблеми го преведе до стаята на Силвия. Той вече знаеше какво ще види в леглото – дребното бледо момиченце със светла коса бе същото от съня му.

– Прекрасна е! – прошепна той.

– Много симпатично дете наистина! Наред ли е всичко?

Норман изтри напирашите в очите му сълзи и кимна:

– Да! Да, разбира се! Дано се оправи.

– Пациентите в кома са непредвидими, но... – сестрата деликатно замлъкна.

Норм седна на крайчеца на леглото и взе в дланта си свободната ръка на детето.

– Как да се боря? – попита съвсем тихо той.

Силвия не отговори. Гърдите ѝ равномерно се повдигаха и спускаха под действието на машината.

– Как да се боря? – повтори той и изведнъж се сети за съня.

„Ти знаеш!“, бе казала Силвия. И той наистина знаеше. Изправи се със светнало лице.

След като излезе от болницата, първата му работа бе да се отбие в една книжарница и да си купи „Зайчета и хвърчила“. Имаше и авторски екземпляри вкъщи, но не искаше да се прибира. Вече бе тръгнал на път и ако се върнеше, решителността му можеше да се изпари.

17 септември, следобед

Беше шофирал цял ден. Ръцете го боляха от стискането на волана. Навън дърветата се поклащаха нерешително, но изгледи за буря нямаше.

Прочете „Нелия Таймс“, когато спря в някакъв мотел да пийне кафе. Джим беше прав за епидемията. Статията беше изключително тревожна – още 36 потвърдени жертви сред децата само в Бътчървил, както и поне 50 в останалата част от Нелия.

Естествено, нямаше нито ред за някакви подозрения към книгата.

– Може би така е по-добре – каза Норман на празната кола. – Ще мога да спипам дружеството по бели гащи!

Докато караше към Борн-он-Бийф и гледаше люлеещите се върхари на дърветата, внезапно се запита защо толкова се притеснява дали ще има буря.

Когато се бе запознал с Марина, имаше буря и не валия. В началото го бе помислил за нещо странно, но по-късно свикна с явлението – същото се случваше един-два пъти месечно, Марина дори се смееше, че бурите я съпътствали при вземането на важни решения. То така си и беше, даде си сметка Норман. Винаги, когато предстоеше да се случи нещо важно в живота им, се извиваше буря. Вятърът беше страхотен, когато се обади на Марина да я покани да живее при него. Когато ѝ предложи брак, отново имаше буря. Буря имаше и когато... Той рязко натисна спирачката и за малко щеше да загуби контрол над колата. Да, буря имаше и когато пишеше десетата глава. Тогава вятърът ви цял ден, а вечерта Марина беше уморена и не се чувстваше добре. Помоли го да ѝ срещне косата и после си легна. Май това беше и единствената им нощ, без да правят любов. Норман превключи на първа и отново потегли. Мислите му все бягаха към секса. Не се считаше за страхотен любовник, но умееше да се оправя с жените. С Марина обаче беше друго. Не бе срещал жена с такава алчна утроба. Понякога имаше чувството, че може да влезе целият в нея. Тя винаги беше готова за секс, чувствена, влажна и толкова лакома! За миг сякаш усети съблазнителната миризма на Марина и сепнато погледна през прозореца. Вятърът се усилваше.

Пристигна в Борн малко след седем часа. Градчето беше тихо и полупразно след края на курортния сезон. Имаше само един наистина голям хотел и Норм се насочи нататък. Както му бе казала Марина, дружеството обхващаше поне триста жени – е, нямаше къде другаде да се настанят на едно място толкова много хора.

На рецепцията скучаеше самотен администратор.

– Здравейте! – сепна го Норман. Имаше чувството, че през последните дни фразата направо се е изтъркала от използване.

– Нямаме свободни стаи, опитайте другаде – отвърна му рецепционистът.

– Не идвам за стая, търся жена си. Казва се Марина Макгайвър и трябва да е отседнала тук...

– Един момент.

Докато чакаше, Норман се огледа. В дъното на фойето имаше облицована с кожа врата, до която стоеше табелка: „Годишна сбирка на КДЗДЖ“

– Действително имаме такъв гост, господине. В момента е на заседание в онази зала. Ей, много приятни дами! – Рецепционистът се ухили и смигна. – До една са все натруфени и такива изискани... Да ти е драго да ги гледаш!

– В онази зала, казвате?

– Да! Ще свършат след около половин час, предполагам, защото вечерята се сервира в осем.

– Ще ги почакам, ако е удобно.

– Надолу по улицата има кафене, ако желаете...

– Благодаря! – Норман се упъти към най-близкото кресло.

Точно в осем прозвуча гонг и малко по-късно вратата на залата се отвори. Отвърте се заизсипваха жени на различна възраст – до една натруфени и хубавки, както ги беше описал рецепционистът. Норман забеляза сред тях Марина и ѝ помахна.

– О, Норм! – Тя се хвърли в обятията му. – Какво правиш тук?

– Доскуча ми без теб и дойдох да те видя! Надявам се, че няма да ти преча?

– Ще хапнеш с нас, нали? Как върви книгата?

– Липсваше ми!

– И ти ми липсваше! Запознай се, това е Мелиса Невъруотър, Главната.

– Главната какво?

– _Председателката_, искам да кажа!

– Аз пък си помислих, че е Главна вещица! – подметна Норм.

Марина трепна и сведе очи, макар и само за миг.

– Толкова сте красива, че просто няма как да сте нещо друго – завърши с комплимент към Главната журналистът.

– Благодаря, господин Макгайвър! – Мелиса се усмихна. – Надявам се, че ще Ви бъде приятно с нас!

Аперитивът беше чудесен. Членките на дружеството бърбраха една с друга и изглеждаха весели и доволни, но Норм забеляза няколко изпълнени със страхопочитания погледи, отправени към Главната. Освен това всички присъстващи жени се почесваха точно като Марина. Можеше да допусне, че съпругата му страда от рядка алергия, а той самият си фантазира за вещици, но треста и няколко жени да имат същото заболяване... Все пак в дружеството едва ли биха подбирали членовете си точно по такъв признак. А и в очите на всичките се виждаха отблясъци – огън и лед, лед и огън...

– Е, дами, заседанието ще продължи след половин час – обяви Главната след десерта. – Ще се радвам да успеем преди лягане да изчерпим дневния ред!

Марина изведе Норман от ресторанта и заедно се качиха в стаята ѝ. Щом затвори вратата, от лицето на жена му изчезна всякакво дружелюбие.

– Какво, по дяволите, правиш тук, Макгайвър? – попита го тя студено. – Нямам ли право поне веднъж годишно да прекарам десетина дни на свобода от теб?

– Скучно ми беше, скъпа – оправда се Норм.

– О, значи, скучно ти било? А когато теб те няма с дни по следите на репортаж, за мен не е скучно да седя сама, нали?

– Но скъпа...

– Сега влизам на заседание и на излизане не искам да те виждам наоколо! Ще се върна вкъщи другата седмица и тогава ще разискваме подробно провинението ти, а сега – изчезвай.

– И какво толкова правите тук, че съм опасен за теб? Магии?

Марина го погледна и този път ледът и огънят в очите ѝ бяха обхванали целите ириса.

– Магии! – изръмжа тя. – Обмисляме как да изтребим децата в Нелия!

В гласа ѝ прозвуча подозрителна нотка искреност.

– Добре, отивам си – вдигна ръце Норм. – Но имай предвид, че те обичам и ми липсваш.

– И ти на мен ще ми липсваш! – вече по-спокойно отвърна Марина. – И карай внимателно!

Норман се спусна по стълбите и отиде до колата си, но само взе оттам „Зайчета и хвърчила“. Върна се във фойето.

Администраторът не се виждаше никакъв. Като кимна доволно, Норм се вмъкна в залата.

Както и бе предположил, в дъното имаше сцена и кулиси – удобно място да се скрие всеки ентузиазирани зяпач. Той се намести зад купчина дъски и плат, струпани в дъното. Можеше да вижда част от залата, но оттам едва ли щяха да го забележат.

Жените от дружеството започнаха да влизат в залата на групички. Настаняваха се по местата си и разговорите постепенно стихнаха. Накрая на сцената се качи Главната.

– Вечерята, дами, ни прекъсна на мястото, в което се уточняваше средството за следващата книга на Макгайвър. Какво правеше тук това псе, Марина?

– Просто му доскучало!

– А, така ли? Е, Криста, как вървят нещата с твоя човек?

– Предполагам, че ще ми предложи брак след около седмица.

– А филмът?

– Става чудесен. Хората ще се избиват да го гледат.

– В такъв случай, Марина, може би ще е по-добре да се отървем от Макгайвър?

– Наистина ли? – Марина се изправи. Норман видя лицето ѝ и го побиха тръпки. Тя изглеждаше толкова доволна от идеята, че чак бе забравила за приличието и се чешеше яростно.

– Може да ни гледа някой! Прозорците са ниски! – сръза я Главната и Марина веднага спря да се почесва.

– Ваша Великост – обади се друга от жените, – лесно бихме могли да направим магията...

– Не сега! Той има достатъчно път до вкъщи, ще му устроим катастрофа на магистралата! Нека разгледаме плановите на Криста за...

– Почакайте! – обади се Норман и излезе на сцената. – Мисля, че осъденият има право на прощално слово.

– Какво правиш тук, мръсен червей? – смути се Главната.

– О, нищо особено! Само исках да ви прочета един откъс, дами, след което се оттеглям!

Вещиците от КДЗДЖ до една го гледаха с омраза и ярост, а очите им блестяха ли, блестяха... За миг Норм хвърли поглед през прозореца и видя дърветата да се огъват като кибритени клечки под напора на вятъра. Ако допреди няколко минути се бе колебал, то сега вече нямаше и капка съмнение. Обичаше Марина – тя бе най-хубавата жена в живота му и независимо дали се бе влюбил в нея чрез магията ѝ, или сам по себе си, болката от загубата ѝ щеше да бъде еднакво голяма. Но много повече го болеше за децата, които беше убила чрез него... Разтвори „Зайчета и хвърчила“ на десета глава и зачете плавно:

– И така, след като сглоби сала си от борови клонки, Биди се зае с хвърчилото. Знаете ли как се прави хвърчило? Не? Тогава ще ви разкажа...

– Млъкни! – сурово му нареди Марина.

– ... връзвате здраво на кръст и...

– Спри веднага! – изкрещя му Главната. Истерията в залата нарастваше, но Норман не се отвлече нито за миг. Четеше тихо и спокойно, убеден, че магията ще достигне до всяка една от противните вещици, изправени пред него. На няколко пъти усети мощ, която се опитваше да отнеме гласа му, но децата – мъртви, умиращи, бъдещи жертви – бяха по-силни от магията. А и защото има магии... и магии, както му бе казала в съня Силвия.

– Така че Биди завърза връвчицата на готовото хвърчило за мачтата и бутна сала си във водата. Вятърът издърпа хвърчилото от лапите му и го издигна високо в небето. Салът се понесе над водата, следвайки вятъра, а Биди се засмя щастливо – завърши Норман глава десета.

Вещиците се бяха проснали по столовете си омаломощени. Не знаеше какво са се опитвали да приложат върху него, но изглеждаха изчерпани.

– Приятна вечер, дами! – пожела им той и излезе от залата.

19 септември

След изтощителните два дни на път Норман си позволи да си отспи добре. Нощта веднага след сблъсъка си с КДЗДЖ прекара в мотел до Бърн. Беше се прибрал у дома едва предишния следобед и се събуди след десет сутринта. Виеше му се свят. Смътно си спомняше, че телефонът е звънял. Главата го болеше. Мисълта, че никога повече няма да види Марина, му приличаше на кървяща рана в сърцето, но въпреки това усещането за паднал от плещите му многотонен товар го заливаше с еуфория. Първата му работа бе да вземе вестника и да го прочете от край до край.

„ТАЙНСТВЕНАТА ЕПИДЕМИЯ ВЗЕ 370 ЖЕРТВИ“ – гласеше заглавието на първа страница. В статията се казваше, че през последните двайсет и четири часа не е починало нито едно дете. Последната и най-масова жертва били триста и седемдесетте членки на КДЗДЖ, издъхнали тайнствено по време на заседанието си предишния следобед. Същата вечер в съзнание бе дошло момиченцето от болницата „Свети Мартин“. Щателно изследваните за отрова „Зайчета и хвърчила“ не бяха дали положителен резултат. Лекарите смятаха, че смъртните случаи може да са причинени от вирус.

Норман се засмя, запали си цигара и вдигна телефона.

– „Свети Мартин“, добър ден! – отговориха отсреща.

– Добър ден! Аз съм Норман Макгайвър. Прочетох във вестника, че Силвия е дошла в съзнание. Имам две нейни книги, които обещах да върна. Ще бъде ли удобно да я посетя?

– Разбира се, господин Макгайвър! По принцип посещения се правят след четири, но тя много ще се зарадва да ви види.

Силвия беше преместена обратно в старата си стая. Норман се усмихна, като видя „Зайчетата“, разтворени в скута ѝ.

– Здравей, Силвия! – каза ѝ той.

– Здравейте! – тя му се усмихна в отговор. – Книгата е прекрасна! Сега вече...

Сестрата тихо излезе и затвори вратата.

– Благодаря ти, моето момиче! – Норман се приближи и взе ръката на Сиси в своята. – Спаси ми живота!

– Не Ви разбирам...

– Ти, Дал и твоят дневник. Никога нямаше да се сетя сам за вещиците. Освен това те сънувах – и ти ми даде оръжието, с което да се боря с тях!

– И аз ви сънувах. Питайте ме с какво да се борите. Е, какво направихте?

– Четох им „Зайчета и хвърчила“!

Силвия се засмя:

– Това е чудесна идея, господин Макгайвър! Даже е гениално! Боже, не, представям си стотици вещици, които се почесват и ти крещят, а ти си четеш преспокойно... Страхотно! Но... Коя беше вещицата, която...

– Жена ми!

– О, толкова съжалявам! Нима не...

– Да ме заболи ли? Да, много боли! Но като си помислих за теб и за всички останали...

– Благодаря! – Силвия притвори очи. – Иначе щях да умра, нали?

– Ъъъ... – Норм преглътна и трескаво смени темата. – Мисля, че ти дължа страшно много. Ето защо искам да те покана на един уикенд. Да речем, разходка до зоологическата градина, вечеря в някой ресторант, посещение на лунапарк...

– Звучи чудесно, но съм в гипсово корито.

– Ще ти мине като на кученце, не се съмнявай! До следващата ми книга ще бъдеш готова за приключения! Слушай, искаш ли заедно да напишем книга? Можем да я наречем „Сафари за вещици“ и в нея ще се разправя за един мъж, чиято съпруга е вещица, а осиновената им дъщеря... Какво ще кажеш да започнем още утре?

Силвия го погледна кротко и се усмихна:

– Ще стане страхотен хит, нали?

Дърветата навън бяха неподвижни.

Варна, 1 – 2.07.94 г.

* * *

Послепис от автора (2017 г.)

Идеята за детската „Зайчета и хвърчила“ впрочем, не ме остави на спокойствие и след завършването на разказа. Така през лятото на 1996 г. се появи едноименната книжка, която в момента може да се намери свободно в нета, например в „Читанка“. Не, десетата ѝ глава НЕ Е смъртоносна. Но все пак внимателската.

Белязани лебеди

Дори да не успя да напусна
туй ято лебедово ни веднъж...
Анна Ахматова

Няколко думи от автора

Не бих стигнала дотам, че да нарека „Лебедите“ мой magnum opus. Но те са писани и преработвани многократно в период от 4–5 години и са вероятно сюжетната постройка, към която съм се връщала най-често. Тази последна версия, е зачената и родена в тетрадка, която мама ми донесе от СССР. Не е на редове, а разграфена на квадратчета и корицата е от тънка, но гумирана материя. Много странна тетрадка; достойна за тази странна история, която пък е част от вселената на „Лени Кинг“ (псевдонимът е измислен от Петър Станимиров, аз съм невинна!) и неин родоначалник; тук се родиха „Ким Нюмън“ и Лайт. После Лайт получи самостоятелна новела („Светлият боец“), а сетне избликна и трилогията „Файър Лодж“, в която използвах много от цитатите от книги на измисления писател... който се оказа истински. Малко след

излизането на „Острието на бръснача“ Пеппи ми съобщи, че Ким Нюмън съществува наистина. По-забавното е, че даже пише хорър. Заради това за „Хватката на Лешояда“ променихме името му. Но „Лебедите“ предшестваше всичко това с години и аз спечелих вота срещу себе си за този сборник да го оставя какъвто съм го нарекла. Добре дошли в Нелия.

Пролог

Кайл изкрещя.

– Никой не може да се разхожда безнаказано по моята територия! – кротко му обясни Лайт. – Тази привилегия се заплаща.

Момчето продължаваше да крещи и се опитваше да изпълзи по-надалече. От раните на краката му стърчаха счупени кости.

– Болниците плащат отлично за детски органи – добави Лайт след кратка пауза. – Толкова много деца, които се нуждаят от присадки!

Кайл стигна до стената и задраска по нея. Ноктите му бяха изпочупени. От премазаните му пръсти течеше кръв.

– Мисля – заключи Лайт, – че това, което ще получа за тялото ти, точно ще покрие таксата!

Из „Светлина“ – Ким Нюмън

Лейзи Форест беше малко градче и Дженифър Дейвис лесно откри кръчмата, но обиколи три пъти главната улица, докато събере смелост да влезе.

Толкова рано следобед почти липсваха клиенти – дори закоравели пияници. Само трима души се ширеха на голямата ъглова маса. Джен се приближи до бара и плахо поръча бира.

Клиентите дори не я бяха забелязали. Тя остави петарка на бармана и се обърна към тях. Бяха шантава групичка, не ще и дума. Единият приличаше на Хемингуей – същото шкембе, брадата, дори грубоватото одяланото лице. Другият носеше бачкаторски гащеризон с отрязани ръкави. Мускулите на гърба му изпъваха плата и бицепсите се издуваха, както си седеше спокойно. И третият минаваше шейсетте, но косата му още беше черна.

– Извинете, имате ли огънче?

И тримата се извърнаха към Джен.

– Девоичке – Хемингуей се усмихна, – на бара има рекламни кибрити, сигурно си ги забелязала!

Гащеризонът ѝ подаде запалка и дръпна четвъртия стол:

– Сядай, пиле! Хари, я дай насам бирата на дамата!

Барманът се приближи и сложи халбата на Джен на масата.

– Предполагам, че искаше просто да се запознаеш с нас? – полюбопитства чернокосият. – Доста народ се извървява оттук, дума да няма. Имаш ли къде да ти напишем автограф?

Джен смутено измъкна от чантата си „Три килии“ и му я подаде.

– Стив? – Чернокосият кимна на Хемингуей. – Нарисувай ни, моля те!

Стиви Вайс пое книгата и с няколко бързи движения скицира на първата страница масата в кръчмата и тях четиримата около нея. После се подписа в ъгъла. Гащеризонът взе томчето от него и написа: „Винаги гори ярко. И в двата края. Ким Нюмън“.

Чернокосият прокара петолинии и драсна няколко закачливи ноти. Подписът му гласеше: „Марк Корниш“

Забелязал, че Джен още стиска запалката, Ким я потупа окуражително по ръката. Връчи ѝ книгата и се ухили.

– Как се казваш, миличка? – попита я Стив.

– Джен. Джен Дейвис! – Тя плахо притвори очи. Томчето в ръката ѝ трепереше и гръбчето на корицата почукваше лекичко по масата. – Аз... аз... от Академията по журналистика бях разпределена за стаж в „Артхаус“... ама вие сте чували за списанието...

– Журналистка, охо! – Марк вдигна чашата си. – Обичам журналистките за обед!

Джен прехапа устни и се пребори да продължи:

– Навярно искат да се отърват от мен, защото ми възложиха да взема интервю от вас тримата... Съжалявам! Не трябваше да идвам, но... Бива ме в занаята, честна дума! А и исках поне да... Така де, и аз идвам от „Смогерада“* и съм учила в Спецучилище. И... Исках поне да ви видя!

[* Гангстерска банда в близкото бъдеще на Нелия. От „смог“. – Бел.авт.]

Тя притисна книгата към гърдите си и рязко стана.

– Чакай малко! – Ким я дръпна обратно на стола. – Намислила ли си поне темата на интервюто?

– Всъщност аз... Не... – призна Джен. – Нямаше смисъл. Вие не говорите с журналисти, не сте давали интервюта от години.

– Кое те накара да мислиш, че сега ще бъде същото?

– Аз... най-добре да си гледам провинциалните парцали. В Академията все ми казваха, че не съм достатъчно нахална. Съжалявам!

– Няма как да се върнеш в Сентръл тази вечер, единственият влак минава през Форест в осем сутринта, а нямаше да пиеш, ако си с кола – Ким се усмихна. – Защо не дойдеш с нас в ранчото и да поговорим? Чий да го дириш по провинциалните вестничета? Глупости на търкалетата.

– Ами... – Джен объркано присви рамене. – Предполагам, че с радост ще приема поканата ви...

– Откъде си?

– Уолдо Сити, Марс.

– Хари, донеси по едно питие насам, моля! – Ким махна на бармана и се настани по-удобно. – Ще ми се да науча нещо повече за пясъчните червеи!

– Всъщност не съм виждала червей... – изчерви се Джен.

– Той имаше предвид марсианските фермери – поясни Стив.

– Върнах се оттам още на девет. Едва ли моят живот...

– Мила – Ким се наведе напред, – разкажи ни! Ако искам да пиша за Марс от другата страна на барикадата, трябва да имам информация от първа ръка. Знам какво е в каторгата. Сега искам да науча какъв е за свободните хора! И... – Той се усмихна отново. – Така де, май имаме да натрием носа на шефа ти. Докато говориш, намисли си тема за интервюто.

– Това е подкуп! – засмя се Джен, но притвори очи и се съсредоточи. Когато отново погледна към тримата мъже, вече беше на милиони километри от тях, а в зениците ѝ проблясваше червеният пясък на марсианската пустиня.

История първа

1.

Скитникът се наведе над кофата и шумно изпуктя.

– Хей, това е моето място! – извика с изтънял от страх глас Бони.

Тежката обувка на мръсника го отхвърли към стената и той заскимтя, но се обърна и отново се насочи към кофата си.

– Спрете! – нареди Лайт.

– Ти пък кой си? – изръмжа скитникът.

Лайт му се усмихна и обясни:

– Това е моят район. И хлапето вече е под моя закрила... Засега!

Из „Кофи за боклук“ – Ким Нюмън

В камината гореше яростен огън, макар времето да не беше чак толкова студено.

– Ще имаме нужда! – обясни Ким и постави четири чаши на масичката между фотьойлите.

– Ще ми се да поговорим за живота ви... – колебливо предложи Джен. – Винаги съм си мислила, че произведенията ви не могат да бъдат... изфантазирани. Те са видени и преживени. А в официалните ви биографиите нещата май са доста пригладени... Поне така ми се струва.

– Май марсианските ти истории ще ни струват доста. – Марк протегна крака към огъня. Пантафите му имаха слонски ушички.

– Ако не искате да говорим за това...

– Напротив, мила! – Стив окуражително ѝ кимна. Впери поглед в другите двама и поде: – Виждаш ли, Джен, имах привилегията да живея във ферма на Запад. Още помня прясно окосеното сено, което ухаеше като дъха на връщащите се от паша крави. Като малък си представях как се навеждам над него с вилата, но баща ми казва: „Зарежи тая работа, момче. Скачай в колата. Големият град ни чака“. А накрая цялата романтика опада от фантазиите ми като олющен емайл. Май никога не съм и искал да напусна фермата, просто въздишах по изпуснатите възможности. Градът ми се струваше възшебно място, където човек ходи веднъж годишно да пазарува за Коледа. Гледах телевизия и си представях как двамата с баща ми влизаме в скъп ресторант, поръчваме по питие за всички и... В мечтите ми бяхме богати, разбира се! В реалността обаче затъвахме все повече в дългове и накрая татко се самоуби. Просто го намерих една сутрин да виси на дървото в двора. Не съм и разбирал какво се е случило, сещаш се: „Зарежи тая работа, момче...“ Леля ми се погрижи за погребението, но не ме взе при себе си и социалните ме настаниха в приют. Бях страшно доволен, че най-сетне съм в града и мечтите ми се сбъдват... Прекрачих прага на „Хълмът на розите“ дванайсетгодишен. Разбира се, там нямаше рози. Стаята ми бе малка и неуютна, съвсем различна от тази във фермата...

... Стив внимателно остави сака си на пода.

– Хайде, дрисльо, не се помайвай! – подкани го възпитателят и се захили. – Тука бързо ш’ти изритат тез идейки от главата! Разопакувай по-живо и да те няма! Хич не се моткай в спалните денем!

– Господине, а къде да отида, след като си оправя багажа? – попита Стив.

– Дежурният ш’те изкара в занималнята! И мърдай по-живичко! – Възпитателят тръгна към вратата. – Кат’ се върна, да те няма!

Стив с въздишка се наведе към шкафчето до леглото. Всякак си представяше новия си дом, но не и така... Разтвори сака и замислено се зае да реди дрехите си на тесните рафтчета.

Вратата хлопна.

– Здравсти, новобранец! – поздрави небрежен мутиращ глас. – Ти си съкилийникът, начи? Сладко дупе! – И преди Стив да успее да се обърне, отзад го заципаха два опитни пръста. – Хей, страхотен задник, честно!

Болеше. Щеше да му стане синина.

– Ъъъ... аз съм Стивън!

– Аз пък съм Тони! Май ще мелим заедно, хлапе! – Тони се засмя и пак го оципа, този път по бузата. – Селска птичка си, а?

Тони се оказа едър и мускулест, с открито лице и къса руса коса. Стив го хареса, нищо, че щипеше до синки, и дружелюбно кимна:

– Бях селски. Сега съм градски! А ти май си дневална птица, не съм ли прав?

– Така е! Но е по-забавно, отколкото да седиш в занималнята и да дялкаш войничета! На! – Тони бръкна в джоба си. – Вземи де, няма да те изяде!

Стив посегна плахо към дървеното войниче в ръката на новия си приятел. Беше боядисано в синьо и червено, с майсторски издялана хъшлашка усмивка.

– Прекрасно е, благодаря!

Тони примигна и се покашля:

– По-добре побързай с багажа, Задника ей сега ще се върне!

Стив енергично доизпразни сака и затвори шкафчето.

– Ела! – Тони го прегърна през раменете и го изведе от спалнята – Ще слезем долу да те представя. Бъди внимателен, малчо, защото някои не са така добрички като бате ти Тони. Ще се видим довечера, става ли?

Стив се засмя.

Прекосяха дълъг коридор, от затворените врати по който се чуваха детски гласове.

– Тук! – Тони посочи третата по ред стая. – Влизай и помни какво ти казах! Бъди адски внимателен, ако искаш да си запазиш задника цял!

Възпитателят в стаята беше нисък и грозноват дядка с шкембе, който махна на Стив да си намери място, и отново се вгълби в книгата си. Момчето се насочи към един празен чин, но го спря грубоват дебелак с вече набол мъх по горната устна:

– Не можеш да минеш оттук, без да платиш! Новак си, та сигурно не ти е ясно!

– Така е!

– Тук сме като братчета и сестрички... – Дебелакът избухна в смях, явно доволен от шегата си. – Та ако ши си вееш флагчето и ши дишаш, айде с мен!

– Мама ми е казала да не ходя никъде с непознати! – издиша Стив.

– Че ти нямаш майка бе, за к'во си тука иначе! – възрази му дебелакът. –

Айде!

Четирима от по-големите дойдоха с тях до тоалетната.

– Помниш за сестричките, нали? – Дебелакът се наведе към Стив, а дъхът му беше горещ и вонеше. – Сваляй панталоните!

Стив поклати глава.

Двама от другите го хванаха за ръцете и дебелакът смъкна панталоните му.

Копчетата се разлетяха.

– Обърни се!

Още при първия опит да се дърпа, дебелият недоволно заби юмрук в зъбите му.

– Туй ши е само началото!

Стив не спря да се съпротивлява, докато петимата го смазваха от бой. Накрая само скимтеше, притиснал лице до окървавените плочки на пода. Вече дори не бяха студени, когато четвъртият по ред нападател взе да се тутка с колана си. Толкова болеше, че не му пукаше. Щом усети горещия дъх във врата си, пак взе да се мята, почти се изплъзна и ухапа мръсника за носа.

– Нищо не си научил на тая занималня днеска! – тъжно констатира дебелакът и го ритна. После го ритна още веднъж. Слиповете му бяха посивели от пране и леко разбридани по ластика. – Ти си мръсно долно копеленце и ши ми пълзиш между краката, че иначе ши тъ смажа бе, момченце, разбра ли?

– Не! – прошепна Стив през разбитите си устни и отнесе още един ритник, преди да го натиснат пак на пода.

Половин час по-късно Тони го намери сврян в ъгъла на тоалетната, под умивалника. Стив се опита да се съпротивлява и на него, но Тони ласкаво му изреди:

– Селски! Хайде, успокой се! Никой... Нищо повече... Обещавам. Спокойно. Сега се изправи! Можеш ли да ходиш? Ела, да се махаме оттук!

Тони му помогна да се изкъпе и го занесе до спалнята му. Сложи го в леглото и го зави грижовно. Дори седя до него и му чете от грабната наслуки детска книжка, докато Стив престане да плаче и се почувства малко по-добре. Когато усети, че хлапето вече се унася, Тони стана:

– Ще отида да свърша малко работа, приятелю! Иначе Задника ще ме изрита по задника да мия кенефите.

Не беше хич смешно, но Стив се усмихна, а после заспа и спа до вечерта.

Когато се събуди, лампата над леглото на Тони светеше.

– Тони?

– Да, селски?

– Благодаря.

– Няма защо! Казах ти да внимаваш, Стиви, но не очаквах, че ще те лапнат така набързо. Тук, знаеш ли, не е като на село... – В гласа на Тони се появи горчивина. – Но обещавам ти, няма да позволя да ти се случи нищо повече! Честно. От днес си под моя закрила. Дано ме харесваш.

Стив се извърна и скри във възглавницата подутото си лице:

– Навярно закрилата ти ще си има определена цена?

Тони си премълча.

– Знаеш ли, онова войниче падна в канала...

Тишината се проточи. По някое време Тони угаси лампата.

Пружините изскърцаха, докато се наместваше в леглото си.

– Тони?

– Да, селски?

– Харесвам те.

2.

Лайт се наведе над Бони и потърка буза в лицето му.

Хлапето го гледаше със страх и копнеж.

– Майката му е да го накараш да го харесва, не е ли така, приятелче?

Бони се съгласи безмълвно.

– Толкова си красив, че ми се ще да те схрускам! – промърмори Лайт и заби нокти в корема му. Бони изстена.

– Красив си! Обичам те, хлапе! – ноктите оставяха дълги резки в нежната детска кожа.

– Прекрасен си! – Лайт го обърна по корем и се изправи над него, набъбнал като цепеница.

Из „Кофи за боклук“ – Ким Нюмън

Стив изпи на един дъх чашата си и я протегна към Ким за още. По лицето му се бяха очертали нови бръчки. Отпи от питието си, пресегна се за цигара и продължи да говори:

– Тони наистина не допусна да ми се случи нищо повече. Не че можех да забравя как Карлос и компанията му ме насилват в клозета, но Тони поне ми вдъхна сигурността, че това няма да се повтори. Още на следващия ден Карлос се разхождаше по-насинен и от мен. Под закрилата на Тони животът в сиропиталището беше почти хубав. Пък и когато си малък и сам, е приятно да усещаш, че си нужен някому, че си желан и харесван... Когато станах на петнайсет, Тони навърши пълнолетие и трябваше да напусне „Хълмът на розите“ Тази мисъл ме ужасяваше. След четирите години с него не можех да си представя как ще се разделим. Така че подготвих почвата и духнах в първия удобен момент, няколко дни преди Тони да получи „отписното“ си. След сиропиталището имах някаква представа какво ще бъде навън, но се оказа, че и тя, както и детските ми мечти за града, се различава коренно от истинското положение. Все пак имах късмет, защото попаднах на Шайн още преди да е изминала една седмица от бягството ми...

... Стив лежеше в една купчина листа, когато чу някой да се приближава. Бе свикнал да спи леко като куче и стъпките го събудиха веднага. Не посмя да надникне през листата, но се стегна, готов да си плюе на петите, ако се наложи.

– Донесох ти нещо за хапване, хлапе – заяви собственикът на стъпките. – Не се крий, съгледвачите ми казаха къде си още снощи.

При споменаването на храна стомахът на Стив болезнено се сви. Не беше ял от поне четири дни – донякъде и защото гладът още не бе надвил гнусливостта и не бе посегнал към кофите за боклук.

– Хайде, хлапе, не се крий, ще стане лошо! Броя до пет и ако не излезеш, ще стрелям в листата. Едно...

Стив се показва намусено. Гласът принадлежеше на дребен и слабават младеж, препасан с лента през челото.

– Така е по-добре. Глей ся, решил си да се заселиш на моя територия, пък аз случайно не трая сополанковци...

Противно на думите и тона си, младежът се подхилваше, пък и не държеше оръжие, нищо, че плашеше със стрелба – жълтата пластмасова кутия в ръцете му ухаеше умопомрачително добре.

– Ами... извинявай? – примигна срещу кутията Стив. Лигите му потекоха с такава сила, че челюстите го заболяха.

– Шайн съм аз и хич ник'ви извинения не трая в мойта смогерада.

– Стив. Ъъъ, Стивън Вайс.

– Дръж тая кутия и не ми се превземай, Стив!

Шайн му беше донесъл само няколко залька – или поне на Стив така му се стори. Когато обра и последната троха от дъното на кутията, новият му познат го тупна по

рамото:

- Тря'а да си същото хлапе, дет' решило, че му е писнало в „Хълмът на розите“
- Да.
- Много мий приятно тогаз. Ама да не си помислиш, че ще те връщам в приюта. –

Шайн изпръхтя. – Айде, идвай.

- Май нямам особен избор? – ухили му се Стив. – Идвам.

- Ето това е мъжка дума! – доволно се засмя Шайн. – Колата ми е ей там!

Смогерадата се бе разположила в изоставените квартали на изток от града.

Отвън блоковете изглеждаха като след военни маневри, вътре обаче бяха обзаведени съвсем сносно. Така Стив заживя с Шайн. Беше добър любовник и способен ученик.

* * *

Беше излязъл на улицата да продава. Хладният вятър го караше да потреперва – дневният оборот също не беше кой знае какво и Стив аха да се накани да се прибира, когато пред него спря огромна лъскава кола. Вратата ѝ се отвори и отвътре изящно спусна крак... момичето надали имаше шестнайсет. Приличаше на пеперуда с прасковена свежест. Възкликна театрално:

– Фиталгин! – срещнала ококорения поглед на Стив, уточни: – Имаш ли такова чудо?

- Че що да нямам?

– Дай трийсет тогава. – Момичето разтърси глава и добави предизвикателно: – Приятелката ми е лигла и се страхува да си купи сама!

- Богата лигла, предполагам?

– О, да, много богата... – „Пеперудата“ се озъби наежено, сякаш очакваше дилърът да се усъмни в това твърдение въпреки лимузината и очевадно скъпите ѝ парцалки.

Стив ѝ подаде пликчето с таблетките и прибра парите без коментар или поне без коментар по темата, понеже точно преди момичето да прибере островърхата си обувка с токче обратно в колата, той изръси:

– Какво ще кажеш да вечеряме някъде днес? – Момичето видимо се стегна, затова той допълни: – На съвсем приятелски начала!

- Защо не? Тук съм в пет. Избарай се официално.

В пет Стив цъфна на същото място, издокаран в нов костюм и с вратовръзка. Не беше сигурен дали не се е изхвърлил, докато лимузината не спря до тротоара.

Шофьорът слезе, заобиколи и му отвори задната врата.

- Господине?

В уята вътре го очакваше Жана в палто от визон, изпод което надничаше черна вечерна рокля. Косата ѝ беше събрана в сложна прическа на тила и имаше удивителния цвят на ирландски сетер.

- Страхотна си! – прошепна Стив.

– Ти също! Какво ще кажеш за „Елсън Смит“? – Жана му се ухили палаво. – Имат невероятен избор от десерти!

Първоначално беше решил да отидат другаде, но Жана изобщо не му даде право на избор.

Той имаше любовник, тя – любовница, но само няколко дни по-късно се събраха заедно в леглото и Стив трябваше да признае, че това беше най-невероятното и удивително нещо, което му се е случвало.

Три месеца по-късно попадна на засада и ченгетата го вкараха в предварителния арест за малолетни. Беше на шестнадесет години.

История втора

1.

Лайт кимна на Торн:

– Сега искам да се съблечеш бавно. Искам да танцуваш гол под звуците на музика, разбираш ли?

– Да, Лайт!
– Добре тогава! Ако е наистина красиво, тогава бих могъл... – Лайт изви глава и се усмихна. – Бих те целунал, ако това ще те вдъхнови! И помни, че ще бъда много нежен с теб тази вечер, ако танцуваш хубаво! Иначе... Не искаш да спиш сам в мазето при труповите, нали?
Из „Голи танци“ – Ким Нюмън

Стив унесено се усмихваше, докато гасеше поредната цигара в пепелника.
– Мисля, че е мой ред! – обади се Марк. – Ако не възразявате? Виж, Джен, не съм имал късмета на Стив да започна живота си на село. Нито съм се сблъсквал челно с неприятности. Те си бяха в реда на нещата поначало – живеехме в долнопробен пансион. Майка ми беше... танцьорка. По времето, когато станах на десет, двете ми по-големи сестри отдавна си изкарваха хляба на улицата. На петнайсет вече ходех с местната смогерада и отдавна носех пари за домакинството. Както и да е, една вечер мама се прибра след представление...

... Марк загребва поредната лъжица от рядката чорба в паницата си и вдигна глава.

– Мамо! – възторжено изписка по-малкият му брат.
– Още ли се мотае наоколо?
– Днес Лиза каза, че можем да останем, и... – Марк сведе глава.
Майка му нежно го погали по косата.
– Има ли нещо? – сепна се той.
– В бара подготвят нов номер и си спомниха за мен... и за теб също. Би ли искал да играеш на сцената?
– Кой, аз? Искан ли питане?
– Тогава гледай утре да те заваря вкъщи сутринта, става ли? И Марк...
– Да?
– Попей ми, моля те!

Той се отзова на поканата на майка си с удоволствие. Имаше прекрасен глас и учителката по музика все го тормозеше да влиза в хора.

– Франки и Джони се любеха лудо... – пееше с пълно гърло Марк, но съседът ядосано удари по стената и майка му го спря с ръка.

На следващата сутрин за пръв път се озова на сцената на бара. Огромно впечатление му направи пълната с маси зала, през която минаха, за да се качат горе.

– Сега – каза майка му – маестро Боби ще ти посвири, а ти трябва да пееш и да се събличаш постепенно. Разбираш ли ме?

– Че то е просто! – Марк хвърли един поглед на маестрото. – Какво ще пее?

– Ако искаш за Франки и Джони? – предложи майка му.

Да бъдеш на сцената, бе едновременно приятно и плашещо. Марк смяташе, че се е справил чудесно – и майка му го похвали. Думите й звучаха като музика. Стоеше на ръба на сцената, гол, леко наведен напред и се усмихваше:

– Знаех си, че ще ти хареса, мамо!

Маестрото подхвърли иззад гърба му:

– Хлапето има страхотно тяло! Откъде го намери, Ани?

– О, знаех си, че ще ти допадне! Има пластиката на баща си, не мислиш ли?

– И кой е прословутият му баща?

– Марк Пауър, не му ли личи? Виж му лицето!

Боби стана иззад пианото, пристъпи до Марк на ръба на сцената, хвана го за въздългата коса и леко повдигна брадичката му с пръсти:

– Я се усмихни, а? Ммм, да, Ани, може и да си права! Че има и страхотен глас.

– Не се подигравай, Боби! Ще го вземеш ли?

– Разбира се! Хари Лашер ще откачи, като го види! Девствен ли си, хлапе?

Марк се изсмя.

Първото представление, в което участва, беше на дванадесети септември. Няколко пъти бе присъствал на цялостна репетиция и после бе надничал зад кулисите, но нямаше какво да го подготви за пълната с публика зала и шока, който изпита,

когато изтича за първи път пред хората.

– Танцувай, дявол те взел! – изсъска му маестро Боби и Марк с рязко разтърсване свали вцепенението от себе си.

Беше облечен като джентълмен с бастунче и цилиндър.

Понеже изтърва първите няколко такта, наложи се да импровизира началото и галантно окачи цилиндъра на бастуна, а после ги запрати зад кулисите. След това обаче нещата потръгнаха. Беше забравил за публиката и пееше само за себе си. Не чу дори възторжените крясъци, когато смъкна ризата си. Смешно, но беше с ерекция, когато спря на ръба. Аплодисментите бързо разсеяха объркването му и Марк изтанцува няколко стъпки, докато го засипваха с цветя.

Вече беше излязъл изпод душа и се бършеше с хавлията, когато на вратата на гримьорната се почука.

– Марк? – попита режисьорът. – В настроение ли си за почитател?

– Какво имаш предвид, чичо Дан?

Дан отвори вратата:

– Хари, искам да те запозная с Марк. Марк, това е Хари Лашер. Хари... въз... много хареса изпълнението ти и иска да те поздрави лично!

Марк погледна слабичкия господин и се усмихна. Лашер му върна усмивката:

– Прекрасен беше, Марк! Наистина чудесен! Не съм виждал друго момче да танцува така!

– Благодаря, господин Лашер! – Марк се поклони театрално.

– Е, ще ви оставя! – кимна Дан и затвори вратата.

– Майка ти е много хубава жена! – отбеляза Лашер кротко.

– След пет раждания е успяла да се запази! – отвърна предизвикателно Марк и ненужно разтърка с хавлията мократа си коса.

– Да, но... – Лашер преглътна. – Ти също си много хубав! Какво ще кажеш да поседнем тук на дивана? Наистина си много хубаво момче! – Посегна да го погали по бузата. – Миришеш толкова приятно! Харесваш ми, Марк... Притисни се до мен, ето така...

2.

Торн с подсмърчане вадеше дрехите си от гардероба, сгъваше ги и ги слагаше в сака.

– Любовта е като пица! – каза му Лайт с хладна насмешка. – Докато е топла, хапваш здраво! Като истине, хвърляш я на боклука! Запомни това добре, танцьоре!

– Но аз още те обичам, Лайт! – изхлипа Торн. – Не искам... Не искам да си отида! Какво ще правя без теб? Не мога без теб, Лайт, имай милост! Защо ме гониш?

Лайт наклони глава. Усмихваше се и това беше кръвожадната усмивка на убиец психопат.

– Може би си танцувал лошо, Торн!

– О, отсега ще танцувам добре, Лайт, наистина ще танцувам! Където кажеш, само моля те...

– Ела! – Лайт се изправи.

– Къде отиваме?

– Да танцуваш!

Двамата се спуснаха във фойето и преминаха в Балната зала. Само че този път на арената за кучешки боеве имаше грамаден лист стомана, накован с гвоздеи и обърнат с остриетата нагоре.

– Ще танцуваш ето тук! – каза Лайт. – И мисли му, ако сбъркаш в нещо! – Той измъкна пистолета си от кобура. – Хайде, Торн, започвай! Маестро, музика!

Из „Голи танци“ – Ким Нюмън

Марк гаврътна на екс питието си. Стив беше сложил ръка на рамото му и Джен ги разбра и без обяснения.

– Хубави времена! – ухили се певецът след малко. – Хич и не си мисли, че съм изменил на някакви специални принципи, като съм легнал с Лашер. Освен това Хари

добре си плащаше за услугите. Прибра ме в дома си и ме гледаше по-добре и от сина си. О, не ме спря от бара и идваше да ми се любува понякога, но ме записа в скъпо училище. По света има множество по-малко галантни... меценати. Глезеше ме безобразно. Само че любовта е като пица! Така че в крайна сметка той си намери нов любовник, а аз не щях да се връщам в гадния пансион. Животът доста ме подмяташе. По едно време се сдружих с банда, наречена Лебедите – оттам ми е татуираният лебед. – Той плъзна пръст по бузата си. – Май не съм го споменавал по интервюта, а? – Пак се ухили и врътна многозначително очи. – Както и да е, важното е, че един прекрасен ден полицията ме пипна и ме пратиха на съд за малолетни. Знаеш как е в ареста... Тикнаха ми в ръцете пакет с пижама, сапун и четка за зъби и се озовах за пръв път в килия...

... Марк стоеше на прага толкова объркан, че в първия момент не забеляза момчето на горното легло. Килията беше съвсем малка – три на три метра. В средата имаше маса, от едната страна – двуетажно легло, а от другата беше мивката с огледало и шкафче.

– Здравсти бих рекъл! – обади се съкилийникът му.

– Ами, здравей.

– Аз съм Стив, а ти?

– Ъъ... Марк.

– Защо са ти толкова потънали гемиите, Марк? Ако не е тайна де?

– Ами...

Мястото и за замах с ръка не стигаше, та да обхванеш цялата печал и мъка на положението.

– Е, братле, винаги има и по-лошо! – смигна Стив и се надвеси от горното легло. – Ти си в пандиза, щото си готин, мен ме прибраха за дрога и оръжие. Да познаем ли на кой му е по-криво положението?

– Ама. – Марк прокара пръсти през косата си. Усещаше бузата си да подскача, сякаш лебедът се кани всеки миг да излети.

– Хайде де, не бъди кисел, всичко ще се оправи! А и какво чак толкова лошо може да ти се случи? Смъртното наказание го отмениха, ако не знаеш.

– Е, да, но...

Лебедът вече трепереше.

– Стига, Марк! – Стив се пресегна отгоре и прокара показалец по птицата. – Обещавам, че няма да ти се случи нищо лошо. Пък и моите хора са ми взели добър адвокат, ще ни изкара за нула време.

Сприятелиха се бързо. Стив беше забавен събеседник и добър разказвач, който охотно споделяше подробности от живота си в смогерадата. Марк беше очарован. Често улавяше погледа му и се изчервяваше целият, но всъщност минаха няколко дни, преди Стиви да го покани в леглото си.

– Обичам те, хлапе! – казваше Стив и покровителствено рошеше косата на Марк, и това не бяха празни думи, а магнетично привличане... Онова, дето хората му викат любов.

Малко преди да изтече пълен месец от пристигането на Марк в ареста, процесът на Стив приключи и той беше пуснат с условна присъда.

– Ако вземат да ме пипнат пак, предстои ми въдворяване в Спецучилище! – със смях сподели Стив, докато си събираше нещата. – Ще гледам да не ме хванат и хей, не забравяй къде живея! Ще те застрелям на място, ако не ме посетиш веднага след като се измъкнеш оттука!

– О, да – изсумтя Марк, – ако се измъкна!

Процесът му вървеше лошо. Така че си потърси по-прост начин за измъкване и го намери в края на следващия месец.

Младичкият доктор гледаше в тавана и преглъщаше нервно.

– Има ли ти нещо, хлапе? – измънка той.

– Ами, като че ли съм простинал... – невинно проточи Марк. – Боли ме, когато пикая, и имам чувството, че топките ми са като камъни!

Бяха му подшушнали едно-друго за докторчето – и какво по-добро бонбонче за него от мило момченце с привлекателен глас?

– Ами... Дай да погледна!

Марк свали гащеризона си и когато докторът се наведе към слабините му, гальовно измърка:

– Колко нежни пръсти имате... Бих легнал с вас на място, Господ да ме убие, ако не е така!

Пръстите на доктора трепереха по слабините му. Бяха влажни от пот и хладни, същински червеи, но пък Марк беше срещал и по-отвратителни типове.

– Мисля – проточи докторът, – че ей тука на кушетката нещата ще станат по-лесни!

Смешен беше. Марк на няколко пъти едва си сдържа кикота – миризливото докторче чак се потеше от зор – но накрая покорно се съгласи с предложението да бъде преместен в лазарета.

В продължение на десет дни се излежаваше в единична стая с всички удобства, та чак до телевизор. Следобеда прекарваше с доктора и макар всеки път да стоеше дълго под душа, накрая взе да му се струва, че се е вмирисал от лигите му.

Удобният момент се появи в началото на септември. Беше пристигнала нова смяна санитарни. Марк издебна единия, докато оправяше леглата, взе му картата и престилката и се измъкна на негово място с обедния автобус. Беше му приятно да се посмее на воля, седнал на пейката край някаква спирка на края на нищото. В портфейла на нещастния санитар имаше съвсем малко пари – колкото за билет до някой по-далечен град или за обяд и билет по-наблизо. Марк избра втората възможност и попадна в Сънивил, само че след края на сезона.

Повечето барове бяха затворени. Беше започнало да се свечерява и той с досада откри, че не е единственият, решил да си опита щастието в града. В крайна сметка си избра един от петте работещи бара и мрачно се настани на свободната маса до витрината – впрочем повечето маси бяха свободни.

– Какво ще поръчате? – осведоми се тъжният келнер.

– Просто чаша вода с лед! – Марк се засмя. – Поне привидно ще съм клиент!

Една от проститутките край стойката се присламчи на неговата маса:

– Какво изобщо си решил да правиш по това време в Сънивил, сладурче?

– Каквото може да се прави и другаде! – отвърна Марк с насмешка. – Утре се махам оттук! Все някой ще ме вземе на стоп! А ти какво правиш още в града?

– И аз това се чудя, красавецо! Слушай, имаш ли къде да преспиш? Като гледам, старата Лола пак ще спи самичка тази вечер! Защо не дойдеш да ми правиш компания?

– Не спя с жени, Лола, но мога да те гушна по братски, ако искаш!

Това беше първата и единствена нощ на Марк с проститутка. Рано сутринта се измъкна от затопленото легло и напусна Сънивил, както беше обещал. Вървеше край магистралата с широка походна крачка и се чувстваше наистина добре въпреки липсата на питателна вечеря и подкрепителна закуска – просто беше свободен.

История трета

1.

Лайт дълго мълча, преди да започне:

– Първият спомен, който имам... На дивана лежеше една жена – майка ми, но от лицето ѝ помня само посинелите устни. Баща ми непрекъснато звънеше на Бърза помощ, диспечерката всеки път го уведомяваше, че екипът е тръгнал, но когато лекарите най-сетне дойдоха, беше вече твърде късно...

– Продължавай! – окуражително кимна психоаналитикът.

– После – погребението. Аз съм в черно костюмче, сресан, притиснал съм се до баща ми. Не мисля за мама, нея просто я няма. Не мога да свържа трупа в ковчега с нея, нали разбирате... Но ме е страх. Не мога да плача. Не знам за какво да плача... И... О, по дяволите, какво съм седнал да бръщолевя глупости!

– А как бих могъл да ти помогна, ако не ми разкажеш за проблемите си?

– Нямам нужда от помощ! – изрева отведнъж Лайт. – Не разбирате ли, нямам нужда от помощ! Просто ме оставете на мира!

Из „Без проблеми“ – Ким Нюмън

Стив сложи ръка на коляното на Марк.

– Ще донеса друга бутилка! – окашля се Ким. – Ако, разбира се, Джен желае да чуе историята до края!

– Да, моля... – Дженифър кимна. – Съжалявам, ако...

– Няма за какво да съжаляваш – Ким се засмя, докато вадеше новата бутилка от барчето. – Знаеш ли, и аз не съм искал да бъда онова, в което ме превърнаха хората! Разбираш ли – гой седна на мястото си и праметна крак върху крак, – дяволски много пъти се опитвах да променя пътя си, но обществото неизменно не ми даваше правото да го направя! Както сигурно знаеш, роден съм в Бурвил, предградие на Хопър сити. Майка ми почина рано. С баща ми се разбирахме добре, но той беше дребен техник в един от нефтопреработвателните заводи край Хопър и нямаше пари за нищо по-добро. В Бурвил се подвизаваше банда – смогерада би било силно казано – която се състоеше предимно от тийнейджъри. Нямаше магазинер, който да не си плаща редовно данъка на бандата. С малките деца разговорът беше съвсем прост – или плащаш, или те бият. Другите крадяха от родителите си. Какво можех да открадна аз, когато и бездруго едва свързвахме двата края? Така че между петата и седмата си година бях пребиван десетки пъти, докато бандитите не решиха, че мога да съм им по-полезен като преносвач на наркотици, който по този начин си изкарва за таксите. За мен беше чест – не, наистина беше привилегия да работя за бандата, защото това ми носеше не само правото да се движа свободно на територията на съседните банди, но и вдъхваше особен респект на останалите хлапета в предградието. За няколко години се нагледах и на наркомани, които са стигнали до дъното. Мисля, че това ме предпази да опитам по-късно и аз... Както и да е, бях добър ученик и често се говореше за прехвърлянето ми в някое елитно заведение, но нямаше кой да плати за това... По едно време – да съм бил десетгодишен тогава – баща ми получи предложение за работа на нефтодобивна платформа край екватора и за нас това беше златна възможност. Баба ми се съгласи да ме прибере за периода, докато татко натрупа пари на платформата. Аз също бях доволен – тогава вече разбирах какъв път съм поел като пласъор на наркотици. Радвах се, че ще мога да се измъкна от блатото! Доста наивен съм бил, Джен, не мислиш ли? – Той поклати глава и наля на всички. – Ето така в началото на учебната година аз се преместих в центъра на Хопър и постъпих в ново училище, което, както баба казваше, беше най-доброто в района...

... Младата учителка въведе Ким в класната стая и сладко се усмихна на децата:

– Е, милите ми, това е новият ви съученик, господин Нюмън! Ким, иди да седнеш ето там, на свободния чин до прозореца!

Първият час беше по обща история. Зададен бе въпрос и Ким свенливо вдигна ръка, но учителката го спря:

– Господин Нюмън, в десния ъгъл на чина имате сигнализатор, желанието си да кажете нещо ми предавайте чрез него!

– Извинете, госпожице, не го бях забелязал! – смирено кимна той. Не се чувстваше съвсем на място сред хлапетата от този скъп квартал и беше малко изненадан, когато децата го наобиколиха през междучасието и го помолиха да им разкаже за предградията. Ким прие интереса им съвсем доверчиво, за да открие само няколко дни по-късно, че е бил безсрамно измамен...

Първия път, когато му приписаха беля, той не разбра причината, протестира пред директора и беше сурово мъмрен. Втория път изчерпателното обяснение „Кой друг би го направил, освен едно бандитче от предградията?“ го накара да сведе глава.

Не можеше да свикне обаче с нещо друго – баба му също се отнасяше към него така, сякаш в следващия момент ще извърши престъпление. Може да го обичаше по свой начин, но беше дърта подозрителна вещица и Ким сподели положението с баща си още първия път, когато го видя.

– Майка ти съм я взел напук на нея – съгласи се Том протичко. – Знам я каква е тъща ми. Постарай се да потърпиш още няколко месеца – лятото вече ще имам достатъчно пари, за да се махнем оттук и двамата!

През зимната ваканция взе Ким със себе си на нефтодобивната платформа.

Да бъдеш част от сплотен екип, беше чудесно. След четири месеца в условията на необявена война Ким просто цъфтеше. Ловяха риба и се къпеха в топлото

екваториално море, посетиха Африка – съвсем наблизо е, няма и стотина километра, беше казал баща му – и прекараха няколко приятни вечери под звездите...

Ким току-що се беше събудил, когато чу сирената.

Самият звук не предвещава нищо хубаво. Ким набързо навлече дрехите си и изтича на палубата. От входа към сондажното отделение бълваше гъст черен дим. Наоколо се суетяха работници. Том стоеше край една от водните помпи и момчето си проби път към него.

– Удари` една ръка, докато се опитам да помогна! – нареди му Том, остави помпата и се втурна под струите на един от маркучите. Миг по-късно вече беше влязъл в сондажното и Ким изтръпна, докато гледаше дима.

Баща му се появи след няколко минути. Носеше припаднал. Извика:

– Долу има още хора!

Останалите нерешително се тълпяха край помпите. Докторът се наведе над изнесения, но ръцете му трепереха и Ким видя колко много му трябваше, за да бие стимулиращата инжекция. Том отново излезе, стовари втория пострадал до първия, намокри се и пак влезе вътре. Изнесе може би седем или осем души, докато димът ставаше все по-гъст и по-гъст въпреки неистовите усилия на помпите.

Над сондата се появи вертолет. Работниците вече се изкачваха по въжената стълба, а Ким продължаваше да помпи, все пак баща му беше вътре и имаше нужда от помощ... Като че ли никой не се сети за Том. Той се бавеше и момчето заряза помпенето. Понечи да се втурне към сондажното, но нечий ръце здраво го сграбчиха през кръста. После помнеше само, че го носеха по въжената стълба, а той пицеше и се бореше... Малко след като вертолетът се бе отделил от платформата, тя избухна.

Върнаха го при баба му и този път нямаше шанс за съкращаване на присъдата. Тя вечно повтаряше, че мястото на хлапето е в Спецучилище – трудните за възпитаване малки престъпници били за там.

Веднъж намери на улицата часовник. Беше много красив – черен, със светещ циферблат и солидна цена. Ким мислеше да го покаже на баба си, но когато тя връхлетя върху него с обичайните упреци, той се отказа. Щеше да бъде наруган, обвинен в кражба, а и не искаше да се раздели със съкровището си.

Три или четири дни по-късно при баба му дойде майката на някакво съседско момченце и заяви, че Ким е крадец, защото си е присвоил часовника на сина ѝ. След като изслуша поредица от неприятни епитети, бабата обеща да потърси часовника. Ким не я изчака да го направи. Още преди разговорът да е приключил, той вече беше далеч от дома си. Най-сетне свободен.

2.

Лайт замислено засмука сламката.

– И пак за белезите, нали? Не ви ли омръзна на всички да питате за това? Вечно защо това, защо онова...

– По-кратко, приятелю! – психоаналитикът дружелюбно наклони глава. – Просто ми разкажи!

– Платформата гореше. И ония изобщо не се опитваха да помогнат, нали разбирате? Да стоя и да гледам с презрителна усмивка, така ли? Та всички долу щяха да умрат... Можех ли да ги изоставя? Какви ти последствия, просто се втурнах в огъня! Смя да твърдя, че съм спасил поне няколко живота. Вярно, имам белези, но какво от това? Ето, нали виждате колко съм добричък! Може ли да свършваме вече? Хванал съм си мишка в килията и ми се ще да ѝ извия врата! Освен това – Лайт остави сламката и се изправи, – както и да се ровите из съзнанието ми, няма да ме накарате да се чувствам какъвто не съм!

– Норман, във всеки един човек има зрънце доброта...

– Търсете го колкото щете, докторе! – Лайт разтвори ръце. – Само искам да ви дам един съвет! Ще ме вкарат в Спецучилище, но след няколко години ще изляза оттам. Гледайте да не ми падате в ръчичките... Не гарантирам, че ще умрете бързо и безболезнено!

Из „Без проблеми“ – Ким Нюмън

Ким поклати глава.

– Естествено, че постъпих глупаво. Откраднах кола. В жабката намерих пакет цигари. Свалих прозореца и запалих една. Пръстите ми трепереха. Почти прехапах филтъра. Давех се от топлия дим до сълзи в очите. Постепенно започвах да се чувствам по-добре. Човешки. Свободен. Кракът ми сам напипа педала за газта. Винаги е по-безопасно да откраднеш евтина износена кола, защото кое ченге ще тръгне да гони някаква трошка? Ченгеджийска им работа... Бях в толкова добро настроение, че даже натиснах спирачката, когато едно момче на шосето ми махна...

... Колата намали и Марк здравата се изненада, вече два часа вдигаше палец на шосето. Претича край колата и дръпна предната врата. Попита ненужно:

– Ще ме качиш ли?

Ким великодушно му посочи седалката. Марк се настани, тръшна вратата и колата постепенно набра скорост, за да излезе в най-вътрешната лента.

– Може ли една цигара? – обади се Марк.

Ким му подаде пакета. В трескавите движения на пътника си виждаше самия себе си отпреди малко. Попита:

– Закъде си?

– А ти? Накъде пътуваш?

– Накъдето ми видят очите!

– И аз съм в същата посока! – Марк запали втора цигара. – Майтапя се. До Събмит Сити трябва да стигна.

– Оттам ли си?

– Не, но имам приятел, води смогерада.

Ким бръкна в жабката и извади пътна карта.

– Добре! – той бутна картата обратно. – Потегляме на изток!

– Защо? Събмит е на запад, ако не ме лъже паметта...

– Ще сменим две-три коли и ще позаобиколим. Така ще ни търсят в обратна посока!

– Крадена ли е колата? – Марк посегна за нова цигара. – Слушай, хайде първо да спрем някъде и да ме черпиш два-три големи сандвича? Умирам от глад!

Прекараха точно седем дни по пътищата. Смениха общо четири коли. Последната беше очукана алфета с учудващо добър двигател, за която Марк с усмивка попита:

– Чудя се дали не сме свили някоя ченгеджийска кола?

По обяд на осмия ден вече бяха в Събмит. Ким не без опасения вкара колата в тесните улички на предградието. Алфетата си я биваше въпреки преклонната ѝ възраст, но нямаше да ги запази от някой внезапен откос, а сигурно щяха да получат такъв, ако продължаха в същия дух.

Едно яйце се разби точно пред колата и Ким натисна рязко спирачката. Марк слезе, вдигнал високо празните си ръце, и извика:

– Искам да се срещна със Стив Вайс. Бяхме съкилийници. Ще се сети!

– Чакай там и не мърдай! – отвърна звънък момчешки глас.

Марк седна на капака на колата и запали цигара.

– Смотаняци! – повика ги след малко момчешкият глас. – Оставете возилото тук. Ще свиете в първата пряка вдясно, Стив ви чака!

Инструкцията беше съвсем точна. Стив ги пресрещна още пред първия вход.

– Здравсти, Марк! – сграбчи той приятеля си в мечешка прегръдка. – Добре изглеждаш! Знаеш ли, че те търсят под дърво и камък? Страхотен номер си им погодил!

– Аз съм по номерата, Стиви, знаеш ме! – Марк се сгуши в ръцете му и вдигна очаквателно лице.

Ким, с ръце в джобовете, ги изчакваше да свършат с дългата задушевна целувка. Най-сетне Марк се сети да обясни:

– Срещнах го по пътя. Казва се Ким! Бил е със смогерада. Казах си, че може да ти е от полза!

– Здравсти! – промърмори неуверено Ким.

– Добре дошъл на моя територия! – приветства го Стив. – Е, момчета, да ви запозная с моето съкровище! За колата не се безпокойте. Ще я закарат по-далечко и ще я зарежат там.

Главният щаб на смогерадата се помещаваше в луксозен апартамент. Дори само по това можеше да се съди за доброто положение на Стив и останалите. Когато влезе в жилището, Ким изпита болезнено желание да се изкъпе, да си сложи официален костюм и да заговори с аристократичен тон. Скъпата мебелировка просто го изискваше!

– Това е Жана! – представи я Стив хрипливо на влизане в хола.

Ким пристъпи сковано към кушетката, на която се бе излегнала Жана. Приклепна и целуна отпуснатата ѝ ръка. Жана се засмя и морковеночервената ѝ коса се залюля като развълнувано море. Беше красива. Толкова красива, че Ким просто не можеше да повярва в съществуването ѝ. Носеше прилепнала черна рокля с дълбоко деколте, изпънато от млечнобелите ѝ обли гърди.

– Приятно ми е да се запознаем! – измърка тя с дрезгав глас.

– Да! – успя да смотолеви Ким. – И на мен!

Марк стоеше безмълвен зад него, преизпълнен с изгаряща ревност. Стив сложи ръка на кръста му и нежно го ошипа.

– Едното няма нищо общо с другото, приятелю! – каза той. – Повярвай ми!

История четвърта

1.

Лайт остави сака си на леглото и хвърли поглед през прозореца.

– Господи боже! – рече саркастично на мускулестото момче на съседното легло.

– Тия сериозно си мислят, че могат да задържат Лайт в дупка като тази! „Общуването с деца на твоята възраст със сигурност ще спомогне за...“ – Сполучливо имитираше психоаналитика от предварителния, но не издържа и се засмя.

– Вярно ли си Лайт? – попита съседът му подозрително.

– Тъй вярно, красавецо! Да нямаме стари дългове? – премери го Лайт с блеснали очи.

– Убил си брат ми, казват!

– Убил съм много хора...

– Казваше се Кайл.

– А, _този_ смотаняк ли?

Момчето му се нахвърли с рев. Лайт го пресрещна спокойно, просна го на пода и методично го преби с ритници. Беше му много приятно.

Из „Светлият боец“ – Ким Нюмън

Марк въртна очи срещу Джен и се засмя:

– Май и на теб отплатата за марсианските истории ти идва малко много! Можем да прекъснем, ако искаш...

– О, не! – тя поклати глава. – Ако спрем сега, то утре вече ще е късно да започваме отново! Просто... много неща са изменени в биографиите ви!

– Разбира се, че ще е така! – Стив се наведе напред. – Скъпа моя, хората не обичат да знаят как е било всъщност. Не щат да четат истината, честен кръст. Не могат да си представят свят, в който такива като нас са мръсна бандитска папач. Разбира се – добави той трезво, – от това интервю няма да излезе. „Артхаус“ няма да го публикува.

– Все ми е едно – Джен се пресегна за бутилката, наля си и отпи солидна глътка. – Но... благодаря за истината! Мисля, че след всичко това...

– Да разказваме по-нататък! – прекъсна я Ким. – Искате ли да свършим до сутринта, защото в градчето не сме само ние за гледане.

– Мой ред е тогава! – Марк се изкашля за да прочисти гърлото си и започна. – Небрежно облеган на ъгъла, наблюдавах плътния поток от хора, който течеше край мен. Отсреща примигваше рекламата на старото кино. Жана и Ким се приближиха по отсрещния тротоар. Като ме видя, Жана ми махна и аз се отлепих от стената...

... Бяха прекарвали три блажени месеца в смогерадата на Стив. Блажени както за Марк, който отново споделяше леглото му, така и за влюбения до уши Ким, залепен като гербова марка за Жана. Марк смяташе, че тя и Стив се срещат от време на време за по-интимни приключения, но това не му влизаше в работата. Докато чакаха Стив, тримата хапнаха сладолед и си поприказваха за бизнес. Марк тъкмо бе започнал да се притеснява да не закъснеят, когато Стив се появи с чантичка в ръка.

– Изкарах парите за пуканките! – провикна се той отдалече.

– Добре ли беше днес? – попита Ким.

– О, да, лепна ми се цяла група. Елате, да влизаме! – Стив прегърна Жана през раменете.

Докато вървяха през фоайето, Марк почувства смътна тревога. В тесния проход към залата вече му се струваше, че ще припадне, а в гърдите му се бе свила болезнена топка. Почти го очакваше – четири ченгета на входа на залата и още четирима изникнаха безмълвно зад гърба им. Нямаше време дори да скрият стоката.

Марк равнодушно дъвчеше дъвка. На скулестото му лице не се изписа нищо, но той завъртя очи и каза повече на Ким, отколкото на Стив:

– Не искам да ни разделят!

Стив и Жана попаднаха в поправителна колония. Ким и Марк се събраха отново в полицейската кола, която ги откара към Спецучилище ХЗ.

Марк конвулсивно стискаше ръката на Ким. Погледът му уплашено шареше по високата телена ограда, край която минаваха в момента.

– Хайде, слизайте, хлапета! – недружелюбно им подвижна съпровождащият ги полицай.

Безличната бяла сграда спокойно можеше да е и лудница, и обикновено градско училище. Към тях по стълбите се спусна жена с папка в ръце. Каза им:

– Добре дошли, приятели!

Ким я погледна мрачно.

– Добре дошли! – повтори посрещачката им. – Приятно ми е да се запознаем, аз съм главният педагог на това училище. Казвам се Ема Носос и ако занапред имате някакви проблеми, ще трябва да се обръщате към мен. Елате, ще ви покажа вашата стая!

Помещението беше малко, обзавеждането – вехто. Марк остави сака си на едното легло, седна и с гробовен глас заяви:

– Това е краят!

– Така ли? – Ким саркастично му се озъби. – Я се стегни, смотаняк такъв!

Марк сви рамене и се отпусна назад, изпълнен с безразличие. Ким потръпна – беше му пределно ясно, че му предстои да живее месеци наред с напълно отчаян човек...

Случи се обаче друго.

В градината на училището имаше езеро, обградено с нисък камъш, който едва вирееше по тревистите брегове. В езерото живееха десетина бели лебеда с подрязани крила – умен психолог в министерството бе решил, че присъствието на благородните птици ще подейства добре на децата. Лебедите бяха зачислени в училищния инвентар, получаваха храна от дежурните учители и не може да се отрече, че бяха приятна гледка за окото и добра компания, когато искаш да се усамотиш. С настъпването на лятото Ким започна често да води Марк при езерото. Просто не можеше да го гледа как седи отчаян в стаята.

Една сутрин две железни ръце го сграбчиха за раменете и буквално го вдигнаха над леглото.

– Ей! – изрева Ким, опитвайки се да улучи нападателя си. Юмруците му сънено шареха във въздуха.

– Спиш като пор, глупако! – изкрещя в ухото му Марк и го задърпа към прозореца. – Ела да видиш нещо!

Ким неразбиращо примигваше срещу залетия от слънце двор.

– Ей там гледай, човече! – Марк му посочи езерото.

Ким хвърли едно око на жабунясалото езеро и сви рамене.

– Не виждаш ли черния лебед? – изгуби търпение приятелят му.

В далечния край действително плуваше изящен черен лебед.

– Чудесен е, нали? – Марк целият сияеше.
– Ами, да, наистина е страхотен! – съгласи се Ким. Беше доволен, че най-сетне нещо е заинтригувало приятеля му, но защо, по дяволите, трябваше той да си плаща за това?

2.

Лайт влезе в учителската стая и попита невинно:
– Викали сте ме?
Харингтън вдигна глава от папката, която държеше, и кимна:
– Точно така, Норман! Тъкмо четях заключението на психоаналитика ти от предварителния арест!
– Блестящ човек беше! – Лайт се усмихна.
– Беше?
– Скоро ще стане в минало време.
Харингтън пропусна тази забележка край ушите си. Просто продължи:
– Той препоръчва да ти поверим домашно животно! Какво би си избрал?
– Тигър? – предложи Лайт.
– Говоря сериозно!
– Питбул тогава!
– Приготвили сме ти папагалче.
– Много лесно ще умре! – Лайт поклати глава. – Аз обичам да има малко борба, преди да убия животинчето!
Из „Светлият боец“ – Ким Нюмън

Марк се усмихна и в бръчиците под окото му татуираният лебед поклати глава.
– Падам си по лебедите още от преди онази училищна история... – Той се усмихна.
– Знаеш ли, Джен, лятото и есента, които прекарах в Спецучилището, бяха наистина прекрасни, ако щеш вярвай. Мина доста време, преди да се сприятеля с лебеда, но си заслужаваше! Нарекох го Белязания. Всеки ден след училище ходех при него, той излизаше на брега и заедно си седяхме там до мръкване... Ким май не беше много доволен. – Марк дяволито се засмя. – Ама признай си, човече, харесваше ти!
– Все още си го спомням с топло чувство! – смигна му Ким. – Но ти забравяш как завърши цялата работа с птицата!
– О, да! – Бузата на Марк затрепка конвулсивно и лебедът изпърха с крила. – Дойде зимата, винаги идва, знаеш...
... Навън виеше зимна буря. Когато Ким се събуди, снеговалежът вече беше спрял, но вятърът все още блъскаше яростно по прозорците.
Марк вече беше станал. Гледаше езерото. Разсеяно се усмихна, когато усети, че Ким се раздвижва. Ким му се усмихна на свой ред – лебедът бе обсебил приятеля му, но му бе върнал и желанието за живот, бе го излекувал от отчаянието... Можеш ли да се сърдиш на една птица след нещо такова?

Третия час имаха литература. На Ким този предмет му вървеше добре и си позволи да позяпа през прозореца. Видя как дежурният учител излезе да нахрани лебедите. Белите, привикнали с това, веднага доплуваха до брега. Черният също се приближи – плашлив, предпазлив и изящен. Учителят изкрещя нещо и Белязаният се отдръпна. Правеше малки кръгчета близо до останалите. Изглежда беше гладен. Учителят се наведе и хвърли по птицата камък. Грачейки, лебедът заплува през езерото, пляскайки немощно с криле. Движеше се някак странно, леко килнат на една страна. После внезапно започна да потъва.

Ким още зяпаше недоумяващо, когато Марк скочи от чина си и хукна към вратата.
– Марк Корниш, какво си мислиш, че правиш? – извика след него учителката, но той вече беше изхвърчал от стаята. Миг по-късно Ким го видя да пресича двора. Беше сигурен, че и двамата ще отнесат по едно наказание за цялата тази работа, но стана и изтича да помогне на приятеля си. Просто не можеше да го остави сам...

Когато излезе навън, Марк вече бе изнесъл Белязания на брега и го мъкнеше към

купата сено в дъното на двора.

– Хайде, моето момче – увещаваше го дежурният учител – ела и остави този...

– Мръсник! Идиот! – Марк се обърна към него разтреперен. – Ти го направи, ти наистина го направи, убиец такъв! Садист!

Когато най-сетне ченгетата от охраната успяха да качат Марк в стаята му, той беше посинял от студ и трепереше, но яростно се съпротивляваше. Накрая единият дневален го заплаши със затвор за телесни повреди и Марк се укроти.

Ема Носос помами Ким с пръст и тихо го попита:

– Какво се опитваше да направи твойт човек?

– Удариха лебеда му, нищо повече... – Ким поклати глава. – Не беше честно, а и знаете, че той държи на тази птица!

Марк трепереше неудържимо под одеялото и Ким се пхна при него. Марк го прегърна и сгуши глава на гърдите му.

– Толкова си топъл...

Ким го притисна към себе си и нежно погали гърба му:

– Спи сега! После ще отидем да видим Белязания...

Марк постепенно се затопли и се унесе.

Следобеда намериха лебеда мъртъв. Някой варварски беше пречупил врата му. В стъклените очи на птицата бе застинал ужас.

Марк плака. Безпомощен да му помогне, Ким го държеше здраво в прегръдката си. После погребяха Белязания близо до езерото. Вечерта дежурният учител намери пред вратата си удушен бял лебед. На следващия ден имаше още един. Когато на третия ден Марк вдигна висока температура и го закараха в болница, всички смятаха, че това е край на удушените птици. Само че Ким също обичаше Белязания...

История пета

1.

Лайт влезе в кабинета и спря до вратата. Поздрави тихо:

– Добър ден!

На табелката на бюрото пишеше „М. Г. Мортимър“ Очилаткото дори не отмести очи от компютърния екран. Отбеляза:

– Излизате от Спецучилище, така ли?

– Не се опитвам да го крия! – Лайт с горчивина изви устни. – Но миналото ми е забравено и погребано. Искam да работя като всеки друг.

– В нашия завод много държим на образцовото поведение и...

Лайт с една крачка стигна до бюрото, наведе се над ръба, завря лицето си в това на Мортимър и зловещо процеди през зъби:

– Мъртъв си, човече. Пиши се умрял.

После излезе и хлопна силно вратата.

Из „Разните работодатели“ – Ким Нюмън

Марк облиза пресъхналите си устни:

– Това беше историята с птиците! Сега е ред на Стив да си излива душата!

– Нищо по-лесно от това! – Стив поклати глава. – Виж, Джен, _тази_ част от биографията ми е вярна – в затвора провеждаха специални курсове за рехабилитация и там за пръв път се запознах с мислошлема като средство за рисуване. Бях очарован! Не си и бях представял по такъв начин света около себе си. Велико нещо беше това, мислошлемът, и първата ми работа навън беше да си купя един. Втората – да се обадя на старата любовница на Жана. Тя се беше върнала при нея и както вече се сещаш, Джен, третото нещо след напускането на затвора бе да се съберем отново...

... Строг прислужник в черно отвори вратата и любезно се осведоми:

– Вие трябва да сте Стивън Вайс? Очакват Ви!

Къщата беше огромна и стара. Стив изкачи полека многото стъпала към горния етаж. Чувстваше болезнено, че мястото му не е сред лукса и разкоша, които го заобикаляха – или поне не и когато носеше омачканите си стари дрехи. Мигом забрави за това обаче, щом видя Жана да излиза от стаята в дъното на коридора.

Беше страхотна. Годишите в затвора я бяха променили и сега вместо привлекателно младо момиче тя беше сочна. Вече жена. Косата ѝ, все още доста къса и със следите от затворническа прическа, беше умело гарнирана с диадема. На ушите ѝ се поклащаха скъпи обеци, а разкошната ѝ червеникава рокля прилепваше плътно към тялото и очертаваше съвсем точно умопомрачителните ѝ форми.

– Стив! О...

Прегръдката ѝ го превърна в гръмоотвод за искрящата енергия на светкавицата ѝ. Целувката ѝ имаше вкус на череши и ванилия. Един ден щеше да я нарисува, каза си Стив, и не затвори очи.

Задъхана, Жана се усмихна до сълзи:

– Ела да те запозная с Уилма!

Стаята беше толкова семпло и същевременно така луксозно обзаведена, че Стив едва успя да си поеме дъх от шока. Моментално си представи картина и с усилие се въздържа да не измъкне на място мислошлема.

Уилма седеше в едно кресло близо до прозореца. Беше може би шестдесетгодишна, все още чудесно запазена.

– Приятно ми е да се запознаем, млади човече! – усмихна му се тя. – Все пак наистина си много хубав! Чудех се що за човек успя да ми отмъкне Жани, но ти надминаваш всичко, което съм си представяла!

– Благодаря за комплимента, госпожо!

– Просто Уили, ако нямаш нищо против!

Стив се приближи до стола, пое протегнатата ръка на Уилма и я целуна с цялата галантност, на която беше способен.

– Ти наистина си един много сладък джентълмен! – Тя му се усмихна още по-широко. – Жани? Ще споделиш ли с него идеята си преди вечеря?

– Мислех си за сър Дезмънд! – Жана се настани в краката на Уилма и подкани с жест Стив да направи същото. – Уилма познава голям кръг от богати хора, които се нуждаят от млади и способни партньори – а ти, Стиви, имаш нужда от пари и подкрепа, нали така? Ето защо ти предлагам сделка!

– Сър Дезмънд на тепсия, така ли?

– Той ще ти хареса! – Жана сложи ръка на коляното му. – Знам, че е малко прибързано и друго си си представял за живота навън, но... Нашата смогерада отдавна се е разпаднала. Пък и нямам намерение да те видя пак в затвора... Един богат покровител ще ти позволи да се занимаваш само с това, което желаш. Беше ми писал, че си започнал да рисуваш. Сър Дезмънд ще ти даде възможност да завършиш Художествената академия и ще ти предложи връзките и подкрепата, необходими да започнеш кариера. Аз самата следвам дизайн и вътрешно оформление. Така ще си и близо до мен.

– Уили? – Стив се извърна. – Как се примиряваш с толкова практичност и своеволие?

– Не съм искала от нея любов и вяност, ако това имаш предвид, млади момко! – Уилма присви устни. – Жана без съмнение е привързана към мен по един или друг начин, а освен това сме сключили сделка, каквато можеш да направиш и ти с някой от приятелите ми! Не мога да ти предложа нищо по-добро – но ти си решаваеш сам.

– Да, разбира се! – Стив кимна с неохота. – Не съм си представял така нещата, които ще правя, когато се озова на свобода, но сте прави и двете – доникъде няма да стигна, ако започна от нулата. Мисля, че ще е добра идея да ме запознаете с вашия сър Дезмънд!

Така и стана. Още същата вечер Стив и новият му покровител сключиха сделката и я подписаха в леглото. Дезмънд беше приятен стар господин и животът с него не беше труден за Стив, още повече че можеше да прекарва доста време и с Жана, а същата есен започна следването си и направи голяма изложба малко преди Коледа, но той искаше повече от живота – и го получи, когато съвсем случайно срещна в парка стар приятел.

Започваше да се здрачава и Стив се чувстваше неуютно в пустия парк. Порица се

сам, че се плаши от сенки, и втори път се порица, че още се мисли за бандитче от предградията, а всъщност е издокаран и зализан и като нищо ще си го отнесе...

– Вдигни си високо ръцете, лигльо! – нареди студен груб глас. – Стой си на мястото и не шавай, че ще стане по-лошо!

Лицето на нападателя бе надлежно скрито под смъкната плетена шапка, но на Стив той му се стори някак познат. Тихо се пробва:

– Тони?

Онзи така се олюля, все едно Стив го беше ударил.

– Тони, аз съм Селския, Стив!

– Сериозно ли говориш? – Маскираният здраво го ошипа отзад. – Прав си, този задник не бих го сбъркал с нищо друго! Бая време мина, а?

– Което си е вярно, вярно си е! – Стив се засмя. – Дали да не...

Внезапно друг суров глас се намеси:

– Ей, ти с шапката, горе ръцете!

– Но... – заекна Тони, докато вдигаше старателно ръце. – Господин полицай, аз просто...

– Е, хайде, не ми казвай, че не съм видял правилно!

Стив се извърна към ченгето зад гърба си и се засмя:

– Съвсем навреме, господин полицай, но на грешно място! Ние просто се забавлявахме, не нарушаваме реда в парка, нали?

– Не, наистина, но... – полицаят го измери от глава до пети, остана доволен от приличния му вид и кимна. – Сигурен ли сте, че този тип не ви беше опрял нож в гърлото?

– Напълно! Приятели от детинство сме. Ела, Тони, чакат ни вече, доста се забавихме този път!

– Да ви придружа до изхода все пак? – поколеба се полицаят.

– Ако желаете! – Стив хвана Тони за ръката. – Живеем съвсем наблизко, при сър Дезмънд Рейнолдс, но ще ми бъде приятно да ви поканя на чашка у дома!

– На работа съм! – отказа с явно съжаление пазителят на реда. – Е, приятна вечер, момчета, и не си играйте друг път така, защото колегата ми не е мекушав като мен!

Двамата повървяха доста, преди Тони да си поеме дъх облекчено:

– Господи, Стиви, спаси ми кожата! Можеше да ме предадеш като нищо!

Стив го изгледа изпод вежди.

– Това пък защо? И като споменах на онова ченге за чашка, защо не се отбиеш у дома да пийнеш нещо с мен и сър Дезмънд?

– Сериозно ли говориш?

– Ще видиш, приятелят ми много ще те хареса! Както ми каза една позната, ако я перифразирам, той е един развратен стар господин и си пада по престъпниците!

– Добре си се подредил, значи!

– Е, старая се, макар старите времена често да ми липсват!

– Не и Карлос, нали?

– Не бях се сещал за него от години! Не, определено не и той!

2.

Лайт стоеше притаен в сянката на ъгъла. Когато видя Мортимър да излиза от кантората, тръгна след него. Беше облечен в черно и приличаше на подвижна сянка. Издебна мъжа, докато стигне до колата, приближи се до него и го потупа по рамото:

– Здравсти, господин приемателна комисия! Как сме днес?

Мортимър се обърна и смръщи вежди:

– Познаваме ли се?

– Да бе, мой човек, неотдавна кандидатствах за една въшлива работа при теб! Май не си взел на сериозно думите ми, така ли е? Очаквах да те видя с цял отряд телохранители, а ти се разхождаш сам-самичък посред нощ!

– Работих до късно!

– А, ето какво става, когато човек си има работа! – Лайт цъкна с език. –

Добре, да пристъпим към същината на въпроса...

Кимна приветливо и заби юмрук в слабините на жертвата си.

Не остави на нещастника време да се опомни. Чувството, че си силен и можеш да убиеш, беше опияняващо. Свирепо риташе падналия в краката му човек и не спря, докато онзи не започна да храчи кръв. Едва тогава заби един последен удар в ребрата му и си тръгна с ръце в джобовете. Беше му приятно да знае с каква надежда го гледа Мортимър и как си мисли, че го е навестил малкият дявол. Когато се отдалечи достатъчно, Лайт се обърна, извади пистолета си и го застреля. На вратата на колата цъфна червено цвете от кръв и мозък.

Из „Разните работодатели“ – Ким Нюмън

Стив протегна крака към огъня и се усмихна разсеяно, докато Марк му пълнеше чашата:

– Бяха знаменити времена, Джен! Възход и падение, толкова малко му трябва на човек, за да падне от острието, на което балансира! Разбира се, трябва да чуеш и края на тази история за след затвора! Не че съм искал да се забърквам в делата на Тони, но нямаше начин това да не стане, след като излизах с него и посещавахме едни и същи клубове. Имах достатъчно джобни да си купувам понякога дрога, а и животът ми между леглото на богатата и Художествената академия не беше твърде весел. Старата любов ръжда не хваща, та накрая се оказа, че съм тръгнал на път с колата, на седалката до мен е Жана, а в багажника возя цял сак със... странични доходи...

... Жана го гледаше с лека усмивка:

– Разбирам те и не те разбирам. Ясно ми е, че си израсъл по начин, който изключва миролюбивото живуркане, и това те кара отново да се впуснеш в бизнеса. Но не схващам защо го правиш, след като Дези те е устроил добре! Стиви, обичам те, но не желая да се забърквам в истории с наркотици. В моя дом такива неща няма да влязат. Веднъж вече бях в затвора и нямам намерение да се озова там втори път!

– Не искам да те забърквам с наркотици, Жан! Спокойно можеш да потвърдиш, че не си знаела нищо за товара, ако ни хванат!

– И да те предам?

– Бизнесът си е моя работа, ти си ми само критик и любовница, нищо повече! – Стив се наклони към нея и я целуна, без да отделя поглед от пътя. – Освен това държа да останеш навън дори и ако ме хванат! Твоето място е в къщите на хората и скъпа, ти си страхотен дизайнер!

– Наистина ли го мислиш? Знаеш ли – Жана сложи ръка на коляното му и леко стисна пръсти, – много ми се иска сега да спрем на ей онази отбивка и да ми докажеш, че ме бива за любовница!

– Не за дизайнерка, така ли?

– Именно за любовница! Понякога си мисля, че покрай Дези и другите си приятели забравяш, че на този свят ме има и мен!

– Добре – Стив натисна спирачката и мушна колата в храсталака край пътя, – но държа да те уведомя, че седалките на тази кола са изключително удобни за любов, и после може да не ти се иска да тръгнем отново!

– Ще го мислим, като му дойде времето.

– Както кажеш! – Той наклони седалката си назад, придърпа Жана върху себе си и я целуна. Устните ѝ имаха вкус на сладко. Плъзна пръсти по напрегнатите ѝ гърди и се усмихна. Каквато и да беше тя, винаги щеше да си остане единствената жена в живота му.

Така живееха. Когато не беше по бизнес, излизаше с Жана. Разхождаха се из града и неизменно го учудваше способността ѝ да се преобразява – винаги различна като река, в която не можеш да влезеш втори път... Всъщност точно така, докато си зяпаха по витрините, забелязаха една книга, която ги накара да спрат и да се вторачат смаяно.

Наричаше се „Светлина“ и от корицата ги гледаха две целуващи се момчета.

– Господи боже! – Жана стисна ръката на Стив. – Това си ти!

– Вярно прилича на мен! Може би дори по-малък, отколкото се запознах с теб,

но... Виж, виж само автора!

„Ким Нюмън“ с букви като от светлина в горния край на корицата.

– Трябва да си я купим, хайде! – Жана решително го повлече към книжарницата.

– Ако е нашият Ким, значи ни е описал нас там вътре!

– А ако не е?

– О, я стига!

Книжарницата беше полупразна и толкова тиха, че Стив чак се почувства неудобно, докато вървяха с Жана през помещението към рафтовете с екшъни. Още отдалече видяха „Светлина“. Младеж с черно яке прелистваше книгата и лъч светлина озаряваше право крилата на лебеда на бузата му.

– Хей, Марк! – повика го Стив. – Ти ли си, човече? Ей, тази година много ми върви да преоткривам стари приятели!

– Здравсти, Стиви! Жана, страхотна си! – Марк им се ухили. – Бас хващам, че видяхте книгата и затова влязохте!

– Печелиш баса! Наш Ким ли е?

– Да, издадох го! Беше я почнал още в училище... – Марк затвори книгата и потупа с длан по корицата. – Всичките сме вътре, Стиви! О, само почакай! Героят му Лайт е садист и изверг като онзи Шайн, чието място ти си заел, но историята му... Да не повярваш!

– А мен? – Жана си взе една „Светлина“ от рафта. – Мен ме няма, така ли?

– В следващата книга – поклати глава Марк.

Платиха си книгите и замениха тишината на книжарницата за кафенето на ъгъла.

– Доколкото знам – обясняваше Марк – Ким сега живее с баба си и следва филология. Разделихме се, когато го уволниха от първата му работа. Знаете, че той от самото начало искаше нещо повече, отколкото „бизнесът“ може да му даде...

– А ти с какво се занимаваш? – полюбопитства Стив. – Не ми изглеждаш да си черноработник на някое пристанище!

– О, бях и това, преди да ме изритат! – Марк се засмя. – Сега съм в бар. Потни мъжаги, непослушни пръстенца, танци-манци, такива ми ти работи. И преди съм го работил, та не се оплаквам! Пада добър бакшиш... Пък и пея в бара през уикендите. Ходя на уроци, кой знае, може някой ден да стана истински певец. Защо не дойдете тази събота да ме чуете? За сметка на бара!

История шеста

1.

Лайт затвори вратата след себе си. Хвърли кислородната маска, смъкна затворническия гащеризон и се пхна в малката баня. Мощната струя на душа жилеше безпощадно тялото му и постепенно отми както мръсотията, така и умората. Лампичката над крана светна и след миг струята спря. Лайт метна хавлията на раменете си и се запъти към леглото.

Беше глупаво да се остави да го хванат. Но присъдата не беше голяма, оставаха му само шест месеца и след това щеше отново да излезе навън и да си отмъсти на всички, които го заслужаваха.

Изръмжа, намести се под завивките и заспа. Цял ден си бе мечтал за това!

Из „Марсиански прелюдии“ – Ким Нюмън

Марк бе отишъл до кухнята. Върна се с камара сандвичи.

– Време е за нощна закуска, момчета... и момиче, разбира се! Надявам се да не си вегетарианка, Джен? Забравих да те питам.

– Не съм! – Тя поклати глава. – О, знаете ли, аз също съм гладна!

– От много приказки и от много слушане се огладнява! – Стив грабна един сандвич. – Ау, страхотни са, с краставица и горчица!

Ким му се ухили през масата и го изчака да преглътне първата хапка, преди да подеме:

– На излизане от Спецучилището си мислех, че светът ми е в краката. Нямаше начин животът да стане по-лош отпреди, нали? Само колко бърках!...

... Заедно с Марк бяха наели малко апартаментче в предградията. Когато за първи път влязоха вътре, в лицата ги блъсна застояла смрад на мухъл, пот и изпразнения.

– Боже господи, тук ли смяташ да живеем? – Марк стисна носа си с пръсти. – Че тук и хлебарките вече са се споминали!

– Ще се превърне в дом! – увери го Ким. – Ще видиш! Но ако имаш други идеи, не те държа насила.

– А къде да отида? Отново на улицата? Не, благодаря, не това ми е представата за живота!

За представата говориха и по-късно, след като вече бяха започнали работа в консервната фабрика.

– Мразя това! – Марк с ярост захвърли сака с униформата си на леглото. – Ден след ден стоим и гледаме как зеленчуците се точат по конвейера! Ако видим морков в доматиите, това е събитие.

Ким присви рамене и смени темата:

– Ще излизаш ли тази вечер?

– Да, ще отида да обърна едно питие в някой бар, а ако си хвана и приятел, поне вечерта няма да е завършила зле! Трябва да плащаме наема, нали се сещаш!

– Какво ли бих правил без теб?

– Каквото правиш и сега, Кими – тросна му се Марк, – само че вместо да ходиш на лекциите по филология вечер, щеше да бачкаш на втора тъпа работа. Или да продаваш на улицата. Защо, по дяволите, не опиташ по този начин? Поне няма да се свиране в мизерната дупка!

– Хайде да не започваме, а? Стига ми, докдето се дотъркалях! Знаеш, че имам оферта за книгата, само да им дам готов ръкопис, и ще кихнат за нея...

– Върви по дяволите с твоята „Светлина“. И не забравяй да угасиш лампите, когато свършиш да пишеш! Миналия месец сметката за тока беше страхотна!

Изкараха по този начин няколко месеца. Тъкмо най-сетне започнаха преговорите за „Светлина“, когато внезапно го повикаха при директора на фабриката и още по изражението на лицето му той позна какво ще се случи.

– Седнете, Нюмън! – приветливо му кимна директорът. – Имаме, значи, да поговорим...

– Уволнен ли съм?

– Ами... Поредните иновации в завода, така де. И тази задача по конвейера се поема от автоматизирана система. Но мога да предложа друго работно място... Не е така привлекателно като сегашното, но...

– Вие на сегашната ми работа привлекателна ли й викате? – Ким смръщи вежди. – Не, благодаря, по-непривлекателно място не желая.

Той кимна, стисна ръката на директора и излезе от кабинета, като затвори вратата съвсем внимателно. В джоба си имаше точно тридесет нютъра и ги похарчи до последния цент в най-близката кръчма. Когато се прибра, минаваше три. На сутринта Марк го завари до кухненската маса с втрънен в стената кървясал поглед и следи от сълзи по бузите.

– Никога не съм се чувствал така унижен! – сподели му Ким, докато разказваше за разговора с директора. – И никога повече няма да стъпя в проклетия консервен завод, а зеленчуците ще си консервирам сам!

– И от какво ще живееш, след като си отхвърлил всяка възможност за завръщане?

– На улицата ще изляза, по дяволите!

– И за това се иска талант и сексапил! – Марк разкърши снага. – Сериозно.

Какво ще правиш сега?

– Не знам още. Ще пиша, предполагам. И... – Ким го погледна виновно. – Можеш ли да ме финансираш за седмица?

– Приятели сме! – Марк го прегърна небрежно. – Не се разстройвай толкова, на всеки се случва!

– Но... Аз исках да се променя, дявол да го вземе! Исках да живея като нормалните хора. И ти... не трябваше...

– Аз... – Ким стисна зъби и не позволи на „обичам те“ да се изтъркаля от езика му.

– Много добре знаеш, че ме изхвърлиха дори от пристанището! А и в „Щиглецът“ се изкарват добри пари.

– Но не това е начинът!

– Хубаво де, ама я го обясни на директора си.

– Знаеш ли какво, ще направя друго нещо! – Ким се изправи рязко. – И без това стоиш с мен само от солидарност! Трябва да се разделим. Така няма да ти тежа на врата и ще бъдеш по-свободен...

Марк се ококори насреща му.

– Да се разделим?! А ти какво ще правиш?

– Ще се обадя на баба ми и ще я помоля да ми прости!

– Уф! Не си го и помисляй.

– Голям съм вече, мога да я понеса! Освен това „Светлина“ излиза догодина и... Не искам да завися от някого, Марк! Обичам те и точно затова искам да се опитам сам да си уредя живота, става ли?

– Животът си е твой, братле! – Марк сви рамене, а очите му издайнически блестяха. – Когато и да ме потърсиш, наблизо ще съм.

Ким наистина се премести при баба си и дори изкара цели седем месеца при нея. Повече просто не издържа. Нае си жилище веднага щом взе аванса за „Светлина“. Животът му се сригаваше, защото парите бяха малко и свършваха бързо, а работа нямаше и докато завърши „Кофи за боклук“, отново беше там, откъдето тръгна. Не можеше да се върне дори при баба си.

Опитът му като бездомник завърши на третата вечер – видя Стив, небрежно облегнат на съседния ъгъл. Още преди полунощ се разполагаше на дивана у Тони и на следващия ден излезе да опознае квартала и клиентелата.

Заловиха го заедно с още десетина души точно в деня, когато излезе „Кофите“. Присъдата беше от пет години.

2.

Облегнат на вратата, Норман пееше:

– Франки и Джони се любеха лудо...

Като видя, че Лайт се е събудил, той млъкна и се засмя:

– Спиш като пор, Лайт!

– Събота е, славеиче, доколкото си спомням, това е почивен ден!

Норман прекоси бавно килята. Мускулите му играеха под блестящата кожа.

Движенията му бяха плавни и изящни – като на диво животно. Дългата черна коса се стелеше по гърба му. Лайт улови ръката му и я допря до бузата си:

– Прекрасен си, мой сладкогласни приятелю! Това ли ти се искаше да направим, та се разпя така рано?

– Позна, Лайт, искам да ме любиш до смърт!

– Това е лесно да се уреди, Норм, но ще е по-добре да не го правя, защото за убийство дават доживотна присъда, а аз искам да изляза оттук и да убия всички смотани свине, които ми погодиша този номер...

Из „Марсиански прелюдии“ – Ким Нюмън

Ким поклати глава и протегна крака към огъня.

– Животът често е мръсно място! – отбеляза Джен.

– Винаги е мръсен играч – поправи я той с крива усмивка. – Първата ми каторга беше на Марс. Идея нямаш какъв се върнах оттам... Спаси ме само писането, иначе да съм си видял сметката. След три години получих амнистия и излязох навън. Е, тогава вече се сблъсках с живота в цялата му гадост. Парите от „Кофи за боклук“ свършиха много бързо и накрая пак се хванах за занаята заедно със Стив. Стана така, че пребих клиент – бях пил и в лошо настроение, не че това е извинение. Прибраха ме за отрицателно време. Този път отнесох шест години, Стив влезе за три. Ако щеш вярвай,

втората каторга ми е черна дупка в паметта, помня само раздялата с него – той излизаше навън, аз оставах да доизлежавам присъда...

... Три дни по-късно надзирателят му съобщи, че ще има нов съкилийник: бил опасен убиец от новата партия каторжници.

В първия момент Ким не можа да повярва, когато вратата на килията се отвори и да, нямаше начин да сбърка съкилийника си, ако ще лицето му да не беше вече на момче.

– Ким? Ти? Тук на това проклето място? Така се радвам да те видя! – Марк се вкопчи в него като удавник.

Постояха прегърнати.

– Изтърва Стив за малко – промърмори глупаво Ким.

– Намерих си майстора – подсмъркна Марк и го стисна още по-здраво. – Наиграх се.

– Кого си убил?

– Не кого, колко. Ви... ви... викнаха ме за „ергенско парти“...

Марк целият трепереше в ръцете му и Ким го залюля лекичко.

– ... дъ... дъ... два дена... осем човека... ре... редуваха се. На... накрая ме из... изтърваха и ги... като кучета ги избих.

– Нямаше да излезеш оттам жив, нали знаеш? – прошепна Ким и зарови лице в косата му. – Добре си направил.

– Боже мой, само колко кръв имаше.

Риданията на Марк го разкъсваха като парцалена кукла.

Няколко месеца по-късно излезе „Голи танци“. Заедно с това в каторгата пристигна журналист, който искаше да вземе интервю от Ким. Бе изгубил няколко седмици за път само за едно интервю! Ким никога нямаше да забрави встъпителните му думи:

– Намирам се в главния корпус на Марсианските нефтени заводи! Няма да ви заливам със статистически данни, защото съм дошъл тук не за да говоря за затворниците, а да се срещна с един от тях. Той е точно тук пред вас, бащата на Лайт!

Излезе „Без проблеми“. След него и „Светлият боец“. Трите години изтекоха като пясък през пръстите.

Надзирателят търпеливо чакаше пред съблекалнята. Ким, без да бърза, навлече новите си дрехи. Чувстваше се малко неудобно в тях, след като толкова години бе носил само затворнически гащеризон.

– Ще минем ли за вещите ти, или да ги донесат на борда?

– Ще си ги прибера сам! Искам да си взема довиждане с Марк!

Марк лежеше на леглото си със затворени очи. Ким стоя няколко секунди неподвижен до него и накрая нарочно шумно стовари сака си на земята. Марк отвори очи и го погледна.

– Трябва да тръгвам! – каза му Ким.

– Бих искал и аз да мога да дойда с теб! Е, пожелавам ти щастие!

– Само това ли?

– И да не се виждаме повече тук! Обаждай се!

– Биха могли да те помилват...

– Да, когато се спаружа от старост... Аз съм убиец, Кими, а хората не се церемонят с такива като мен! Бъди щастлив, чу ли? И поздрави Стиви и Жана от мен! А сега върви!

Ким се наведе и го прегърна през врата. Марк го целуна – горещо, страстно и с любов. Ким взе сака си и излезе бързешком. Опасяваше се, че ако погледне назад сега, нямаше да може да си тръгне.

История седма

1.

Лайт вървеше по коридора. Норман хвърли тъжен поглед към огромния му мускулист гръб и въздъхна:

– Нямаме какво да губим, Лайт...

– Но и нямаме какво да спечелим!

– Няма да бъде по-лошо от сега! Освен това – Норман хитро се усмихна – никой никога не е крал затворнически звездолет!

– Не са го правили, защото е лудост!

– Ти си лудият, Лайт, имаш свидетелство от психиатър!

– Психиатърът беше луд! – Лайт го погледна, сложи ръка на рамото му и се усмихна. – Добре, човече, с теб съм, да покажем на надзирателските копелета, че не сме от вчера!

Из „Лебедово ято“ – Ким Нюмън

Ким стана и се разходи из стаята. Въпреки възрастта още беше строен и изглеждаше опасен. Попита намръщен:

– Сигурна ли си, че искаш да слушаш сагата на един отритнат от хората писател?

– Искам да чуя всичко до края! – кимна Джен. – Разбира се, ако не си се отказал да ми го разкажеш!

– Добре тогава. Пътуването беше дълго и скучно. Дори фактът, че се връщам у дома, не можа да ме накара да се чувствам по-добре. Болеше ме от раздялата с Марк, а и малко се страхувах. Знаеш, след като човек прекара няколко години, затворен в каторгата, той привиква с живота там. Идеята да излезе навън, да се среща с нови хора и да живее по различен начин, е наистина плашеща! Така че не се чувствах никак добре на борда на кораба. Работех през повечето време и всъщност там по пътя се роди „Разните работодатели“. Беше една от най-бързо написаните ми книги – и то точно защото се страхувах толкова, че се опитвах постоянно да съм потопен в света на Лайт. Пристигането ме завари разтреперен като папуас в Антарктида...

– Затворническият звездолет от Марс пристига на пета площадка! Моля посрещачите да се придвижат към изход 5! – обяви приятен женски глас. – Повтарям, звездолетът от Марс пристига на пета площадка...

Ким се чувстваше ужасно неуютно в тълпата. Едва си проби път през посрещачите. В първия момент не можа да забележи Жана и се изплаши да не би да е решила да не идва, но тя го чакаше на металната пейка в дъното, както се бяха уговорили. Носеше зелена рокля и грозновата барета. Изглеждаше толкова... обикновена, че в първия момент Ким се стресна. После Жана смъкна баретата и разтърси глава. Разкошната ѝ огненочервена коса се разпиля по раменете като водопад и я озари цялата. Толкова ослепително красива беше, че Ким се втурна към нея и я прегърна. Зарови лице в косата ѝ и заплака. Най-сетне беше свободен!

– Толкова се радвам да те видя! – Жана го притисна по-силно към себе си. – Боже мой, Ким, милият ми...

Стив се приближи, потупа го по рамото и вдигна куфара му:

– Да изчезваме оттук, преди журналистите да са ни подушили! Ще имате време за сълзи и прегръдки у дома!

Ким вдигна Жана на ръце и тръгна след Стив.

– Хей, пусни ме! – протестираше тя.

– Намери ли си майстора? – Стив я опипа. – Така ти се пада!

Докато колата хвърчеше по залетите от слънце улици, Жана обясняваше тихо:

– Уилма умря преди две години и ми остави парите и къщата си. Идвал си преди, но сега направо няма да я познаеш! Сама преболядисах и подредих стаите, ще ти хареса! От издателството питат за нов ръкопис...

– Готов е!

– Ще ги разглезиш! Добре, ето ни, пристигаме!

Къщата беше боядисана екстравагантно на сини и розови квадрати. Изглеждаше толкова ненормално, че Ким хлъцна от изненада:

– Боже мой, и вътре ли е същото?

– Не, не! – Жана се засмя. – Отвън обаче трябваше да бие на очи, реклама на занаята... Какво искаш да правим най-напред? Гладен ли си? Или да те разведе наоколо?

– Мисля, че ще си взема душ – тържествено заяви Ким. – Такъв, дето водата не му се определя по дневен порцион.

Банята беше върхът на лукса, който Ким бе способен да си представи. Огледални стени, трепкащо магнитно поле вместо мивка, кръгла вана колкото плувен басейн. Ким я напълни и се потопи в нея. Някаква част от него непрекъснато си мислеше, че ще светне червен сигнал и водата ще спре. Нищо подобно. И в шкафа до вратата го очакваше възхитителна мека хавлия.

Жана бе успяла да разопакова багажа му и на леглото в спалнята да му пригответи чисти дрехи. За Ким беше истинско удоволствие да облече старите си панталони и пуловер, беше мечтал за нещо по-различно от затворнически гащеризон години наред...

– Жан, ще ми дадеш ли колан?

Тя го погледна и се засмя:

– Приличаш на бостанско плашило с тези дрехи! Колко килограма си свалил – дваисет?

– Добре съм си!

– Не, не си! Следобед ще отидем да ти купим нещо прилично. А сега вече ще те разведе наоколо. Мисля, че е редно първата спирка да е кабинетът ти!

Ким спря на прага, без да може да си поеме дъх. Стените на стаята бяха облицовани със светлокафяво дърво. До едната имаше библиотечка и на най-горния рафт бяха подредени книгите му. Бюрото беше старинно, в същия цвят като ламперията и богато украсено с дърворезби. От лявата страна имаше кафемашина.

Ким се приближи до бюрото и прокара ръка по лъскавия му плот. Седна съвсем бавно на резбования стол, сякаш се боеше да не го счупи. От прозореца виждаше идиличната гледка на зелен и отлично гледан градски парк, пълен със смеещи се деца и майки.

– Как... Как ще мога да работя тук? – попита той безпомощно.

– Мислех, че точно това си искал! – Жана го погледна изненадано. – Впрочем Стив каза същото, като видя собственото си ателие, а знаеш, че днес той е преуспяващ художник!

– Така е! – Ким се изправи. – А този диван за какво служи?

Диванът бе приятен до библиотеката. Беше голям, тапициран с кожа и изглеждаше извънредно мек и удобен.

– Това е, за да не ни се налага да ходим до спалнята, глупчо! Ще дойдеш ли да го изпробваме?

– Ами Стив...

– Той отиде да работи в парка! Погледни, ето го там, виждаш ли?

Ким се наведе, сграбчи Жана и с лекота я метна на дивана.

– Хей, по-полека, господин праисторически човек! – засмя се тя. – Няма да се изпаря!

– Шест години са дълъг срок! Току-виж утре ме осъдили пак и няма да мога да те налюбя! – Ким смъкна пуловера си. – Добре, госпожице, пригответе се, започвам атака!

Не беше подозирал колко много му е липсвала Жана през цялото това време. Беше бърз, рязък и брутален досущ като Лайт, за когото бе писал само допреди ден. Когато можа да го съобрази, вината го разтрепери. Не искаше да прилича на Лайт, да му се не види.

– Жан?

– Ким? – Тя го погледна изпод притворените си клепачи. На лицето ѝ бе изписано безметежно блаженство. – Ужасно ми липсваше, знаеш ли?

Беше нещо прекрасно да я докосва и да я целува отново след толкова години...

Полежаха заедно на дивана.

– Имам важна новина – Жана проследи с пръст ръба на челюстта му и го стисна с палец и показалец за брадичката. – И не мога да чакам повече, за да ти я кажа. Бременна съм.

– От Стив ли?
– В живота ми няма други мъже, освен вас двамата! – тя целуна Ким в ямката под ухото. – Съжалявам, ако не ти хареса, че ще имам дете от него, но...
– Жан! Просто млъкни! – Ким запечата устата ѝ с целувка. – Това е... Това е страхотна новина!

Отпразнуваха я както подобава.

Накрая, след цяла вечност блаженство, Жана отиде да се оправи за вечеря. Ким не беше съвсем сигурен, че ще излезе от кабинета си точно сега. Разходи се до рафта с книгите и си избра „Светлина“, но в очите му напиреха сълзи. Остави ги да текат по бузите му, докато се взираше в текста, без да чете. Беше свободен и щеше да става баща!

2.

Глухи, тътрещи се стъпки... Лайт се опитваше да познае чии са, но не успя. Никога не се беше вслушвал в стъпките, нито пък в гласовете. Не бе имал време и желание да го прави. Надигна се на лакти и рухна обратно на възглавницата. Затвори очи, превъзможвайки болката. Долната половина на тялото му беше съвсем безчувствена, сякаш някой я беше отрязал – а знаеше, че краката му са там, стегнато бинтовани и изпънати под одеялото, колко пъти го бе проверявал! Болката идваше от кръста нагоре.

Не се страхуваше да умре. Дори беше малко любопитен. Твърде често бе причинявал смърт, за да се бои от нея. Само му се струваше малко неприятно да си отиде по средата на живота.

Из „Лебедово ято“ – Ким Нюмън

Ким спря да говори за малко, колкото да стъкне огъня и да си напълни чашата.

– Тези шест месеца – каза той, – които прекарах със Стиви и Жана, бяха едни от най-прекрасните мигове в живота ми. Работех като бесен и след „Разните работодатели“ завърших и „Лебедово ято“, реквиема за Лайт. Бях сложил чертата. Този път щях да успея. Бях достатъчно известен и... Ами, наистина желях да убия Лайт в себе си и да започна отначало. Дори бях решил как ще се нарича новата ми книга – „Щастлива звезда“. В нея щеше да се разказва за едно момиче, което израства в бордей и става любовница на богата дама, а след това придобива световна известност като модистка...

– И ти написа тази книга за Жана, нали? – Джен кимна с разбиране. – Само че я нарече „Жанин“ и в нея нещата бяха дори по-жестоки, отколкото при книгите за Лайт!

– Това беше после... – Ким поклати глава. – Всичко се промени съвсем внезапно. Беше на един прием, малко след премиерата на „Лебедово ято“. Стояхме с Жана в огромната зала и около нас тълпата се въртеше неуморно... Малко бях притеснен, но и възбуден от всичката тази суетня, защото беше предназначена за мен!...

... Питието остави горчив вкус в устата на Ким, когато той чу някаква жена да казва зад гърба му:

– Погледни, та това е Ким Нюмън!

– Нима? – отзова се друга. – Не си го представях по _този_ начин...

– Ако аз бях на мястото на издателите, не бих допуснала този каторжник в избраното общество!

– Но...

– Той е престъпник, скъпа! – авторитетно заяви първата. – Досущ като Стив Вайс и Марк Корниш, сещаш се за онзи смахнат певец, дето ми взе хляба от Интерклуба, нали? Само един престъпник, нищо повече! При това е наркоман. Нищо чудно и сега да е друсан.

– Нима?

– О, скъпа, толкова е нагъл, че като нищо ще го направи! Не си ли спомняш, че художникът Вайс се появи на един прием, пиан като пън?

Ким стисна зъби и прошепна на Жана:

– Запознай ме с двете дами отзад, моля те!

– Сигурен ли си? – Жана се извърна. – О, Герда, скъпа, едва сега те виждам! Изглеждаш страхотно!

– Пред теб бледнея, Жана! Днес си великолепна! Бременността направо те разкрасява!

– Герда, да те запозная. Ким Нюмън!

– О, значи това е той? Господин Нюмън, много харесвам творчеството ви и... Ким послуша тирадата няколко секунди. Вечерта му изглеждаше окончателно съсипана и той безцеремонно дръпна Жана настрана.

– Но Ким, та това е една от най-добрите певици на Земята! – възрази тя.

Ким злорадо се ухили и каза на висок глас:

– Тази пачавра – велика певица? Как ли пък не!

– Ким, това е неприлично! Иди ѝ се извини! Герда, скъпа...

Той остави тълпата да го погълне. Беше бесен. „Герда, скъпа...” – това ли беше начинът да пробиеш в обществото? Очи в очи се подмазваш и дрънкаш глупости, в гръб забиваш ножа?

Опита се да се присламчи към Стив, но той водеше високопарен разговор с друг художник и Ким се изниза. Настани се на балкона, в уютния полумрак сред мириса на орхидеи. Беше решил тази вечер да се напие и изобщо не го интересуваше какво ще каже „скъпата“ Герда за това.

Беше осъществил наистина близко запознанство с втората бутилка уиски и скоро дъното ѝ щеше да се види. Наближаваше три сутринта, но настроението на Ким не се бе подобрило никак. Гласовете на гостите в залата тук бяха сведени до бръмчене, все едно е попаднал в близост до гигантски кошер... само че не с пчели, а с търтеи. На всичкото отгоре изобщо не беше пьян! Реши, че няма смисъл да продължава повече, и стана. Просто щеше да помоли Жана да си отидат вкъщи...

В залата изпищя някаква жена.

– Повикайте лекар! – извика някой. – Жана... добре ли си?

Името ѝ извади Ким от вцепенението му. Той остави чашата си и се втурна в залата.

Жана лежеше в плътен кръг от зяпачи. Без никакво колебание Ким пое ръководството:

– Дръпнете се и ѝ оставете място да диша! Лекар? Случайно някой да е лекар? Повикайте линейка! Донесете вода! Хайде, по-бързо!

Стив притича през тълпата и приклепна от другата страна на Жана.

Двамата я съпроводиха с линейката до болницата. Докато сестрите се суетяха и подготвяха операционната, Ким успя да дръпне един от докторите настрани и да го попита:

– Какво става? Всичко наред ли е?

– Имала е разкритие, има и леко кървене... припадъкът вероятно е от болката. Потискала е силни контракции доста време. Аз. Не долавяме сърдечните тонове на плода обаче. Подготвяме съпругата ви за спешно цезарово. Тя ще се оправи, не се тревожете!

Но лекарят не беше прав.

Ким и Стив прекараха няколко напрегнати часа в болницата, преди същият доктор да прекоси коридора, да дойде и да седне при тях. Изглеждаше състарен с няколко години.

– Детето? А Жана? – опита се да отгатне Ким. Краката му омекнаха пред сведенията рамене на лекаря, който поклати глава и на втория въпрос.

– Съжалявам. Много съжалявам.

Стив му направи място помежду им на пейката.

– Направихме... направихме всичко възможно... обилно кървене... сърцето не издържа...

Поседяха няколко минути. Беше рано за сълзи.

Без Жана къщата изглеждаше мъртва. Дните между нейната смърт и погребението Ким и Стив прекараха със спуснати пердета, заключени врати и в компанията на няколко каси алкохол. Едва когато след церемонията се наложи да дадат интервю на журналистите, Ким най-сетне осъзна каква глупост правят.

– Тя ви беше любовница и на двамата, нали? – попита млада жена с причудлива прическа.

– Да, още от времето, когато бяхме четиринадесет-петнадесетгодишни! – отвърна Стив. – Много хляб сме изяли заедно, но не бих казал, че ни беше просто „любовница“! Звучи някак грубо за жена като нея!

– Тя ви беше агент, хазайка, свързка... – опита се да му помогне журналистката.

– Преди всичко ни беше най-добрата приятелка!

– О, да! – журналистката злобно се усмихна. – Приятелка. Как пък не.

– Почакайте! – Ким сложи ръка на рамото ѝ. – Нищо не разбирате! Нима за вас животът започва и свършва в леглото? Толкова важно ли е с кого прекарваме нощите си? Не мислите ли за Жана като за страхотна дизайнерка, а не като за наша любовница? – Той добави с по-топъл глас: – Чели ли сте книгите ми?

– Голяма ваша почитателка съм!

– Лайт... не ви ли е научил на нещо? Само насилието ли видяхте в него? Наистина ли? Ако е така, няма какво повече да говорим!

Той хвана Стив под ръка и си тръгнаха от гробищата. Смаяната тъпа журналисти забръмча.

– Кой знае какво ще напишат за нас! – поклати глава Стив, когато вече седяха в колата.

– Да ти призная честно, не ме интересува ни най-малко!

3.

Лайт лежеше по гръб на леглото. През отворения прозорец виждаше короните на няколко дървета. Въздухът, който нахлуваше в стаята му, беше прохладен и свеж.

– Колко смешно! – каза на сестрата. – Трябваше ми цял един живот, за да разбера какво искам!

– И от какво имате нужда?

– Да усетя света около себе си... Да го почувствам и да видя, че е красив! – Лайт мечтателно се усмихна. – Не знам дали ме разбираш, красавице, но съм пропилял десетки години да убивам и съм пролял стотици литри кръв, за да разбера, че това изобщо не ми е било необходимо! – Стисна за момент зъби пред внезапния пристъп на болка и добави: – Имате ли представа колко още ми остава?

– О, Вие няма да умрете! – увери го безгрижно сестрата. – Може би ще поседите в инвалидна количка известно време, но ще можете да се любувате на красивото още години наред!

– О, така ли? – изведнъж изгуби интерес Лайт. – Бихте ли ме оставили да поспя тогава?

Из „Лебедово ято“ – Ким Нюмън

Марк ласкаво потри коляното на Ким, който промърмори:

– Дори след толкова години боли! Така дяволски... И днес все още очаквам тя да излезе иззад ъгъла и да ми се усмихне! Опитвам се да си представя каква щеше да е на тази възраст, и според мен щеше да е все така прекрасна!

– Имаш нас! – Марк сложи глава на рамото му и го целуна по врата.

– Не е същото, мой човек! – Ким потри лице в косата му. – Виждаш ли, Джен, не съм имал друга. Бях сигурен, че няма по-добра от нея...

– Ако искаш, би могъл да не... – прошепна Марк.

– Не! – Ким го подръпна за косата. – Нaley ми още една доза от този конски илач, човече! – И след като той стана, продължи: – Искам да си кажа приказката докрай, ясно? Не си мисли, че правим този разказ само заради теб, Джен! Беше време да си кажем всички тези неща. И така, още на следващия ден ние със Стив се хванахме на работа. Колкото и да ти е чудно, първо си намерихме нов агент. В крайна сметка трябваше да мислим не само за изгубеното, но и за това, което ни предстои. Някой трябваше да се погрижи изложбите на Стив да бъдат направени, моите книги да бъдат издадени и песните на Марк да бъдат записани. Ето защо първо си потърсихме нов мениджър и едва след това се хванахме сериозно да завършим замисъла си. Сега ще ти покажа нещо. Тази картина никога не е била излагана и съвсем естествено, не беше

продадена! Марк, би ли я донесъл? Знаеш ли, Джен, когато му се обадохме в каторгата да му съобщим за смъртта на Жана, той беше мънирко доволен...

– Не е вярно! – протестира Марк, помъкнал картината под мишница.

– Напротив, вярно е! – Стив размаха ядно ръка. – Ревнуваше от нея, сладък!

Марк само сви рамене и обърна картината към Джен:

– Ето!

Право срещу нея гледаше лицето на една жена. Дженифър я позна главно заради снимките в архива, но на портрета Жана беше... друга. Картината беше изпипана до съвършенство. Виждаха се малките бръчици, точиците в очите, отделните кичурчета коса, дори гънките по устните... беше невероятно красива и Джен преглътна сухо, защото умееше да си признава, а беше болезнено да си каже, че толкова красива колкото тази жена никога няма да стане. И все пак от картината лъхаше нещо... На Джен ѝ трябваша няколко секунди да разбере какво не е наред – Жана беше нарисувана мъртва. Зад нея се виждаше краят на подвижната маса, върху която беше сложен трупът, а още по-назад стърчеше крайчец от бялата престилка на някакъв лекар.

– Господи! – възкликна Дженифър.

– Стив нарисува това три месеца след смъртта на Жана – спокойно каза Ким. – Точно тогава бях завършил „Жанин“ и след като се разходих хубавичко в парка, отидох в ателието му, където той приключваше с _това_. Спогледахме се и си дадохме сметка, че правим глупости. „Жанин“ беше страхотна книга. Невероятно добра и правдива. Само че болката не беше изчезнала с нея. Аз дори не се опитвах да я споделя с тази книга! Картините на Стив – прословутата серия „Любовницата“ – също бяха прекрасни. Но явно не това беше начинът да се излекуваме.

... Ким стоеше пред статива, отворил уста в няма възклицание.

– Дочетох „Жанин“! – каза му Стив. По бузите му имаше следи от сълзи, а очите му бяха подпухнали. – Какво ще кажеш за това тук?

– Ти си най-добрият художник на света! – отвърна му Ким. Пое си дъх, понеже гласът му беше изтънял. – Направил си я... Направил си я такава, каквато беше и о, Боже мой, ти... – той прегърна Стив и зарови лицето си в косата му. – Боже господи, толкова ми липсва! – Не можеше да сдържа сълзите си повече и заплака, а раменете му се тресяха от хлиповете. – Тя е като жива, Стиви, досущ като жива, как можа да я направиш толкова хубава дори и мъртва! О, Стиви...

Стив нежно го поведе към дивана и го сложи да седне. След това отиде до бара, наля по един пръст водка в две чаши и се върна при него.

– Пийни си! Имаш нужда от една доза!

Наложи се Ким да хване чашата с две ръце, за да отпие от нея, и ръбът все пак тракна в зъбите му. Сълзите се стичаха по лицето му и капеха по ризата.

– Поплачи си! – Стив обгърна раменете му с ръка. – Ти я направи страхотна в „Жанин“, Кими! И не я остави да умре!

– Нямах сили да го сторя! – изхлипа Ким. – О, Стиви, защо тя трябваше да си отиде? Толкова ми липсва!

Стояха и гледаха картината почти целия следобед. Едва когато започна да се здрачава и платното се скри в полумрака, Ким изтри сълзите от бузите си и се изправи:

– Време е да си опаковаме багажа, Стиви! Не искам да оставам тук нито час повече! Ще заминем някъде към крайбрежието и ще се опитаме да започнем отначало.

– Нови впечатления, нови хора, нов дом... Имаме нужда от това! – съгласи се Стив. – Но не виждам какъв багаж имаме да опаковаме! Да се махаме оттук. Ще се обадим в някоя агенция по-късно и те ще се занимаят с книгата и с картините!

Два дни по-късно вървяха рамо до рамо по една улица, в края на която се виждаше морето. Ким хвърли поглед към витрината, край която минаваха, и се усмихна. Приличаха на скитници с безръкавните си гащеризони и разпуснатите по раменете коси. Стив видя усмивката му и се засмя на свой ред. Отново бяха бездомни, безработни и свободни.

Няколко седмици се шляха през градовете и отново се чувстваха близки като някога – и толкова свободни също. После един ден Ким завари Стив друсан. След още няколко дни Стив изчезна. След около месец той му се обади и му каза, че е арестуван... И след това беше съдебният процес.

Ким беше в залата през всичките пет дни от делото. Беше странно да стои сред

публиката вместо на подсъдимата скамейка при Стив. Беше... болезнено.

Беше болезнено и да вижда страха в очите на приятеля си, издайнически потрепващите му устни, зениците... Стив бе намерил начин да се надрусва дори в ареста, копелето му с копеле. Ухиленият Тони сред публиката беше доказателство как.

Когато произнесоха присъдата, Ким дори не отиде да се сбогува. Излезе от залата колкото можеше по-бързо, и се запъти към първата кръчма, която видя. Някога със Стив се бяха клели в приятелство. Някога си бяха обещали да не се изоставят един друг. Сега Стив го беше предал...

Прекара два празни месеца в някакъв малък хотел в малък град, от който нямаше никакви спомени. Ставаше сутрин в пет, отиваше във фитнеса, тренираше около час, взимаше сауна, топваше се в басейна и се качваше в стаята си да пише. Прекъсваше заниманието си за обяд, разхождаше се около час в близкия парк и се връщаше при книгата, с която оставаше до десет вечерта. Вечеряше в стаята си и си лягаше към единадесет, за да започне всичко отначало на следващия ден...

„Жанин“ излезе малко след като завърши „Есенна кръв се пролива“. Купи си голяма бутилка уиски и седна на фотьойла до прозореца заедно с кутия цигари, бутилката и книгата. Пуши, чете, пи и плака през целия следобед. Вечерта се обади на Марк.

– Самотен съм! Не съм на място. Изоставен съм, по дяволите. И... отчаян съм. Помогни ми!

– Човече, нямам право да те посъветвам за това, което си мисля – Марк поклати глава. – Но знаеш ли, липсваш ми! Ако имаше начин да се върнеш...

Поговориха още няколко минути върху незначителни теми. Когато разговорът приключи, Ким остана да се взира в тъмния екран. След това решително се изправи и набра номера на агента си. Преди всичко трябваше да се погрижи за новата си книга.

Вечеря в стаята си. Към десет се облече и излезе. Дълго се скита по улиците, докато минавачите оредят и накрая тротоарите опустеят съвсем. Избра си място на паркинга до денонощен магазин и там причака жертвата си.

Момичето слезе от бял „Форд“ и тръгна към магазина. Имаше походката на Жана или поне така му се стори.

– Извинете, госпожице... – повика я Ким. Тя се обърна и той заби ножа си в гърлото ѝ.

Кръвта го опръска.

Бликаше от двете страни на острието като крила на лебед. Жана се свлече в ръцете му.

Беше я убил.

Беше убил лебеда.

Беше избрал пътя си и за него нямаше напускане на лебедовото ято...

Епилог

Когато сестрата излезе, Лайт се пресегна и отвори шкафчето до главата си. На горния рафт, както и предполагаше, имаше наредени няколко опаковки бинтове. Извади три и заплете бинтовете на здрава плитка. Завърза бинта за стъпалата си, като стискаше зъби да не изкрещи от болка. Най-трудно беше да прекара плитката през системата макар и на тавана, но с малко хитрост успя да се справи. Внимателно направи клуп в края на бинта и пхна главата си вътре. После се надигна и се опря с ръце в стената. Болката вече нямаше значение. Отблъсна се, колкото сили имаше, и подвижното легло под него тръгна към отсрещната стена. Лайт усети как се измъква изпод тялото му и изкрещя победоносно. В следващия миг въжето на врата му се стегна.

Сестрата, която дотича няколко минути след вика му, го намери да се клати във въздуха обесен. Очите му бяха изскочили от орбитите си и кървясали, а подутият му и син език се подаваше между устните му, но въпреки всичко на лицето му беше изписана широка усмивка.

Из „Лебедово ято“ – Ким Нюмън

Ким завърши последното изречение и с усмивка поклати глава:

— От тук нататък историята на живота ми се събира в няколко изречения. Осъдиха ме до живот и ме върнаха в каторгата при Марк. Две години по-късно и Стив се присъедини към нас.

— Бях тъжен и объркан, след като си излежах присъдата! — обясни Стив с печално вдигане на рамене. — Случи се така, че убих един клиент, и на процеса реших да не се хващам за сламки — състояние на афект, такива работи. Така че тримата се събрахме заедно!

— След това — добави на свой ред Марк — прекарахме двайсетина спокойни години на Марс. Да ти призная, Джен, световната ни слава направи каторгата удивително лека! Когато най-сетне ни писна от затвора, просто подадохме молби за помилване и ето ни тук!

— Просто? — вдигна вежди Стив. — Изобщо не беше просто, да ме извиняваш.

— Но защо си избрахте едно толкова малко градче?

— Затворът променя хората! — отвърна Ким. — И те са белязани за цял живот. Но честно казано, страхувахме се да се върнем в големия град. Тук си имаме ферма, живеем заедно и съседите ни приемат, макар да сме си тройка особняци. В града отново щеше да се появи нещо, което да ни раздели, трябваше да се доказваме и... навярно в крайна сметка щяхме да се върнем в каторгата. За нас тук е по-безопасно. Форест ни заземява. Но... — Облиза устни и след кратък размисъл добави: — Може би е просто от възрастта. Виждаш ли, скъпа, мисля, че след толкова години ние все пак разбрахме едно — човек винаги си остава белязан. Няма никакъв смисъл да се бунтуваш. Единственият начин е да се оставиш течението да те отнесе. Така че сега правим точно това.

— Любувате се на красивото? — опита се да му помогне Джен.

— Да! — кимна той. — Може и така да се каже.

Рано сутринта, след като бе успяла даже да поспи няколко часа, Джен замина за Сентръл. Беше странно спокойна, докато се прибираше у дома и работеше върху статията за „Артхаус“ Отне й цяла седмица, от която тя отдели един ден и през него си позволи: разходка до предградията на Самървил, където преди години се подвизаваше нейната смогерада; посещение в предварителния арест за малолетни, където бе прекарала няколко месеца; визита в Спецучилище Х17, където бе учила. В петък, след като завърши статията и я изпрати, Джен се отби в аптеката за опаковка сънотворно, взе бутилка вино от близкия супермаркет и се прибра у дома. Пригответи си отлична вечеря и хапна добре. Облече нощницата си, зареди диктофона и постави „Три килии“ с автографите до възглавницата си. Отпуши виното и си наля една чаша. Пусна записа. Изсипа сънотворните в шепата си.

— Виждаш ли, Джен, имам привилегията да живея във ферма на Запад. Още помня прясно окосеното сено, което ухаеше като дъха на връщащите се от паша крави. Като малък си представях как се навеждам да загреба сеното...

Дженифър постоя, заслушана в гласа на Стив. След малко стана, отиде до прозореца, отвори го и изхвърли хапчетата навън.

В крайна сметка те тримата си мислеха, че са прави. Бяха преживели всичко и бяха стигнали до определени изводи. Страшни, без съмнение. И със сигурност верни. Разбира се, беше лесно да изпие хапчетата и да умре. Но дали искаше да се превърне в Лайт, който се обесва, защото не може да понесе истината?

Джен седна на леглото, обгърна коленете си с ръце и се заслуша отново в историята. Не усети как сълзите потекоха по бузите ѝ, но това вече нямаше и значение. Протегна ръка, напипа чашата с вино и отпи една глътка. Вкусът на питието беше превъзходен.

Ако не друго, каза си, то поне можеше да опита да носи с гордост бремето на белязан лебед даже и ако нямаше да има изход от лебедовото ято...

1989 г.: моторен кораб „Верила“ — кв. „Левски“, Варна

Пак по времето, когато старите, но златни разкази още се коваха – къде на хартия, къде на компютър :), баба ми изрече също тъй златната фраза колко горко съжалявала, че съм зарязала поезията за сметка на прозата... Като че ли съм имала _избор_.

Беше ми смешно навремето, когато четях, че поетичната дарба често се губи в края на пубертета. _Дарбите или си ги имаш, или си ги нямаш, не се появяват и не се губят просто ей тъй... нали?!_ Да, ама било истина: не се събуждаш някоя сутрин с възглас „Вай, поезията ми изчезна!“, но за броени дни... поезията ти изчезва. Там, където миналата седмица е гъмжало от рими, вече има само празнота. И туйто.

Е, не е точно така – капва по някоя капка, но все по-рядко и по-рядко с годините. Останал ми е „Делириум – несъществуващата стихосбирка“, що-годе най-кадърното от която, е време да си самоподаря тук. Подредбата е строго хронологична и по мое изрично желание стиховете _не са_ минавали под редакторския нож – сервират се _as is_*, както съм ги писала и каквито ги обичам.

[* (англ.) – както са си; с други думи – в насипен вид. – Бел.авт.]

Еретични детски рисунки

1. Ботев

Озъбеното слънце във небето.
Чукарите – напукани от жеги.
Легло за мъртъвци, в което
са всички паднали – колеги.

2. Левски

Бесило
като смъртно жило.
Небе земята е убило.
Въже до корени прогнило.
Гръклян във почвата забило
там мъртво тяло се разкрило...
Озъбен череп
вместо подпис на художник.

До поета

Защо не се завърнеш у дома?
Но, може би, от своя свят отречен,
ти спрял си в някоя страна,
за муза женен и обречен.
А може да не знаеш накъде
да свърнеш във гора незнайна
или една русалка ти отне
душата през среднощ потайна?
А може би не помниш онзи път,
по който сто години сме вървели?
Но знай – камбаните сега звънят,

тъй както хиляди добри недели...

* * *

А аз те чакам да се върнеш тук
и лампата ми още свети.
До мен леглото – празно. Няма друг.
Върни се в този дом, поете!

Погребална соната

Нетленна е пръстта и всички ние,
създадени от пръст на пръст ще станем.
Пръстта телата кротко ще обвие
и ще превърже смъртните им рани...

И дъжд ще мие белите им кости –
тях вълците ще пръснат из полята...
Да сме нетленна пръст, това е просто
най-важната ни длъжност на земята.

Делириум

Спускат се над теб и чезнат в мрака
хищни птици с ангелски крила.
Знаеш ли отвъд какво те чака –
кръв, любов... А може би смъртта?

Криви стълби, скърцат стъпала –
плъхове в дома на боговете
алчно пускат своите пипала...
Кръв, любов – не искат ли и двете?

Вой и смях на шарена хиена
с детски плач примамва те: „Ела!“
Тя те праща в огнена геена...
Кръв? Любов? Пиян си, будала!

Станси 1

Косите ти в Косите на Вероника
от вятъра понесени, тъмнеят.
Под звуците на нощната хармоника
Персей с Пегас очакват те на кея.

На Жерав ще се возиш на крилата
и аз ще те търся там на небосклона.
„Обичам те!“ – ще кажа и душата ти
ще увенчая с Южната корона.

Станси 2

Луната се наведе и ми каза,
че нощем затъмняваш светлината й...
Звездите избледняват от небето,
изправена под свода на което
ти съзерцаваш нежно долината...

И слънцето от теб не се опази –
то изчервено вечер си отива.
Съзнаваш ли, дете с коси от злато:
макар небето тъй да е богато,
от него ти си много по-красива!

Драконова песен

Бе досущ хълмисто плато
бляскавото старо злато
струпано във пещерата.
Дракон спеше на вратата.
Под планинската му стряха
хора раждаха се, мряха,
страхът им бе най-чест приятел.
Познал бе старият гадател,
приказваха си само за едно:
„Драконът да си поспи дано!“

Минаваха години, а драконът бе факт
като дъжда, студа и снежния калпак...
Минаваха столетия и хората не помнеха
блестящите му люспи и зъбите, огромните,
да си въобразят не можеха горещия му дъх
да видят те не можеха обраслата му с мъх
опашка съкровището старо как обгърна...
И драконът в легенда се превърна.

Забавна история той бе за всички.
Шега от миналото, сложена в кавички...
Под планинската му стряха
хора смяха се, живяха

(1 вариант) и градчето се разрасна,
драконът така му пасна:
пришълците идваха да пият,
страховете стари да измият,
със легендата да свикнат,
в пещерата да надникнат...
Когато тръгнеха си те,
все гледаха към празното небе
очакваха свистене на крила...
Но празна бе онази пещера.

(2 вариант) и градчето се разрасна,

драконът така му пасна:
пришълците идваха да пият,
страховете стари да измият...
И днес те идват горе пролетта –
треперещи се ровят в пепелта,
отчупват си дъсчица обгоряла
от някоя къщурка оцеляла...
А тръгнат ли за вкъщи те,
все гледат празното небе
очакват и свистене на крила...
Дракон спи в онази пещера!

Граничните земи

Граничните земи сред Облаци ме чакат.
Затворя ли очи, след миг пропадам в мрака.
Отчаяна ли съм, то те са сиви, сухи,
прорязани от път, за сълзите ми глухи.
Самотна съм? Добре, и те са празни значи;
корито на река, от тинята затлачено.
Ако тревожна съм, тревожни са Земите –
бушува буря там и скрива планините...
Ако пътувам днес, то път ги е прорязал,
два коловоза, прах и слънцето залязва...
Щастлива съм? Е, те са, може би, красиви –
руини, кръстопът... Следи – и всичко в сиво.

Но, чудя се, дали, ако се влюбя силно,
то там ще завали, ще напои обилно
Граничните земи, за сълзите ми глухи
прорязани от път, студени, сиви, сухи...
Затворя ли очи, след миг пропадам в мрака.
Граничните земи сред Облаци ме чакат.

Мъгла

На сънения пристан се облягам.
Брегът отсреща тъне във мъгла.
Дърветата със клони се пресягат
от нея да си майсторят крила;
вълните също за мъглата пеят –
за облачна целувка и страстта...
И камъните дишат и живеят...
На пристана в мъглата съм сама.

От нея вятър вае силуети,
изтрива ги безгрижно, на шега.
Море, дървета, вятър – все поети,
симфония извайват от брега.
Бих искала до мен да се облегнеш,
да ни целуне нежната мъгла,
към нея – и към мен – да се пресегнеш...
На пристана в мъглата съм сама.

Само химия

Вчера мъдър, но тъжен човек най-сериозно ми каза:
Любовта е объркан хормон. Болест е със метастази.

Прав си, така е, приятелю. Топка камък и прах е Луната.
И звездите са огън и газ. Хаш две о и конденз е мъглата.
Мръсен въздух ни прави залеза, просто много вода е морето.
Резултат от най-пошла рефракция е дори и цветът на небето.
И творим от повреден синапс, а гласът се създава от струни.
Грам магия отсъства в живота – само химия е помежду ни.

Любовта е объркан хормон, вчера тъжен човекът ми каза.
Та това е добра новина: то важи и за омразата!

Нощно

Нощта е бременна. Експерименти
с плода й вечно прави доктор Време.
Бащите-Дни са често импотентни,
расте и рита в нея тъмно бreme...
В родилен изгрев сгърчва се Нощта
на призрачната граница на здрача;
Размазва с пръсти сока и кръвта
по хоризонта...
Ново Утро плаче!
Сълзите му са бисерна роса,
а в облак го повиват самовили.
С усмивка Нощ ще спи до вечерта –
отново злото Време победила!

Какво давате за тази книга?

10 лв. за покриване на производствените разходи: страниране и печат,
редакция, корица.

1 лв. (10%) дарение за фондация „Дивите животни“, които се занимават със
спасяване и връщане в природата на... да, познахте, диви животни! В следващия мишелов
или градски таралеж, които видите, може да е вложено и вашето левче.

<https://www.facebook.com/DiviteJivotni>

1 лв. (10%) дарение за Йоана Христова (6 г.) от Велико Търново, за операцията
и химиотерапиите на която са нужни още 70000 евро (към 01.04.2017 г.) – или за
друга кауза, ако към датата на придобиване на книгата тази не е актуална (да се
надяваме по добри причини). Капка по капка – вир: везните може да наклони дори
вашето левче.

<https://www.facebook.com/Да-помогнем-на-Йоанка-в-тежката-борба-с-рака-187210771647264>

1 лв. (10%) за 1/2 л. бира от любимата марка на авторката и пържено картофче
към нея. С което възнаграждавате моя милост за тъкмо 37 години (към 01.04.2017 г.)
бъхтане над тетрадки, компютърна клавиатура и по конкурси.

<https://www.facebook.com/pisatelskoe.kafe>

__Благодаря и на здраве!__

\$id = 8275

\$source = Моята библиотека

__Издание:__

Автор: Елена Павлова

Заглавие: Белязани лебеди

Издание: първо

Издател: GAIANA Book&Art Studio

Град на издателя: Русе

Година на издаване: 2017

Тип: сборник разкази; стихосбирка

Националност: българска

Редактор: Ганка Филиповска

Художник: Живко Петров

Коректор: Кети Илиева

ISBN: 978-619-7354-21-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2758>